Georgiana Datcu

SINUCIGAŞII

- Prolog -

Ghetele le alunecau neîncetat pe străzile pustii, scufundate în linişte, îngheţate. Cei doi băieţi hoinăreau prin orăşelul întunecat de umbrele nopţii, tachinându-se şi îmbrâncindu-se în joacă, suflându-şi în palmele înroşite de frig la răstimpuri. Zăpada se cristalizase pe copaci, pe garduri, pe stâlpii felinarelor strălucitoare, adâncind oraşul într-un farmec misterios, tulburător. Pe trotuare, o peliculă fină de gheaţă sclipea somnoroasă gerului.

Copiii traversară piaţa principală şi se avântară pe o stradă strâmtă, lipsită de felinare, care făcea legătura cu o reţea de alte străduţe înguste, tainice. O luară pe artera de unde porneau toate, îmbrâncindu-se mereu şi fluierând vesel, trecând prin dreptul caselor mici, cu garduri părăginite.

- Au! strigă unul dintre băieţi, când celălalt îl înghionti mai tare.

O făcuse pentru a îi atrage atenţia. Pierduseră şirul străzilor, tot hoinărind fericiţi, şi ajunseseră pe artera aceea interzisă, unde nu li se dădea voie să meargă. La câteva zeci de metri în faţa lor, ca un paznic credincios, se afla un felinar spart, şi exact vizavi de acest felinar, pe colţ de stradă, se afla locul acela rău famat, în preajma căruia în ruptul capului nu ar fi trebuit să se afle. Copiii se uitară speriaţi unul la altul, cu ochii scânteind de curiozitate, curiozitate care în cele din urmă învinse teama.

Porniră tăcuţi spre felinarul întunecat, iar când ajunseră lângă el, priviră lacomi peste drum, cercetând colţul acela de stradă, de unde răzbătea o muzică difuză, tristă. Obrajii le erau împurpuraţi de frig, iar gurile rămăseseră întredeschise. Apoi, dezmeticindu-se dintr-odată, o luară la fugă înapoi spre străduţa îngustă şi neluminată, iar abia când ajunseră în piaţa principală se opriră să respire.

În urma lor, pe colţ de stradă, rămăsese locul care îi înspăimântase atât de mult, cu vitrinele murdare şi cu firma de tablă dezghiolată, atârnând într-un singur cui, scoţând zgomote înfiorătoare la cea mai mică adiere de vânt.

Rămăsese Cârciuma Sinucigaşilor.

- Capitolul I -
MOARTA

Îi aştepta liniştit să cumpere biletele. Era o coadă infernală la ghişee, iar el se simţea amorţit, nu dormise suficient, îşi dorea un pat cald la fel cum îşi dorea un deţinut libertatea. Mulţimea aceea, atât de agitată la o oră atât de matinală, îi supsese toată energia, ar fi trebuit să iasă mai repede din aglomeraţie, să respire ultimele frânturi din noaptea aproape risipită. Ceea ce şi făcu. Cercetă mai întâi panoul cu detaliile despre mersul trenurilor, căutând linia la care trebuia să meargă, apoi o porni alert spre scările care duceau în pasaj.

Când ajunse pe peron îşi lăsă bagajul minuscul şi chitara, de care era nedespărţit, într-un loc mai ferit, şi se plimbă agale de-a lungul liniei ferate, privind pierdut în zare dunga lăptoasă, ca o ceaţă densă, ce se ridica leneşă în întunericul din jur. Se lumina. Momentul ăsta păstra atât farmec, cu precădere în lunile de iarnă, când dimineţile se năşteau domol şi trist, îngăduind nopţilor să îşi retragă din toate ungherele tainele acelea năucitoare, expansive şi ridicol de melancolice, încât ceva în el se tulbura ciudat de mult, ca oglinda unei ape adânci în care aruncă cineva o simplă piatră. După ce se plimbă o vreme, îi văzu stând în capătul celălalt al peronului, lângă bagajul său. Păreau supăraţi, probabil fiindcă plecase fără să îi anunţe, lăsându-i să îl caute la întâmplare prin mulţime. Le făcu din depărtare cu mâna şi porni spre ei, croindu-şi drum printre persoanele care începuseră să ia cu asalt peronul, asta însemnând că trenul se apropia de sosire. Îl aşteptau cu feţe mai mult obosite, decât severe, şi ei se treziseră prea de dimineaţă.

- Pe viitor, încearcă să eviţi a face astfel de lucruri, îi spuse morocănos Ana, mama sa, iar el încuviinţă, zâmbind sfios. Nu-i păsa prea mult dacă părinţii lui se supărau pe el, dar era mai bine să nu genereze conflicte, voia să doarmă în tren, nu să le asculte reproşurile.

În sfârşit, trenul sosi, dar nu găsiră niciun compartiment complet gol, aşa că intrară într-unul în care mai erau o femeie şi un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu părinţii lui, păreau să aibă până în patruzeci de ani. David se aşeză pe unul dintre locurile libere de la fereastră şi privi tulburat dunga lăptoasă a orizontului, care urca tot mai mult, dizolvându-se în trandafiriu.

Când trenul se puse în mişcare, Ana începu să plângă încetişor, iar David îşi dori foarte tare să înceteze, era sătul, în ultimele două zile nu ascultase decât bocete şi vaiete. Îi privi preţ de câteva momente faţa aceea copilăros de frumoasă, cu lacrimile rostogolindu-i-se fără stavilă pe obraz, apoi se întoarse să privească pe fereastră cum trenul părăsea oraşul lui iubit.

Bărbatul străin, pe care îl găsiseră în compartiment, îi oferi Anei un şerveţel. Aceasta îl acceptă recunoscătoare, şi fără să-şi dea seama, începu să vorbească iar despre unicul lucru de care era conştientă, şi anume, că mergea să-şi îngroape o prietenă. Apoi se lansă în partea care constituia epicentrul

durerii ei: chinurile prin care trecuse înainte să se stingă, îndurarea pe care nu se grăbise nimeni să i-o dea, cât de conştientă fusese până aproape de ultima clipă, conştientă la propriul naufragiu... Apoi delirul şi lupta aceea îngrozitoare dată între viaţă şi moarte, fiecare încercând să adjudece un singur premiu. Întotdeauna se calma vorbind, iar când ajunse la final, la partea în care descria seninătatea de pe chipul moartei, care luase locul agoniei, îşi reveni complet în fire, admiţând că era mai bine aşa, că lucrurile ajunseseră la un deznodământ ce nu-i mai tortura prietena şi că prefera să o ştie dispărută dintre cei vii, decât suferind.

Femeia şi bărbatul necunoscuţi mergeau tot la o înmormântare, numai că de data asta era vorba de o sinucidere. Conversaţia divagă spre un caz care în urmă cu câţiva ani îi marcaseră. Era vorba despre o femeie apropiată lor, ale cărei probleme cu alcoolul erau bine cunoscute, dar care nu accepta nicio formă de ajutor şi lua orice încercare în nume de rău. Avea un comportament destul de destrăbălat, dar existau şi momente în care se transforma într-o persoană de nădejde. În ziua fatală avusese iarăşi un puternic conflict conjugal şi ameninţase, ca de obicei, că se omoară. Cuvintele: *Mă duc la tren*, erau arhicunoscute pentru toată lumea. Bineînţeles, se duse pe calea ferată şi aşteptă îndelung un tren oarecare, dar nu erau nişte linii prea circulate, astfel că garniturile treceau greoi. După câteva ore se ivi un tren în depărtare, pe care îl aşteptă pasivă direct pe şine. Cu puţin înainte de impact ceva se petrecu în mintea acestei femei, poate teama o dezmetici, licărindu-i un strop de luciditate, cert e că a sărit într-o parte, iar lcâteva secunde mai târziu trenul a trecut peste exact locul în care se aflase, mergând nestingherit mai departe. Dar când te trage aţa destinului... Pe linia vecină trecea un alt tren. Când a sărit speriată din faţa primei garnituri a nimerit lângă linia pe care în câteva clipe avea să treacă următoarea. Nu a lovit-o în plin, era imposibil, având în vedere poziţia în care se afla, numai că suflul acela puternic al vagoanelor în mişcare a aruncat-o înapoi pe linia iniţială. În final, căzătura i-a fost fatală. A murit pe loc. Ulterior, persoana însărcinată să supravegheze pe acolo a declarat cum s-au petrecut lucrurile, cum părea greu de luat în serios şi cum a încercat, totuşi, să o facă să plece. Soţul ei a insistat să o înmormânteze creştineşte, argumentând că fusese un accident, iar nu o sinucidere, practic nu o tăiase trenul. Ascunse, din precauţie, aceste lucruri preotului. Locuiau într-un sat mic, iar întâmplarea se petrecuse cu mulţi ani în urmă, pe atunci se foloseau căruţele la transportul sicrielor. Toată ziua calul fusese neliniştit, iar de acasă la biserică de-abia l-au strunit, era foarte agitat şi părea de-a dreptul periculos. Dar de la biserică la groapă, fiindcă cimitirul nu se afla aproape de lăcaş, a fost aproape imposibil să o transporte, calul părea a dori să răstoarne căruţa, se ridica mereu în două picioare, nechezând revoltat. Nu-şi mai aminteau dacă a fost schimbat cu alt cal sau au dus-o pe braţe, toată întâmplarea îi impresionase profund, având în vedere că fuseseră apropiaţi de persoana în cauză. Acum erau puţin neliniştiţi că mergeau la înmormântarea altui sinucigaş, sperau să nu mai fie implicată biserica.

David era conştient că nu mai avea cum să doarmă. Compartimentul era bine încălzit, astfel încât renunţase la palton, stătea confortabil în fotoliul de lângă fereastră şi din fericire nu venea niciun miros neplăcut de la toaleta din

capătul culoarului, dar conversaţia aceea angoasantă îl trezise de-a binelea, treptat, odată cu ridicarea zorilor, uşor, odată cu dizolvarea lentă a întunericului şi instaurarea luminii, dar complet. Privea pierdut cum câmpuri albe rămâneau în urma trenului, singure, părăsite, răscolind un absurd sentiment al zădărniciei, în vreme ce şiruri copleşitoare de gânduri, precum o ploaie torenţială, se învălmăşeau între ele, topindu-i şi remodelându-i mintea. Ceva în el se revolta. Era, desigur, împotrivirea în faţa morţii, sau poate în faţa regulilor vieţii – acest joc invariabil secundat chiar de la început de spectrul sfârşitului. Nu se afla în faţa unui lucru nou, pretutindeni în jurul său, de când subscrise şi el acestui joc, văzuse oameni dispărând în spatele acelei bariere magice, mustiind de taine. Văzuse drumuri întrerupte şi locuri lăsate libere, dar nu propriu-zis un mort, fiindcă provenea dintr-o familie restrânsă şi oarecum tânără, fără bunici (pe aceştia nu îi cunoscuse, muriseră înainte să se nască el), astfel încât avusese norocul să răzbească până la şaptesprezece ani fără nicio înmormântare la care să participe, nici acasă, nici în rândul prietenilor. Venise, însă, timpul...

Lucrurile care îl intrigau, în realitate, erau capriciile acestea nesfârşite ale vieţii, viaţă care presupunea atâtea zbateri, atâtea chinuri, atâtea eforturi, toate frângându-se ori brusc, ori lent, sfâşietor. David se înfioră, cum de mai aveau oamenii dorinţă de VIAŢĂ? Dacă totul se încheie tragic, dacă existenţa e doar o frântură într-un abis milenar, dacă sforţările ne seacă de puteri pentru a se pierde apoi în neant, de unde atunci frenezia aceea pe care o simţea şi el, de unde înflăcărarea exuberantă de a-ţi inunda plămânii de oxigen, de unde intenţia asta nebunească de A TRĂI? De unde atâta inconştienţă în faţa unui lucru imuabil, de unde toate astea şi mai ales, pentru ce? Pentru a sfârşi în trei feluri (toate îngrozitoare, care nu că nu răscumpără niciun efort, ci mai adaugă unul): ucis de boală sau de accident, asasinat ori sinucis. În clipa în care se gândi la asta, trase adânc aer în piept, savurând cu o bucurie aproape bolnavă faptul atât de absurd şi totuşi... atât de minunat, că era în viaţă. Apoi privi descumpănit pe fereastră, simţindu-se cumva pierdut, pierdut într-o negură a contradicţiilor, a enigmelor şi cel mai rău, a zădărniciei, era o fiinţă umană captivă, precum toţi ca el, într-un înveliş cu dată de expirare. Nu înţelegea încă un lucru colosal: moartea e unul dintre atributele care contribuie la umanitatea noastră.

Îşi auzi părinţii luându-şi la revedere de la cei doi străini şi presupuse că era timpul să coboare, ajunseseră la destinaţie. Tocmai îşi îmbrăca paltonul, când trenul staţionă şi îi strigară să se grăbească. Îşi înşfăcă bagajul, salută persoanele care mergeau mai departe, şi părăsi compartimentul frământărilor sale, urmându-şi părinţii îndureraţi jos pe peron. Îl izbi o pală îngheţată de vânt şi îşi dădu seama de diferenţa de temperatură, în oraşul acesta era mai frig... În timp ce se îndreptau spre gară, încercă să privească peste capetele călătorilor soarele de dimineaţă, dar acesta se ascundea în nori. Când intrară în gară, îşi spuse că urma o zi plină, agitată, şi că de-abia aştepta să se termine totul. Era răscolit de o curiozitate nebună şi puţin tulburat de faptul că avea să fie faţă în faţă cu sursa neliniştilor sale. Urma să o vadă pe moartă, iar gândul ăsta îl determină să-şi inunde iarăşi plămânii de oxigen, lacom, avid să simtă viaţa din el.

- Capitolul II -
CASA BÂNTUITĂ

David credea cu toată tăria că Anton nu era un om obişnuit, mai ales din pricina casei al cărei proprietar era. Desigur, era un imobil cu personalitate, personalitate ce îşi trăgea seva din secolele trecute, când fusese fondat, şi nici el, în locul celuilalt, nu l-ar fi vândut în ruptul capului. Dar era ciudat, fiindcă fusese lăsat în paragină, cu toate că Anton continua să locuiască în el şi chiar închiria pe diverse perioade anumite încăperi. David era unul dintre chiriaşi, iar în momentul de faţă, singurul.

De când împrejurările îi forţaseră să se mute în localitatea prietenei decedate, părinţii băiatului hotărâseră că acesta avea nevoie de o gazdă, casa în care se instalaseră fiind mult prea departe de liceul din oraşul apropiat, la care se transferase. Casa lui Anton era chiar vizavi de şcoală şi, de fapt, era singura de închiriat în orăşelul acela uitat de lume.

Anton era un bărbat înalt, bine legat, cu părul drept şi negru atingându-i umerii. Era smead la faţă, cu o frunte înaltă, plină de enigme, cu un nas proeminent, mai mult drept decât acvilin, şi cu nişte ochi verzi, strălucitori, mustind de taine abisale.

Lui David i se părea că omul acesta emana enigme şi că era prins cumva între două lumi, deşi nu era capabil să numească exact aceste lumi. Dar tocmai asta îl făcea atât de fermecător, incertitudinea, neclaritatea...

Nimeni nu-i ştia vârsta exactă, părea să aibă în jurul a cincizeci de ani, dar putea foarte bine să aibă şi şaizeci. Vorbea puţin, era foarte rar văzut pe stradă ziua, fiindcă ieşea de obicei noaptea, iar David aproape că nu îl întâlnea în interiorul acelei case, avea uneori impresia că locuia împreună cu o fantomă.

Se înţeleseseră să-i lase chiria la fiecare început de lună pe masa din salonul cel mare, unde mâncau de obicei, iar în schimbul acelei sume îi dăduse o cameră la etaj, vizavi de a sa, şi ii pusese la dispozitie serviciile valetului său, ori ce naiba o fi fost el, un om de mică statură, pipernicit, cu părul rar, alb, electrizat spre ceafă, bătrân, slut si pe deasupra mut. Pentru David, era o caricatură respingătoare dintr-un singur motiv: semăna izbitor cu un şarpe care sâsâie şi care se strecoară pe nesimţite în spatele tău, studiindu-te în umbră, dispărând apoi la fel de silenţios precum apăruse, făcându-l pe băiat să se îndoiască de propria judecată: fusese ori nu Sile acolo?

Casa era superbă, chiar şi în ruină. De fapt, chiar starea deplorabilă în care se afla o făcea atrăgătoare, lega prezentul de un trecut necunoscut, supurând un mister aproape palpabil. Totul respira istorie. Pereţii cu lambriuri din lemn mahoniu, pardoselile din marmură neagră, candelabrele, chiar dacă acum erau electrice, coloanele şi arcadele care susţineau structura casei, ferestrele înalte, sub formă de potcoavă, uşile masive, duble, tablourile cu portrete necunoscute, cele două şiruri de scări care se uneau la mijloc, făcând trecerea

spre culoarul cu dormitoare. Pentru David, absolut tot prezenta interes. Cumva, credea că se făcuse o greşeală, suma pe care o plătea el era modică în comparaţie cu casa pe care o avea la dispoziţie, chiar dacă pentru familia sa era o greutate să achite chiar şi atât. Dar Anton îi spusese sumbru că foarte puţine persoane mai căutau cu chirie în vremea din urmă, iar adolescentul avea să îi înţealeagă în profunzime cuvintele, cât de curând...

De când murise prietena mamei lui, David trecea printr-o perioadă neagră, lucru ce nu avea nicio legătură cu gândurile care îl hăituiseră în tren şi pe care le dăduse repede uitării. Totul se trăgea din cauza situaţiei financiare strâmtorate, care îi forţase să pună casa în vânzare şi să se mute din oraşul în care se născuse şi trăise până atunci, pentru a veni într-un loc uitat de Dumnezeu. Se transferase de la şcoală, se îndepărtase de prieteni, nici măcar nu mai locuia cu părinţii, ci într-o casă imensă, unde uneori avea certa impresie că stătea numai el. Cumva, simţea că se îneca în singurătate.

În ziua aceea tocmai se sunase de ieşire pentru ultima oară, iar băiatul îşi strânse agale lucrurile. Ieşi împreună cu alţi băieţi pe poarta liceului, când Alexe, unul dintre ei, îl întrebă încotro o lua spre casă. Alexe era un băiat înalt, slab, alura lui deşirată arătând că probabil crescuse mult într-o perioadă scurtă de timp. David îi indică imobilul de peste drum, cu zidurile întunecate, cu acoperişul puţin strâmb şi cu scările de la intrare puţin sparte, ce dădeau direct în stradă, iar colegul său îl privi uşor nedumerit.

- Nu ştiam că te-ai mutat în Casa Bântuită, zise încă surprins de ce aflase.

- Casa Bântuită? Ce prostie mai e şi asta?

- Nu ştii povestea Casei Bântuite? zâmbi misterios Alexe, în timp ce dispăreau ceilalţi colegi. Ah, nu sunt decât nişte fricoşi, adăugă văzând cum se evaporau din jurul lor, făcându-l pe David să nu mai înţeleagă nimic. Alexe se uită la ceas, apoi adăugă: Sunt în întârziere, trebuie să plec.

- Nu înainte să-mi spui la ce te referi, îi bară David drumul.

- Vorbim mâine, promise Alexe şi se evaporă la rândul său.

David rămase în impas, nu ştia dacă să mai întrebe pe altcineva despre povestea asta, ori să aştepte ziua următoare, să vadă ce avea de spus colegul său. Hotărî să aştepte, avea o vagă impresie că începea să pară un ciudat, numai din cauza faptului că locuia peste drum de liceu. Acum ştia sigur că nu îi plăceau oamenii acestui oraş, erau susceptibili, temători, scumpi la vorbă şi distanţi. Era ultimul loc din lume unde ar vrea cineva să se mute!

Pe străzi domnea un ger necruţător, dar soarele strălucitor şi îngheţat îndemna la mişcare. Adolescentul începu să se plimbe singur, plictisit de lume, investigând cu luare aminte detaliile zonei. De fapt, nu era prea mare lucru de investigat, dar băiatul simţea nevoia de aer, aşa că bătu străzile în lung şi în lat, interacţionând cu câinii din spatele gardurilor, până ajunse în mica piaţă principală, unde hotărî să capituleze în ziua aceea, frigul îi învinsese ghetele şi îi transformase picioarele în gheaţă arzătoare. O luă înapoi pe trotuarele alunecoase, fără să mai strângă din ochi, soarele intrase iarăşi în nori, transformând zăpada din diamante sclipitoare în troiene mate. Plutea deja o prevestire a înserării, o nelinişte fără început şi fără sfârşit, care tulbura totul,

aruncând accente de tristeţe peste întreg oraşul înspumat de un vârtej sensibil la melancolii.

David se îndrepta anevoie spre Casa Bântuită, simţind o apăsare ciudată deasupra capului, apăsare smulsă anticipat din noaptea tulburătoare pe cale să coboare. Se opri frapat preţ de câteva clipe, înţelegând dintr-odată ce era cu apăsarea aceea, care începuse să i se scurgă prin vene: oraşul ăsta era plin de poezie, şi nimeni, cu niciun fel de poveste, nu o putea şterge din el, din contră, nu putea decât să i-o sporească. Era ciudat, totuşi, cum poezia acestui loc îl pătrunsese atât de adânc, până în străfundurile ultimei fărâme de umanitate.

Când ajunse în faţa scărilor de la intrare şi începu apoi să le urce, se simţi iarăşi acaparat de misterul acelei case vechi, ca şi când aceasta era vie, iar zidurile respirau şuierător de zeci de ani.

Uşa de la intrare era masivă, dublă şi mahonie, cu toate însemnele degradării pe ea. Realiză că încă nu i se făcuse o copie a cheii de la uşa aceea, aşa că prinse inelul ataşat de lemn, special conceput pentru a se ciocăni cu el, şi bătu de două ori cu forţă. Era un inel vechi, ruginit, cu un ornament format din doi şoimi cu aripile întinse, şi cu o inscripţie indescifrabilă sub ei. Îi deschise Sile, cu privirea aceea bătrână, lăptoasă, dar care păstra, totuşi, nişte scântei atât de vii... Scoase nişte scâncete îngrozitoare cu ciotul de limbă care-i rămăsese, ghidându-l pe băiat prin holul întunecat spre salon. Adolescentul înţelese că îl aşteptase cu masa, ca şi în zilele trecute, numai că de data asta întârziase fără să îl anunţe şi se răcise totul.

David se întreba mereu dacă părinţii lui se înţeleseseră cu Anton şi în privinţa mâncării şi se simţea de fiecare dată cuprins de ruşine, bănuia răspunsul. În schimb, acest lucru îi permitea să economisească, economie ce îi asigura viaţă socială...

Se aşeză vijelios la masă, împiedicându-l pe Sile să îi reîncălzească bucatele şi mâncă aproape animalic, atât de flămând era. Apoi urcă, străbătând culoarul întunecat, direct în camera sa, descâlţându-se cu durere, simţindu-şi picioarele vătămate. Îşi lipi tălpile de soba fierbinte, în care ardeau gazele, şi îl binecuvântă pe bătrânul majordom, iertându-i toate ascunzişurile fiinţei care îl făceau atât de ciudat în întuneric.

Camera pe care o ocupase era, precum şi celelalte încăperi, foarte înaltă şi spaţioasă. Pe un colţ trona o sobă de teracotă, albă, până aproape de tavan, iar opuse uşii erau două ferestre sub formă de potcoavă, subţiri şi lungi, care ofereau priveliştea micii curţi interioare: o baracă de lemn, părăginită, atrăgătoare, ca un fel de chioşc adăpostind două băncuţe vechi şi o masă tot din lemn uzat, iar separat de ele un leagăn cu adăpost pentru soare, la rândul său tocit şi deteriorat. Şi copacul acela... Dacă el vedea spre curtea interioară, atunci Anton vedea spre şosea şi implicit spre liceul la care învăţa. I-ar fi plăcut să fi fost invers, aşa ar fi putut să vadă trecătorii şi să cunoască mai bine persoanele care frecventau aceeaşi şcoală cu el. În colţul de lângă fereastră se afla o măsuţă de scris, unde işi improvizase biroul, îngrămădind într-un dulăpior simandicos cărţile şi ce mai ţinea de şcoală. Separat de toate acestea, într-un fel de firidă adâncă şi încăpătoare, se afla un impunător pat cu baldachin, alb în întregime, cu aşternuturi fine, vechi, ce era drept, dar curate, păstrând o tulburătoare umbră de

parfum. Pereţii albi erau crăpaţi, tavanul lăsat într-o parte, cu dâre uscate de ploaie, iar în mijlocul său se afla un candelabru superb, mare şi elegant, care momentan nu funcţiona, fiindcă plouase pe instalaţia electrică.

David consideră că era momentul să aprindă lampa cu gaz, fiindcă în cameră nu se mai distingea nimic, ferestrele rămăseseră încadrate de o lumină albastră, moartă. În timp ce traversa camera spre măsuţa de scris, se minună iarăşi de spaţiul avut la dispoziţie, gândindu-se că avea suficient loc pentru a da un bal. Apoi se aşeză fără chef în faţa cărţilor, consacrând temelor plictisitoare tot timpul rămas înainte de culcare.

Când sună ceasul deşteptător în zorii zilei, îşi dori foarte tare puterea de a dilata timpul, pentru a prelungi cele câteva clipe de lâncezeală în câteva ore bune. Desigur, îşi putea permite orice, Casa Bântuită, cum o numea acum în glumă, îi asigura orice libertate. Presupunând că ar fi lipsit câteva zile de la şcoală sau, de ce nu, câteva săptămâni, ar fi trebuit să revină la un moment dat la chinul trezirii de dimineaţă. Dar acum avea să îşi pună toţi profesorii în cap, având în vedere că era proaspăt transferat şi în scurt timp se încheia semestrul.

Se prăbuşi ca drogat din aşternuturile moi şi calde în realitatea îngheţată a iernii ce îi răcise complet soba. Se târî cu greu până la baia din capătul culoarului şi se băgă îmbrăcat la duş. Îşi dădu târziu seama de asta, la fel şi de faptul că dăduse apa prea fierbinte, în loc să se trezească, se moleşise mai rău. La sfârşit lăsă un jet de apă rece să-l aducă iarăşi cu picioarele pe pământ şi oftă descumpănit în faţa unei noi zile plictisitoare.

Jos, în salon, îl aştepta micul dejun. Ca de obicei, mânca singur, nu-l mai văzuse pe Anton de câteva zile bune, de la începutul şederii lui acolo. Masa i se păru excelentă, lucru ce îl bine dispuse şi îl făcu să plece fericit spre şcoală, atât de fericit încât îşi uită ghiozdanul sus, în cameră. Îşi dădu seama de asta când intra pe poarta liceului şi alergă înapoi după preţioasa comoară ce avea să-i procure nişte medii bunicele. Nu reuşi decât să fie iarăşi singura persoană care întârziase un sfert de oră, deşi era singurul care stătea peste drum de şcoală.

Alexe lipsea. I se păru puţin ciudat, dar nu o luă ca pe un afront personal, în definitiv, putea întreba pe oricine ce era cu povestea aceea stupidă, care îi aţâţase, fără să îşi dea seama, imaginaţia. Era vorba, totuşi, de casa în care locuia şi în plus... toată noaptea i se păruse că aude zgomote şi paşi în pod.

Alexe veni la ultima oră de curs, unde avea de predat un referat urgent, iar David îşi reproşă că dacă ar fi fost puţin deştept, ar fi procedat la fel, nu se întâmplase nimic semnificativ cu notele lui toată ziua. Când se sună de ieşire, Alexe zăbovi mai mult decât de obicei cu strânsul lucrurilor şi David tocmai se pregătea să părăsească sala de curs, când se auzi strigat.

- Ţi-am promis ceva ieri.

- Ţi-aş rămâne dator. Te ascult, zise părăsind amândoi clasa.

Coborâră în linişte cele două etaje, iar când ajunseră la parter, Alexe îl privi foarte serios, reţinându-l de mână înainte ca el să păşească în aerul îngheţat al iernii viguroase.

- Ne întâlnim diseară la *Stejarul Alb,* e mai bine să vorbim atunci, nu are sens să protestezi, m-am hotărât că asta e calea cea mai bună, termină el de zis, iar David închise gura pregătită să contracareze. La opt, la masa din colţul de

după bar, adăugă Alexe sentenţios, apoi îşi luă la revedere de la el cu mult entuziasm, la poarta şcolii, de parcă scena de dinainte nici nu avusese loc.

David nu mai pierdu vremea prin oraş, se duse direct acasă, unde îi deschise iarăşi Sile. Nu mai era agitat, precum fusese cu o zi în urmă, ci ca de obicei, mai muilt impasibil şi... paradoxal, uşor în gardă. Îi făcu din nou o impresie neplăcută, simţind că pe cât posibil, trebuia să îl evite pe omuşorul ăsta necurat. Mâncă în grabă şi se duse direct în camera sa, unde descoperi cu stupoare că nu avea absolut nimic de făcut.

Se întreba pe unde se afla Anton, i se părea puţin ciudat că nu se ciocneau niciodată, că nu îl auzea deplasându-se prin casă ori dând dispoziţii lui Sile. Oare se afla la el în cameră? Simţea o curiozitate sfredelitoare când se gândea la camera lui, trebuia să fie plină de excentricităţi, de bizarerii. În plus, vederea spre stradă trebuia să valoreze milioane, ce nu ar fi dat el să aibă acea cameră, care probabil era perfectă...

Apoi dezolarea îl cuprinse iarăşi: iarna cruntă, despărţirea de prieteni şi de oraşul cunoscut, oamenii neprimitori de acolo şi cel mai rău, faptul că toate astea aveau să reprezinte o permanenţă în viaţa sa, îl întoarseră complet pe dos. Se hotărî să se mute din oraş cu cea mai mică şi neînsemnată ocazie, deşi era convins că acea ocazie nu avea să se arate decât în viitorul îndepărtat. Adormi fără să îşi dea seama, lungit lângă soba fierbinte, continuând în vis planurile de evadare, şi se trezi după ora opt şi jumătate, când vru să se întoarcă pe partea cealaltă şi văzu contrariat bezna din jurul său.

O luă la fugă pe scări, năuc, susţinându-se de balustradă, şi ieşi furtunos pe uşa masivă de la intrare, în aerul glacial al nopţilor de acolo. Realiză că nu îşi luase paltonul şi se întoarse bombănind după el, sperând că Alexe încă îl mai aştepta la *Stejarul Alb,* despre care habar nu avea unde trebuia să se afle.

Porni pe străzile pustii, încercând să găsească un trecător pe care să îl întrebe, dar nu mai era ţipenie de om, totul părea părăsit, abandonat frigului neprietenos de iarnă.

Simţea că îi îngheţaseră până la sânge urechile şi că îi vâjâia capul când, după lupte seculare, găsi, în sfârşit, băruleţul de care îi vorbise acel băiat, chiar în piaţa principală. Intră sfârşit, îndreptându-se spăşit spre masa din colţ, unde îl găsi pe Alexe aşteptându-l plictisit.

- Ai uitat să-mi spui unde se află acest *Stejar Alb,* zise David aruncându-se sleit pe un scaun, simţind că mii de ace îi luaseră cu asalt urechile şi mâinile. Picioarele rămâneau însă îngheţate în ghetele cristalizate de ger.

- Ah, ai dreptate... se lovi băiatul cu mâna de frunte. Dar e cel mai cunoscut, toată planeta vine aici, nu m-am gândit că mai e cineva care nu ştie asta. Apoi se duse la bar şi mai ceru un vin fiert.

David privi cu mult interes în jur. Era un băruleţ mic, cu canapele si mese lungi de lemn mahoniu, cu pereţii căptuşiţi până sus cu lambriuri tot de lemn, într-o culoare deschisă. Aplicele din pereţi filtrau slab lumina. Printre melodiile vechi ce curgeau neîncetat, o dâră anemică de fum de ţigară se târa greoi, încadrând locul într-un timp desprins de lume, de existenţă, de cotidian, făcând să fie îndeajuns momentele acelea atemporale. Alexe reveni cu vinul fiert, pe care i-l puse în faţă. Răspândea aburi hipnotizanţi şi o mireasmă devastatoare pentru

simţurile ostoite de frig. Luă o gură din băutura miraculoasă şi o simţi trezindu-l la viaţă, înecându-l cu căldură aromată.

- Ştiu că eşti nedumerit, începu Alexe privindu-l direct în ochi, cu o infinită solidaritate. David începu să înţeleagă că între ei încolţea un firicel anemic de simpatie. Dar motivul care ne-a reunit astă-seară aici e destul de delicat şi e preferabil să fie abordat într-un mod cât mai discret, n-ai idee cât de repede circulă lucrurile într-un orăşel, cu atât mai mult cu cât e vorba de Şoimeni. Ideea centrală e că locuieşti în casa unui om bizar, prin urmare, casa nu poate fi decât bizară.

- Nu-mi spui lucruri de care nu mi-am dat seama singur până acum, zise David chircit sub pătura de infinit mister care părea să îi strivească.

- Mă tem că locuieşti într-o casă în care nu mulţi din acest oraş ar locui. Eu unul, găsesc asta chiar interesant...

David simţi şi mai tare greutatea misterului, încercă să îşi îndrepte spatele, dar nu reuşi decât să îşi apropie mai mult capul de cel al colegului său, de frică să nu îi piardă niciun cuvânt. Involuntar, Alexe se apropie şi el, coborându-şi glasul într-o şoaptă intensă, coagulată de emoţii tainice.

- Anton e descendentul unuia dintre cele două clanuri care au fondat acest oraş, ai observat şi tu că blazonul familiei sunt doi şoimi. Casa aceea e foarte veche şi a aparţinut multor generaţii, generaţii... neliniştite. Ei îşi spuneau excentrici... De-a lungul timpului s-au întâmplat multe lucruri ciudate acolo, dar nu sunt probate şi au fost lăsate la stadiul de zvonuri. Lucruri necurate... şuieră băiatul, iar o adiere de gheaţă îi zbârli lui David părul de la ceafă, efectul vinului fiert se scursese din el, dispăruse. Până acum zece ani, casa a fost practic abandonată, când s-a mutat în ea Anton, venit de... nicăieri, nimeni nu ştie de unde şi de ce s-a hotărât dintr-odată să se instaleze într-o casă părăginită. Pe dinafară încă este într-o avansată degradare.

- Interiorul nu se diferenţiază prea mult de exterior, zise David încordat şi văzu cum în ochii interlocutorului său ia naştere un grăunte de curiozitate, ca şi când se gândise de nenumărate ori la cum trebuia să arate casa aceea, jinduind după reala ei înfăţişare. Nerăbdarea lui David îl făcu să continue.

- Imediat instalat în ea, a dat anunţuri de închiriere, anunţuri fructuoase până când lucruri stranii au început să se petreacă acolo cu chiriaşii.

- Lucruri stranii? Cât de stranii?

- Suficient de stranii încât să nu mai existe niciun chiriaş dornic să stea acolo, niciunul până la tine... Eşti primul după o perioadă lungă de timp şi singurul din oraş care habar nu ai de asta. Iar el nu va întârzia să profite de pe urma acestui aspect.

- În ce sens?

- Nu ştiu, noi ne-am mutat acum patru ani aici şi mi-au luat trei să aflu tot ce ţi-am spus acum. Lumea nu vorbeşte deloc despre asta, e cumva un subiect interzis, se feresc să discute despre lucrurile pe care unii dintre ei le cunosc în amănunt.

David îl privi cu intensitate preţ de câteva clipe, cântărindu-i vorbele.

- Dar de ce atâtea ascunzişuri când vine vorba de acest om?

- Nu ştiu... şopti Alexe la fel de nedumerit. Oamenii se tem cumva de el, de parcă ar exista pactul să nu se vorbească despre neobişnuitul ce planează în jurul său. Se spune că e un om al umbrelor, al adâncurilor şi al tenebrelor, un om necurat... Dar după tot misterul în care a fost înveşmântat, mie mi se pare a fi necuratul în persoană, încheie el sobru şi răspicat, atrăgând pentru un moment priviri de la masa vecină. David surâse, dus pe gânduri.

- Şi până la urmă, care e povestea cu această Casă Bântuită?

- Tocmai ţi-am spus-o, casa asta e paravanul după care se desfăşoară acest om, în ea colcăie un trecut mizerabil. E putredă, înşelătoare, plină de secrete care ar face oricui părul vâlvoi, iar secretele nu mor... E cea mai bântuită casă din lume, adăugă scurt, cu o scânteie nebună în privire, avidă şi neputincioasă. Cam asta e tot. Am preferat să discutăm aici, fiindcă e mai sigur să nu atragem atenţia, e destul de incomod că se află chiar peste drum de liceu. Desigur, mie mai toate zvonurile îmi par ridicole, probabil acum toată lumea aşteaptă să vadă ce va rămâne din tine, râse el cu hohote jucăuşe, dar se opri când întâlni privirea lui David. În cazul în care ai nevoie, nu te sfiii să o foloseşti, zise scoţând o hârtiuţă pe care era mâzgălită adresa lui, apoi se ridică.

David îi urmă exemplul şi se căută în buzunare pentru a îşi plăti băutura.

- Acum, lăsând ironia şi glumele deoparte, ce te-a determinat să ieşi din rândul prietenilor tăi şi să-mi împărtăşeşti acest nucleu de lucruri încâlcite? îl întrebă David când ieşiră în faţa barului, în noaptea sfâşietor de geroasă. Îşi simţea ochii umezi de frig.

- Habar nu am... răspunse Alexe năucitor de sincer, cu mâinile în buzunare. La urma urmei, amândoi suntem străini aici...

Porniră fiecare în direcţii separate, plutind pe străzile unui oraş strivit de propria poezie, străzi uitate, părăsite la ceasul acela al serii. David realiză că omisese să îl întrebe ce ştia de Sile, omuleţul acela dezgustător, care avea să îi deschidă iarăşi. Gândul ăsta îi făcea rău, ar fi vrut să nu mai depindă atât de cineva pentru a pătrunde în locuinţa pentru care, totuşi, plătea... Trase adânc aer în plămâni, savurând libertatea resimţită pe străzile acelea pustii, mistuite de dor, de aşteptare, aşteptarea unor lucruri neînţelese, vagi, neclare, care frământau lumea încă de la începuturi, o aşteptare tulburătoare, care îl consuma cumplit pe dinăuntru, fără să ştie după ce tânjea atât, pentru cine sau pentru ce purta mereu în el dorul acela istovitor.

Depăşi un colţ de stradă, urmat îndeaproape de umbra lui fidelă, mică, întunecată, prietenoasă, continuându-şi hoinăreala spre Casa Bântuită. Deodată avu impresia că nu mai era singur. Se uită nepăsător în jur, dar nu văzu pe nimeni, în afară de propria umbră veşnic credincioasă, deplasându-se în ritm cu el, căţărându-se enigmatic pe garduri sau târându-se orbeşte pe trotuar, ca o scalvă, în funcţie de lumina felinarelor. La un moment dat realiză cu stupoare că umbra lui se divizase, vedea bine că era însoţită de încă una mai clară, mai semeaţă, mult mai intensă, plutind nestingherită în urma celeilalte. David se întrebă pentru o fracţiune de secundă dacă era posibil ca o persoană să aibă mai multe umbre, încolţindu-l o urmă ştearsă de nelinişte. Apoi văzu că umbra avea baston şi că încet-încet o depăşea pe a lui, iar când întoarse capul în cealaltă parte văzu o siluetă înaltă, cu pălărie şi baston, înfăşurată într-un palton, trecând

pe lângă el şi dispărând la următorul colţ de stradă, luând-o, după câte îşi dădea seama, spre piaţa principală. Ce era ciudat la omul care tocmai îl lăsase în urmă era felul în care tălpile sale atingeau trotuarul, fără zgomot, de parcă nici nu ar fi păşit. O senzaţie nelămurită îl încovrigă pe dinăuntru, o nelinişte copleşitoare şoptindu-i că pe lângă el trecuse o nălucă. Merse cu băgare de seamă până acasă, dar când îşi încleştă degetele pe inelul cu şoimii care reprezentau blazonul familiei şi ciocăni, realiză că nu îi răspundea nimeni. Asta era într-adevăr ciudat. Ciocăni în repetate rânduri, din ce în ce mai puternic, dar cu acelaşi rezultat.

- Aminteşte-i mâine lui Sile să îţi dea o copie a cheii de aici, îl lovi după o vreme o voce gravă, tărăgănat de calmă, cu o intonaţie absurd de fermecătoare, iar David îl văzu pe Anton introducând cheia în broască şi descuind.

Aceeaşi nelinişte nelămurită îl încovrigă nebuneşte, fiindcă tocmai recunoscuse silueta cu pălărie şi baston care îl depăşise, năluca... Îl ţintuia cu ochii aceia verzi, strălucitori de mister, aşteptând ca băiatul să treacă primul pragul casei.

- Îndrăzneşte, e o casă veche, totuşi confortabilă, adăugă pe acelaşi ton grav, iar David se execută mecanic, păşind în bezna din hol, tot nu se reparase defecţiunea electrică.

Anton aprinse lampa în salonul din care porneau scările şi se scuză faţă de chiriaş de inconvenienţele provocate de lipsa electricităţii.

- Nu face nimic, bâigui David încă tulburat şi dădu să urce spre camera sa.

- Spune-mi, îl opri bărbatul la jumătatea drumului. Cum te-ai simţit aici până acum?

- Nu au fost decât câteva zile de acomodare. Trezitul de dimineaţă îmi dă cea mai mare bătaie de cap, în rest... totul e în regulă.

- Mă bucur, surâse blând Anton, privindu-l lung un şir de momente în care secundele păreau să se dsprindă şi să se agaţe la loc unele de altele, numai că în sens invers, de parcă timpul, în loc să curgă înainte, începea să curgă înapoi. Îşi aminti că avusese aceeaşi impresie la început de tot, mai slab, ce-i drept, când răspunsese la anunţ, prima şi ultima dată când se văzuseră. Se întreba dacă ar fi fost bine să îi spună că îl văzuse pe stradă în seara aceea, dar ceva îi şopti că ar fi fost lipsit de sens, Anton ştia foarte bine că fusese văzut de el, dar nu făcuse niciun comentariu referitor la asta.

- O seară plăcută în continuare, îi întoarse el zâmbetul şi continuă să urce spre camera sa.

- Noapte bună! îi ură Anton din hăul înnegurat al salonului, apoi liniştea învălui pe deplin toate ungherele acelei case a misterelor.

David ajunse pe bâjbâite în camera sa, aprinse lampa cu gaz şi rămase până târziu în noapte lipit de soba fierbinte, incapabil să alunge înfrigurarea din el, gândindu-se la poveştile împărtăşite atât de tainic la *Stejarul Alb* şi realizând de-abia acum de ce nu îl auzea ori simţea niciodată pe stăpânul casei, fiindcă făptura sa prin definiţie nu făcea zgomot. Se întreba dacă nu cumva Alexe avea dreptate, dacă nu cumva omul ăsta era întunecat ca dracul, în vreme ce lampa ardea în neştire, parcă veghind Casa Bântuită...

- Capitolul III -
ORAŞUL BLESTEMAT

Vremea se înrăutăţise supărător, o furie neînţeleasă năpustindu-se asupra oraşului, oraş atât de supus capriciilor naturii.

David mai avea câteva zile de şcoală până la sfârşitul semestrului, zile care ameninţau să nu mai existe, viscolul, care urmase gerului usturător, îngreuna mult deplasarea. Totul amorţise. Asta îl înciuda. Cele mai frumoase zile de şcoală erau cele care precedau vacanţa, când activitatea elevilor ajungea practic nulă. Pentru el era momentul propice să se sudeze acolo, mai târziu avea să fie mai greu să se închege ceva între el şi ceilalţi. În plus, perspectiva de a fi imobilizat în Casa Bântuită îi făcea rău, nu fiindcă ar fi fost cât de puţin înspăimântat de Anton şi lucrurile odioase întâmplate acolo, ci fiindcă nu găsea nicio activitate să o desfăşoare între acei pereţi. De fapt, dacă era sincer cu el, nu credea o iotă din ce îi spusese Alexe, la fel cum nici măcar acel băiat nu credea. Anton dispăruse iarăşi în adâncurile acelei case, de parcă nici n-ar fi locuit înăuntrul ei, ci practic în structura sa, în ziduri, uşi, ferestre şi firide. I se părea puţin stupid că se lăsase neliniştit de prezenţa acestui bărbat şi se simţea foarte stăpân pe sine în absenţa lui...

În ultima zi de şcoală vremea se îmbunătăţise considerabil. Acest lucru începuse să se simtă de la răspântia nopţii precedente, când David încerca zadarnic să adoarmă. Îl chinuia o stranie insomnie şi fără să ştie de ce, se simţea învălmăşit în tulburare. Totul pornise de la o compoziţie muzicală care frământase Casa Bântuită preţ de câteva ceasuri. Anton, de undeva din abisurile acelei construcţii prăpăstioase, cântase dumnezeieşte la vioară, iar muzica păruse să vină de-a dreptul din pereţi, de parcă imobilul era vioara în sine, iar zidurile coardele ei. Apoi liniştea înghiţise totul orbeşte, sădind în ungherele minţii lui un nedesluşit sentiment al zădărniciei, la fel cum după momente de maximă intensitate simţim cu toţii, uneori, aceea tristeţe iraţională. Adormi cu greu spre revărsatul zorilor, complăcându-se într-un somn chinuitor, încordat, iar când deschise ochii la amiază, se simţi complet istovit. Lâncezi o vreme în aşternuturile fine, îngropat în pernele moi, lăsându-se inundat de căldura toropitoare ce încătuşase încăperea, absorbind prin fereastra închisă razele strălucitoare de soare. Apoi se duse binedispus la duş, încărcat de energie.

Începuse deja să se însereze când David ieşi pe uşa principală, inspirând zăpăcit parfumul amurgului îmbătător. Plutea o boare încântătoare de gheaţă caldă, gerul şi viscolul se încovoiaseră, robiţi de vraja ameţitoare ce cucerise suveran oraşul. Băiatul era într-o dispoziţie excelentă, îndreptânduse vesel spre *Stejarul Alb.*

În spate de tot, la masa din colţul de după bar, erau strânşi mai mulţi colegi de-ai lui, fericiţi pentru săptămâna de vacanţă care urma, aprinşi la faţă de voie bună şi de atâta tratare cu vin fiert. David fu mai îndrăzneţ, ceru o ţuică

fiartă şi intră în atmosfera de veselie generală înainte de a o da pe gât. Alexe îi făcu loc lângă el şi flecăriră cu toţii până târziu în noapte, uitând că în ziua următoare întreaga clasă se trezea devreme pentru excursia de o săptămână, organizată cu atâta fervoare, excursie de care David era privat, l-ar fi epuizat din punct de vedere financiar.

Rând pe rând, colegii săi începură să elibereze scaunele, amintindu-şi ce urma a doua zi. Cei rămaşi puteau fi număraţi pe degetele de la o mână, printre ei aflându-se David şi Alexe. Celui dintâi îi căzură ochii pe cele câteva ziare răvăşite pe masă şi luă unul la întâmplare, ameţit de atâta alcool fiert. Îl răsfoi fără prea mare interes, iar când îl împături la loc, văzu pe prima pagină un titlu care îi atrase atenţia: *Oraşul Blestemat*. Era un ziar local, însemna deci că se referea la Şoimeni. Trebui să citească de două ori articolul pentru a înţelege cât de cât ceva. A treia oară i se păru totul limpede, atât de limpede încât îşi dădu seama că ceva îi scăpa: titlul articolului nu avea nimic în comun cu conţinutul acestuia. Îl întrebă pe Alexe ce era cu această confuzie, dar nu-l putu lămuri, nici el nu înţelegea. Îi zise că băieţii care tocmai plecaseră le aduseseră, moment în care cei rămaşi păliră şi începură să îngaime scuze de plecare. David îi privi neîncrezător cum se grăbeau să se evapore, la fel cum se grăbiseră şi când aflaseră că locuieşte vizavi de liceu. Alexe începu să comenteze articolul, era vorba de o crimă pasională, urmată de o sinucidere, totul petrecut pe una dintre străzile centrale, cu o zi în urmă. Fără să îşi dea seama, David încetă să mai audă ceva, îl pierdu pe Alexe şi întreg şirul vorbelor lui. Mintea i se limpezea de băutură, în vreme ce îşi dădea seama că era posibil, foarte posibil, ca el să fi trecut pe acolo cu puţin înainte sau după, ori chiar în timpul crimei. Doar bătuse în lung şi în lat străzile din centru ieri, ore în şir... Asta i se părea odios! Gândul că cineva murise într-un mod atât de crud, atât de aproape de el, fără să aibă habar, fără să-l intereseze suferinţa acelei femei de care nici nu fusese conştient că existase până în urmă cu cinci minute, gândul ăsta era dezgustător. Brusc, întreaga lume îi păru dezgustătoare, cu patimile ei mârşave, în care ne complacem cu toţii neputincioşi. Îl văzu pe Alexe privindu-l fix, de parcă aştepta un răspuns, aşa că îl rugă să repete întrebarea.

- Mă interesa ce fel de oameni sunt în stare de aşa ceva? zise băiatul scârbit.

- De unde să ştim ce zace în fiecare dintre noi? În tine sau în mine... replică David, întrebându-se dacă nu cumva sinucigaşul din ziar fusese odată la fel de scârbit precum era Alexe acum.

- Tu ai fi capabil? îl întrebă cu naivitatea lui specifică, privindu-l cu ochii aceia sinceri până în străfundurile cele mai întunecate.

David îşi aminti de Roberta şi simţi o umbră de dor pentru fata lăsată în oraşul din care se mutase şi pe care o plăcuse cândva atât de mult. Îşi aminti de dragostea lor, atât de uşor uitată, şi se întrebă serios dacă, orbit de gelozie, ar fi fost în stare de o asemenea atrocitate, dar nu reuşea să găsească un răspuns. Pentru celelalte fete era convins că nu, pe Roberta o iubise mai mult ca pe oricare alta, uneori încă mai credea că o iubeşte. Nu-şi dăduse până acum seama că rămăsese numai obişnuinţa de a se considera îndrăgostit de ea. Înclina mult să creadă că nici pentru ea, de fapt, ştia sigur că nici pentru ea, dar

tocmai siguranţa asta îl făcea să se îndoiască de propria persoană, cine poate şti cu adevărat, până nu e pus în faţa faptului împlinit?

- Nu ştiu câţi dintre noi ar răspunde net *nu* la întrebarea asta, zise el ceva în final. Omul reprezintă egoismul în persoană. Totuşi, el, în egoismul său, nu se iubeşte suficient pe sine, altfel s-ar schimba, ar schimba fiinţa odioasă în care e întruchipat într-una cu adevărat sublimă, ar curăţa-o până la purificarea totală. Dacă ne-am iubi suficient, n-am renunţa atât de uşor la noi... Rezultă astfel o realitate cruntă: omul, angrenat în preocuparea exagerată faţă de propria persoană, nu poate fi altfel decât superficial, tot superficial, etern superficial. E trist, fiindcă ne considerăm măreţi, fără să vedem micimea dinăuntrul nostru, de-a dreptul zguduitoare. Dacă aş răspunde *nu* la întrebarea ta, mă tem că aş rămâne în cercul superficialului. Adevărul e că nu ştiu. Sunt sigur că nu, dar tocmai siguranţa asta mă face să mă îndoiesc de mine însumi. Omul e capabil de aproape toate lucrurile de care nu e conşient că ar fi în stare să le facă. Aici intră şi bune şi rele, surâse David sumbru, simţindu-şi capul greu şi gândurile alergând dezorganizat prin el.

Alexe îl privi cu ochii mari şi tulburi.

- Faci să sune totul atât de posibil!

- Dar TOTUL chiar este atât de posibil. Multe lucruri ne depăşesc puterea de înţelegere. Asta nu înseamnă că ele nu există. Faptul că acum, chiar în acest moment, şi chiar în faţa noastră, se petrec o mie de lucruri pe care mintea noastră nu le poate înregistra, nu înseamnă că ele se petrec mai puţin. Important e de ce nu le mai putem înregistra, fiindcă sunt convins că a fost o vreme în care umanitatea putea face asta cu uşurinţă. Probabil fiindcă am urcat unde n-am putut sta, atât de mult încât căderea a fost monumentală. Suntem mereu atât de lacomi…

Alexe îl privi oboist. De obicei discutau fleacuri, ce le făceau, desigur, plăcere, dar acum se aflau în faţa unui lucru serios. Arăta de parcă îşi dorea să fi avut mai mult timp la dispoziţie, rămăsese suspendat între două variante la fel de atrăgătoare: să rămână în continuare la *Stejarul Alb* ori să plece acasă, unde îi mai rămăseseră câteva sărmane ore de dormit. David îl înţelese şi puse punct acolo. Se despărţiră în faţa barului, fiecare luând-o în direcţii separate...

David continua să fie nemulţumit de articolul proaspăt citit şi de titlul acestuia... *Oraşul Blestemat...* Desigur, numai el nu vedea corelaţia, pentru locuitorii săi statornici, aflaţi aici dintotdeauna, aceasta era simplă, simplă şi înspăimântătoare. Îşi spuse că cel mai probabil avea legătură cu Anton, cu zvonurile despre el, şi încercă să nu îşi mai bată capul cu asta, chiar dacă locuia, practic, în gura lupului.

Acum, că mai erau puţine ceasuri până în zori, străzile erau iarăşi adormite de ger. Fără să ţină cont de asta, hoinări îngheţat prin oraş, încercând să îşi limpezească mintea, dar nu reuşi decât să şi-o zăpăcească mai tare. Trecu de nenumărate ori pe lângă blocul unde se săvârşise monstruozitatea din ziar, analizând hipnotic scările, într-una dintre ele se rupsese ceva ireparabil... Iar lumea continua să se ospăteze, să cânte, să danseze, să se veselească, imună la întâmplările dramatice din jur, preocupată să îşi trăiască propria dramă, la fel cum făcuseră şi cei doi care de aici înainte nu aveau decât să îngraşe pământul.

Într-un fel (trist, ce-i drept) i se păru cumva corect. Fiecare e stăpânul propriului destin, iar deciziile ne duc unde am ales să ne ducă, acţionând ca un bumerang asupra noastră: cauză şi efect. I se păru ciudat, totuşi, că în vreme ce el se enervase atât din cauza unei prostii, că nu putuse să adoarmă, alţii încetaseră de curând de a mai fi. Descoperi tendinţa omului de a hiperboliza orice nimic.

Ajunse acasă spre dimineaţă, frânt, fericit că Sile îi dăduse până la urmă o copie a cheii de la intrare, fără a mai fi nevoie de cineva să îi deschidă. Odată trântit în pat, încercă din răsputeri să îşi obosească mintea, precum îşi obosise şi trupul, iar când locuitorii Oraşului Blestemat începeau să se trezească, se prăvăli într-un somn adânc, râvnit precum o ploaie după secetă.

Se trezi la căderea serii. În salon îl găsi pe Sile aşteptându-l cu masa, de parcă ar fi avut senzori, de ştiuse exact când se trezise. Cină singur la lumina candelabrului maiestuos, ce trona deasupra mesei, păstrând aprinse numai câteva beculeţe (se reparase defecţiunea electrică), meditând neîncetat la ce trebuia să însemne până la urmă Oraşul Blestemat. Se hotărî să afle cu orice preţ şi se grăbi atât de tare să părăsească imobilul, încât realiză că iarăşi plecase fără palton. Vremea se schimbase, ziua precedentă fusese atât de înşelătoare!

Nu ştia cum ar fi trebuit să îşi înceapă căutările, nu se putea apuca să întrebe în dreapta şi în stânga, oamenii printre care trăia acum nu stăteau la astfel de discuţii. După o vreme, conchise că nu avea nicio şansă de izbândă şi abandonă ideea cercetărilor. Simţea lipsa şcolii, a colegilor şi mai ales a lui Alexe, cu care se înţelegea cel mai bine, era iarăşi singur într-un oraş pe care îl vedea deodată gol. Nu îşi dădea seama că tocmai fiindcă devenise o pasăre de noapte găsea mereu oraşul abandonat neantului.

Seri la rând hoinări pe străzi, pătrunzând tot mai adânc farmecul acelui loc, care de fiecare dată părea să desfăşoare în faţa băiatului veritabile acte de magie, înlănţuindu-l, seducându-l fără putinţă de împotrivire. De cele mai multe ori se ducea până la gară, visând că se urca într-unul dintre acele trenuri, fără să ştie de ce îşi dorea asta, Şoimeni îl cucerise şi începuse deja să îşi fixeze un loc printre ceilalţi, devenea mulţumit de viaţa de acolo. La gară îi mai plăceau oamenii, la orele la care se ducea el era întotdeauna aglomerat, trenul de noapte venea înţesat de oameni, oameni ce împânzeau energic peroanele. Era singurul loc unde putea să îi vadă. Apoi, spre dimineaţă, intra năuc în Casa Bântuită, îngheţat până în măduva oaselor, convins că nu scăpase fără degerături, încercând, pe cât posibil, să îl imite pe Anton, să alunece spre camera sa fără zgomot, totul zadarnic, ghetele îi bocăneau înţepenite pe marmură.

Spre sfârşitul vacanţei, avu surpriza să cineze într-o seară cu Anton. Cobora agale în salon, când îl văzu instalat la masa lungă din lemn masiv, strălucitor, şi fără să îşi dea seama de ce, avu pornirea să o ia înapoi spre camera sa. Dar Anton îl observase deja.

- Ce surpriză! surâse el blând, cum îl văzuse surâzând şi data trecută, de parcă adevărata surpriză nu ar fi fost că proprietarul casei coborâse la masă.

Îi dădu dispoziţie lui Sile să adauge un tacâm. Bărbatul stătea în capul mesei. Băiatul luă loc în stânga sa.

- Şi... Cum te-ai acomodat? îşi îndreptă el fruntea aceea plină de enigme înspre David. Sub ea ardeau ochii aceia verzi, mustind de taine abisale.

- M-am obişnuit. Nu e chiar ca acasă, dar în unele privinţe e chiar mai bine, răspunse gândindu-se la toată libertatea de care dispunea acum.

- Mă referam la întreg mediul de aici, zise Anton pe tonul său grav şi fermecător, tărăgănând cuvintele. Din câte văd eu, te-ai integrat deosebit de bine, noii tăi prieteni te solicită noapte de noapte.

- Ah, dar sunt cu toţii plecaţi în excursie, se întorc abia peste două zile, replică băiatul ceva ce era convins că ştia şi celălalt, dar făcea pe neştiutorul. Evita contactul vizual şi se concentra asupra farfuriei, numai că nu putea spune cu exactitate ce se afla în ea. Nu înţelegea de ce nu putea fi el însuşi în prezenţa acestui om. Îmi place oraşul noaptea, atâta tot.

- Într-adevăr, nu sunt prea multe lucruri de făcut în casa asta, zise gânditor Anton, bând absent din potirul său vechi.

- Totuşi, dumneavoastră trebuie să găsiţi o sumedenie de lucruri interesante aici, dacă ieşiţi atât de rar, punctă David bând satisfăcut din potirul aflat în faţa sa.

Anton nu răspunse. O vreme mâncă tacticos în tăcere, iar când termină, îl privi lung pe băiat, lung, dar totuşi firesc. David procedă la fel, de parcă ochii aceia nepământeni, verzi ca iarba, strălucitori ca roua, încătuşau atâta putere, încât îi magnetizau pe ai săi. Înăuntrul lor sclipeau adâncuri fără de sfârşit precum nişte tenebre însorite, calde, luminoase, dulci, încarcerând materia misterului în starea ei pură, de la începutul începuturilor. David rămase la opinia că ochii bărbatului din faţa sa erau cei ce îl făceau atât de fermecător, iar fără ei ar fi devenit banal.

- E greu, nu? îl întrebă apoi vocea aceea tainică, învăluindu-l în ceva nedesluşit, de parcă venea şi totodată îl chema şi pe el într-o lume îndepărtată, care nu semăna deloc cu cea în care se îneca acum întreaga omenire. Să fii prins între două realităţi, realitatea pe care ţi-o prezintă prietenii tăi şi realitatea pe care ţi-o impune casa în care locuieşti. Trebuie să fie greu ca ambele variante să trăiască întrepătrunse în mintea ta, învălmăşindu-ţi-o, tărăgănă cuvintele figura aceea aristocrată, cu părul negru, drept, atingându-i umerii, încadrându-i faţa smeadă. Întoarse capul în profil, apărând parcă mai impunător, conturându-se în umbra salonului nasul acela puternic.

- E drept că întotdeauna se formează zvonuri, răspunse David fără să se neliniştească, era cumva mulţumit că discuţia luase turnura asta. Cu atât mai mult cu cât le alimentaţi chiar dumneavoastră, prin întreg comportamentul ăsta excentric. Totuşi, am lucruri mai importante pe cap decât să mă gândesc la Casa Bântuită, zise băiatul amintindu-şi de Oraşul Blestemat. În fond, viaţa personală îl priveşte pe fiecare în parte.

Anton îşi îndreptă capul spre el.

- Cred că ai prieteni buni, dacă te-au pus în gardă atât de repede.

- N-aş putea să bag mâna în foc pentru asta, replică băiatul gândindu-se că Alexe fusese singurul care îl ajutase în privinţa asta. Brusc, simţi că Anton încercase să îl înşele, felul în care abordase subiectul fusese oarecum evaziv, nu îl întrebase nimic clar, ci părea că mai mult dorise să afle dacă ştia ceva sau nu.

Anulă imediat gândurile astea, îşi dădea prea bine seama că stăpânul Casei Bântuite avea o siguranţă atât de simplă şi neafectată, încât nu vădea decât sinceritate.

- Mă consideri un om odios? îl întrebă atât de direct, răstignindu-l cu privirea, încât David scăpă tacâmul din mână. Liniştea din salon i se părea asurzitoare. Aş vrea să fii sincer, zise rugător, pe tonul său nobil, iar privirea i se închise într-o prăpastie de taine electrizante, milenare.

- Nu e treaba mea să vă consider într-un fel anume. Nu vă cunosc îndeajuns pentru asta. În linii mari, cred că sunteţi neobişnuit, dar sub aparenţele în care v-aţi înveşmântat, poate respira cel mai normal om din lume.

- Ei bine, nu pot fi normal, surâse blând Anton, parcă răsplătindu-l cu un amănunt al fiinţei sale, fiindcă trecuse testul sincerităţii. David simţi că întunericul din salon se intensificase, beculeţele candelabrului păleau sub răsuflarea umbrelor.

Anton îl privea în continuare natural în ochi, scufundându-l într-o fântână de senzaţii nedesluşite, de unde una singură se contura mai clar. Era, de altfel, obişnuit cu ea: învălmăşirea timpului. Preţ de o clipă, care putea cuprinde eternitatea, acesta se opri. Apoi secundele se desprinseră, agăţându-se la loc unele de altele în sens invers, timpul începând să curgă înapoi. David scutură din cap, împiedicându-se să alunece spre necunoscutul de unde îl chema celălalt, prin ruperea contactului vizual. Reveni în prezent, iar mintea i se limpezi uşor-uşor. Sile intră cu desertul, iar când rămaseră singuri, se simţi iarăşi magnetizat de ochii aceia luciferici.

- În orice caz, oricând doreşti să mă întrebi ceva, îţi stau la dispoziţie, zise îndatoritor bărbatul, bând maiestuos din potir. E dreptul tău nescris de chiriaş. Chiar şi acum, dacă e ceva ce vrei să mă întrebi...

Fără putinţă de sustragere, David îl privi. Omul ăsta părea să vină, precum şi casa pe care o deţinea, din trecut, inspira prezentul, dar expira un timp pierdut, părea el însuşi un monument istoric.

- Nu-mi vine nimic în cap, minţi adolescentul, avea o groază de lucruri de întrebat, dar simţea cumva că nu era momentul, că nu ar fi găsit dezlegări complete, aşa cum îşi dorea. Nu îl întrebă nici măcar de Oraşul Blestemat.

Simţi dintr-odată o apăsare mare deasupra capului, apăsare ce i se scurgea pe piept, amorţindu-i toată partea dreaptă. Privea nedumerit în ochii aceia verzi, himerici, citind în ei o profunzime atât de adâncă, încât se nelinişti. Rupse contactul vizual, iar Anton se scuză, ridicându-se de la masă. Cum era de aşteptat, nu îl auzi părăsind salonul, nu îl auzi urcând, nu îl auzi nicicum, de parcă el nu exista cu adevărat decât când se afla în faţa sa. Văzu desertul neatins şi se întrebă dacă nu cumva doar i se păruse că mâncase mai devreme, dacă nu cumva se prefăcuse că băuse din potir şi dacă stăpânul casei era până la urmă om sau... altceva. Apăsarea şi amorţeala dispăruseră, încă respira greoi, dar uşor-uşor redeveni cel de dinainte. O vreme privi nedumerit scaunul lăsat liber de celălalt. Se gândea că poate era bolnav. Toate nopţile pierdute în frigul acela epuizant trebuiau să însemne ceva, aşa că se bucură când realiză că peste două zile începea iarăşi şcoala, avea să revină la un program mai sănătos. Până atunci...

Se ridică de la masă, îşi îmbrăcă paltonul şi părăsi Casa Bântuită, întâmpinat de noaptea opacizată de ger. O luă la întâmplare pe străzi, trăgând adânc în plămâni celulele acelui oraş fermecător, care îl făcuse atât de uşor sclavul său. Se simţea atât de legat de cuburile acelea de piatră pavată pe trotuare, de străduţele înguste, şerpuind misterioase printre zidurile clădirilor apropiate, încât nu credea că se va mai putea desprinde vreodată de ele. Era strivit de sufletul unui oraş prea viu, Oraşul Blestemat... Şi iarăşi se simţi intrigat de secretul pe care îl ascundea, secretul care îi era atât de refuzat. Merse în neştire, învineţit de frig, îngheţat până la măduvă, cu mâinile înţepenite în buzunare şi cu buzele plesnite până la sânge, căutând cu ardoare un indiciu, un răspuns. În centrul oraşului, în piaţa principală, un orologiu vechi, superb, bătu miezul nopţii, transportându-l pe David în vremurile stinse, când se născuseră aceste locuri, întărind şi mai mult lanţurile care îl legaseră de ele. Tot misterul ăsta încântător, zdrobitor, îşi trăgea seva de atunci, de parcă întemeietorii acestei urbe aruncaseră asupra sa o vrajă de neînvins, atotcuprinzătoare. Când zbuciumul magnificului orologiu luă sfârşit, hotărî să nu mai zăbovească pe drumurile răpuse de gerul năprasnic şi să se întoarcă în patul acela alb şi cald, care îl aştepta întotdeauna în Casa Bântuită.

Traversă piaţa principală şi văzu o străduţă îngustă, întunecată, care până atunci nu îi mai atrăsese atenţia. Rămase plăcut surprins de descoperire, simţea şoapte şi mâini nevăzute invitându-l să îi pătrundă taina, căci străduţa aceea era o taină colosală... Abandonă ideea de a se duce acasă şi se avântă să o desluşească, parcurgând-o cumva entuziasmat, atent să nu se împiedice ori să nu alunece, fiindcă era complet neluminată. La capătul ei descoperi o reţea de alte străduţe înguste, întunecate, de care era sigur că nu mai dăduse până atunci. O luă pe artera de unde porneau toate, trecând pe lângă garduri părăginite, case degradate, unde minunatele felinare vechi erau atât de avariate încât de-abia mai pâlpâiau electricitate.

Cu fiecare pas făcut simţea că aude tot mai clar zumzet de muzică, părea a se văita îngrozitor un acordeon. Se opri lângă un felinar spart şi privi peste drum locul de unde răzbătea muzica aceea difuză, tristă. David traversă. În faţa lui, pe colţ de stradă, sclipeau nişte vitrine mari, murdare, prin care zări figuri neclare, sumbre, şi fără să ştie de ce, se simţi iarăşi încovrigat de nelinişte. În bătaia vântului muşcător, deasupra capului său, firma de tablă, dezghiolată, atârnând într-un singur cui, scotea nişte zgomote înfiorătoare. Se chinui zadarnic să citească ce scria pe ea, era prea întuneric, iar înscrisul se tocise atât de tare, încât devenise indescifrabil. Privi iarăşi dincolo de vitrinele soioase feţele acelea chinuite şi simţi că înăuntrul său neliniştea se divizase în două părţi egale, zvârcolindu-se şi încolăcindu-se între ele precum şerpii la împerechere.

Îl cuprinseră sentimente grave, obscure, şi un fel de presimţiri negre, lipsite de concret, nu înţelegea nimic din ele, nu înţelegea decât că întreaga lui fiinţă vibra acum într-un registru întunecat, fără nicio lucire de lumină. Scutură din cap, încercând să se dezmeticească, dar tânguielile acelui acordeon îl invitau în necunoscut, învăluindu-l într-o vrajă căreia nu i se putea sustrage. Clanţa era atât de rece, încât îi fripse degetele. Împinse uşa micuţă de lemn deteriorat, fără să ştie că sforţările sale aveau să dea în sfârşit roade, urma să descopere o

lume care să-l lămurească în privinţa Oraşului Blestemat, fără să ştie că răspunsul avea să fie mult prea crunt pentru a mai dori să îl afle.

Intră apoi covârşit de presimţiri neguroase şi totuşi plin de naivitate în Cârciuma Sinucigaşilor.

- Capitolul IV -
CÂRCIUMA SINUCIGAŞILOR

Îl întâmpină de la bun început un miros respingător de urină stătută, care venea probabil de la toaleta din dreapta. Înainte să închidă uşa în urma sa, îşi dădu seama că toţi de acolo râdeau, şi nu râdeau decât de el şi apariţia sa inopinată. Asta îl deranjă puţin. Era o atmosferă obscură, unde mirosul de tutun, alcool şi murdărie îi revolta simţul olfactiv atât de tare, încât începu să îşi dorească să nu fi intrat. Câteva mese rotunde de lemn, neacoperite cu nimic, erau împrăştiate prin sala întunecată, potrivită ca dimensiuni, unde singurele surse de iluminat erau nişte lămpi cu gaz, arzând jalnic agăţate în pereţi, creând umbre lungi, nepământeşti. În jurul meselor se ancoraseră fel de fel de indivizi, figuri prelungi, cu piele pământie, cu păr murdar, prviri sumbre, aspre, înăbuşite, şi haine vechi, soioase. Erau şi vreo două femei, ceva mai tinere decât acei bărbaţi, dar la fel de neîngrijite. Şi toţi râdeau de el, chiar şi bărbatul din fundul cârciumii, care cânta la acordeon, încetase să mai folosească instrumentul şi râdea surprins.

David nu îi luă în seamă şi se duse direct la bar. În spatele tejghelei, un bărbat care părea să aibă în jur de şaizeci de ani, la fel de slinos ca şi clienţii săi, ştergea pahare cu un prosop atât de îmbâcsit încât era aproape negru, mai rău murdărindu-le, umplându-le de dâre unsuroase. David se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de sobă şi ceru un vin fiert. Ceilalţi râseră mai tare, apoi glasurile li se pierdură printre notele acordeonului, care începuse iarăşi a se tângui.

- Nu ţinem vin, îi răspunse barmanul pe sub pleoape.

David era foarte tentat să ceară un ceai fierbinte, care să îl dezmorţească puţin, dar se ţinu tare şi ceru o bere.

- N-avem decât spirtoase, răspunse bărbatul privindu-l ca pe o vedenie. Ar fi mai bine s-o iei pe unde ai venit, băiete, ăsta nu e un loc potrivit pentru tine.

Lângă David se aşeză un bărbat de vreo cincizeci de ani, înghesuindu-l puţin, trântind pe tejghea un pahar gol, care o clipă mai târziu era iarăşi plin cu o substanţă închisă la culoare, în obscuritatea de acolo adolescentul nu îşi dădea seama dacă era neagră, maro ori verde. Răspândea un miros puternic, dar nu i se părea deloc neplăcut, era curios să îi afle gustul.

- Ce te uiţi atât? se răsti bărbatul, după care se întoarse la masa lui, unde îl aşteptau alţi trei bărbaţi.

La răstimpuri era privit de aceeaşi ochii sumbri, hăituiţi, care păreau să vină din altă lume, o lume înecată în zbucium, caznă, patimă şi zbatere, o lume a supliciului intens. David uită de frig, de faptul că îi degerase şi măduva, se simţea liber să îi cunoască pe oamenii aceştia nenorociţi, vitregiţi de oraş şi totodată ai oraşului. Nu înţelegea de ce nu îi spusese nimeni de acest loc, la fel cum nu înţelegea nici ce era până la urmă cu această cârciumă murdară. Prezenţele stranii găsite înăuntru îl puneau pe gânduri, aţâţându-i curiozitatea, făcându-l să alunece tot mai adânc în ispita enigmelor.

- Ce-ţi dau până la urmă? îl întrebă barmanul, pe care îl auzise strigat Pavel, văzând că încă zbovea la bar.

- Ce i-ai dat şi lui, răspunse David, iar Pavel îl privi pieziş.

Până la urmă, îi puse în faţă un pahar unsuros, pe jumătate plin cu un lichid incolor, care mirosea tare. David înţelegea prea bine că nu primise ceea ce ceruse, dar paharul ăla îi producea atâta greaţă, încât ştia că oricât ar fi insistat pentru băutura închisă la culoare, nu ar fi băut-o dintr-un recipient atât de murdar. Rămase mai departe acolo, pe scaunul cel mai apropiat de sobă, privind lacom la lumea aceea decăzută, care evoca eterna dezolare a sufletelor încâlcite, smucite. La răstimpuri, găsea câte o pereche de ochii tulburi aţintită asupra sa, răvăşind înăuntrul său o serie de sentimente neînţelese, locul acela, cu societatea pe care o conţinea, îi provoca o emoţie puternică, aproape violentă, de parcă, fără să îşi dea seama cum, fiinţa lui capta înţelesurile ascunse, dedesubturile de acolo.

Plăti băutura nebăută şi nu la mult timp de când intrase în cârciumă o părăsi demontat, simţind că deasupra capului său plutea o necunoscută, o taină care mirosea a tragic. Descoperi mirosul ăsta pe toate străzile din drumul său spre Casa Bântuită, iar când intră în camera sa, realiză că toată clădirea duhnea a tragic, se infiltrase în pereţi, în ferestre.

Se prăbuşi obosit în pat, chiar dacă era pentru prima dată în săptămâna aia când se despărţise atât de devreme de oraş. Ceva nevăzut îi consumase cumplit energia, ca şi când i-ar fi supt toată vitalitatea, plantând în schimb ramurile unei nelinişti răscolitoare. Începea să creadă tot mai tare că era bolnav. Adormi repede şi avu o serie de vise haotice, chinuitoare, vlăguindu-l mai rău, de parcă undeva pe orbita creierului său se rotea o scânteie care nu avea nici început, nici sfârşit, care venea de nicăieri şi totodată de pretutindeni, nu însemna nimic şi totuşi însemna totul, o scânteie ameţitoare, o adevărată mică nebuloasă.

Se trezi la amiază, durându-l tot corpul după noaptea aceea încordată, neavând iarăşi nici cea mai mică dorinţă de a coborî din aşternuturi, revoltându-se împotriva cotidianului. Îşi propuse să rămână acolo tot restul vieţii, dar realiză că şi-ar pune imediat capăt zilelor dacă nu ar sta decât printre pernele alea. Se sperie de el însuşi, nu se mai recunoştea, unde era David de altă dată, acel David căruia nu îi ajungea niciodată timpul, care trăia şi încerca să ia din viaţă cât putea mai mult, unde era optimistul ăla? Hotărât lucru, izolarea aceea nu avea să îl ducă decât din rău în mai rău, nu poţi fi tot timpul numai tu şi gândurile tale, mintea are tendinţa asta păcătoasă de a augmenta orice nimic, de a rumega până la nebunie, creându-se un cerc în jurul tău dinăuntrul căruia afli mai târziu că nu mai poţi păşi afară.

Reluă circuitul: duş, cină, oraş... Nu îl văzu deloc pe Anton şi consideră asta un plus pentru ziua aceea, era mai bine să nu îl vadă în perioada asta, când se credea bolnav, creierul său având tendinţa să exagereze dimensiunea în care se găsea stăpânul casei, fără să îşi dea seama că atribuia efectele maladiei sale prezenţei celuilalt. Cina luată împreună în urmă cu o seară îl punea mult pe gânduri, fusese între ei un fel de ciocnire a minţilor şi a materiilor, iar neliniştea îl cuprindea şi acum, când îşi amintea de greutatea simţită pe piept, care îi

amorţise toată partea dreaptă, senzaţia aceea infernală de frig... Clar, era bolnav! Şi aproape crezuse că era ceva în neregulă cu Anton...

Mergea la întâmplare pe străzi. Ajunse în faţa acelei străduţe tainice şi rămase pe gânduri, simţea o *aţă* invizibilă care îl trăgea spre cârciuma aia soioasă, lumea de acolo începea să îl preocupe puţin cam mult.

Îşi aminti de sinucigaşa care se dusese la tren, de care auzise în urmă cu câteva săptămâni, când venise pentru înmormântarea aceea, şi de *aţa* destinului care o trăsese la moarte. Apoi îşi aminti de prietena mamei lui, pentru care îi părea atât de rău, şi se înverşună mai tare în faţa vieţii. Nu era vorba de faptul că nu accepta moartea, ci că nu accepta viaţa, în condiţiile în care se derula fără noimă, haotic, înfiorător de greu, şi se încheia atât de crud. Se smulse din starea aceea de revoltă şi porni spre gară. Ceva în el striga după oameni, îndemnându-l să întoarcă spatele izolării, neliniştii, bolii, şi să se piardă printre călătorii târzii, chiar dacă nu erau decât nişte străini. Până la urmă, erau fraţii lui, doar erau cu toţii fiii pământului. Simţi înăuntrul său o fărâmă de adevăr, de parcă o grăunţă fusese sădită, iar acum aştepta rodul, ca şi când undeva, adânc în el, exista o cale, o cale simplă, pură, ca o aură de lumină, pe care o uitase, iar acum o căuta disperat.

La gară încă nu sosise trenul de noapte, avea întârziere. Peroanele goale scârţâiau de frig, atmosfera fiind atât de îngheţată încât puteai să tai cu lama cuţitului fâşii din pânza nopţii. Iar peste tot curgea poezia acelui oraş atât de vechi, încât David înţelese dintr-odată că tocmai fiindcă era atât de bătrân, iar aspectul său era atât de hodorogit, tocmai fiindcă încătuşa atâta istorie, atât trecut, se revărsa lirismul acela strivitor.

Trenul sosi, iar imediat ce staţionă, călătorii împânziră peroanele, pierduţi în paltoane, strângându-se de frig. David se duse în mijlocul lor, aşa cum făcea de fiecare dată, lăsându-se atins şi purtat de colo-colo de vârtejul mulţimii, fericit să simtă pulsul vieţii în jurul lui, înfierbântat tot de emoţia acestui avânt. Le asculta conversaţiile, uneori îi urmărea până la taxiuri sau maşinile care veneau să îi ia, le studia feţele obosite, ochii încercănaţi, privirile misterioase. Dintr-odată, se trezi faţă în faţă cu o femeie, venea din sens opus şi într-o clipă avea să treacă pe lângă el. Automat, fără ca măcar să îşi dea seama, picioarele îi înţepeniră pe loc, iar mâinile îi alunecară din buzunare. O bucurie dementă îl demolă pe dinăuntru, ţâşnind din el ca o fântână arteziană, în vreme ce o privea în ochii aceia milenari, adânci şi calzi. Îi zâmbea, regăsea pe chipul ei aceeaşi surpriză, aceeaşi bucurie, de parcă o taină nemaipomenită ieşise din pământ în faţa sa. Când ajunse lângă el şovăi, privindu-l cu aceeaşi uimire fericită, debusolată, apoi trecu mai departe. Se întoarse să o mai vadă o dată, dar se pierduse în furnicar, lăsând în urma sa umbra unui parfum de tristeţe, sentimentul că trecuse pe lângă el o ocazie unică în viaţă, sentimentul că o parte din el plecase pentru totdeauna cu această femeie. Habar nu avea cu ce era îmbrăcată, sub nicio formă nu i-ar fi putut reconstitui trăsăturile feţei, nu îşi amintea dacă era înaltă ori scundă, dar ştia că ar fi recunoscut-o oriunde, ca şi când recunoaşterea ar fi trecut dincolo de carcasă, de efemer, receptând semnale care traversau eternitatea. Îşi dorea foarte tare să o mai vadă o dată, o

singură dată, şi cu cât îşi dădea seama de absurditatea situaţiei, cu atât îşi dorea mai tare.

Când rămase singur în gară, o porni spre centrul oraşului, unde orologiul bătuse de curând ora unu. Privi iarăşi pierdut străduţa ispititoare şi cedă dorinţei de a revedea cârciumioara aceea decăzută, mergând fără grabă, memorând detaliile traseului care îl ducea la ea. Se opri lângă felinarul spart, holbându-se la firma de tablă, încercând să descifreze ce scria pe ea, totul zadarnic, din orice unghi sau de la orice distanţă ar fi privit, nu se înţelegea nimic. Traversă, pe colţ de stradă aşteptându-l tristă, murdară şi tânguitoare, Cârciuma Sinucigaşilor.

Povestea din urmă cu o seară se repetă aproape întocmai. Clienţii râseră de el când intră, barmanul nu îi dădu băutura care se afla în paharele tuturor, iar atmosfera apăsătoare îl făcu repede să îşi ia tălpăşiţa, fără să fi primit vreun răspuns la neliniştile sale, Pavel nu fusese deloc cooperativ când încercase să închege o conversaţie.

Dormi până târziu, iar duminică seara merse la gară, să vadă dacă nu cumva o găsea pe femeia aceea misterioasă. Nu dobândi niciun rezultat pozitiv şi hotărî să se întoarcă mai devreme la Casa Bântuită, în ziua următoare se trezea devreme, începea şcoala.

Se luptă toată noaptea cu el însuşi să adoarmă, iar asta se întâmplă cu puţin înainte să sune ceasul deşteptător. Prima dată crezu că începuse războiul şi că trăgeau cu mitraliera în Casa Bântuită. Apoi nu mai înţelese nimic, era peste putinţa lui de a pricepe. Încet-încet se dezmetici şi realiză că dacă nu urma să îşi schimbe ritmul nu avea să reziste, se dăduse peste cap cu somnul, iar acum suporta consecinţele. Oftă ameţit de oboseală şi se duse teleghidat la duş, străduindu-se să îşi păstreze ochii deschişi.

Fu iarăşi singurul care întârzie o jumătate de oră, deşi era singurul care locuia vizavi de liceu şi care nu plecase în excursie. Revederea cu Alexe fu plăcută, deşi i se părea că erau momente când îl privea cam ciudat. Hotărâră să se întâlnească mai mulţi la *Stejarul Alb* în seara aceea, să mai povestească din excursie, iar David acceptă bucuros să scape de spectrul singurătăţii, simţea că se reîntorcea într-o lume din care nu îşi amintea de ce plecase.

Ocupară mai multe mese, iar el el stătea lângă Alexe şi flecăreau nimicuri. Dintr-odată i se păru că Alexe devine serios.

- Să ştii că mama te-ar fi primit, chiar dacă nu eram eu acasă, începu pe un ton oarecum mohorât.

David făcu ochii mari, neînţelegând nimic.

- Sper că nu ai de gând să îmi spui că lucrurile sunt roz dincolo de zidurile Casei Bântuite, e clar ca bună-ziua că ceva se petrece acolo, din moment ce arăţi în halul ăsta.

- Cum arăt? sări David încruntat.

- Ca şi când ai fi fost închis într-o cameră întunecoasă şi umedă, fără hrană şi fără nimeni cu care să vorbeşti.

- Ah, fi serios, nici măcar nu prea am stat în casa aia, doar a fost vacanţă.

- Şi ce-ai făcut, ai fost la părinţii tăi? Iar s-a întâmplat o nenorocire în familia voastră de arăţi aşa?

David se blocă, dintr-un singur motiv: uitase complet de părinţii lui, nici prin cap nu îi dăduse măcar să îi viziteze, darămite să stea la ei.

- Dar cum arăt? se înverşună el.

- Ca şi cum ai fi fost ţinut sub un tratament preferenţial, începu Alexe, pregătit să continue cu o avalanşă de cuvinte.

- Nu m-a ţinut nimeni sub niciun tratament preferenţial, îl întrerupse băiatul. M-am plimbat mult prin oraş, în general... seara, zise el în loc de noaptea, şi cred că încep să se vadă consecinţele.

- Pe unde ai fost?

- Cam peste tot...

Începu să îi povestească de străduţa îngustă, de reţeaua de dincolo de ea, de felinarul spart, de cârciumă.

- Ai intrat în Cârciuma Sinucigaşilor?! rămase Alexe uimit, atrăgând multe priviri asupra sa. Imediat începură şuşotelile.

- În ce?

- Cum e? La fel de înfiorătoare precum zvonurile despre ea? Ce fel de persoane sunt înăuntru? Criminali, bandiţi, răufăcători de toate felurile? Beau într-adevăr absint nediluat cu nimic? Te-au ameninţat cumva? Ai fost şi la etaj?

- Are şi etaj? fu tot ce putu să zică David sub ploaia de întrebări, stupefiat că îi scăpase tocmai etajul.

Se văzu nevoit să infirme majoritatea zvonurilor de care era atât de fascinat Alexe, nu ştia dacă o frecventau rău-făcători de toate felurile şi nici dacă substanţa care îl încântase pe el era într-adevăr absint, dar cu siguranţă nu îl ameninţaseră şi nu păruseră violenţi deloc. Era intrigat că nu îi spusese până atunci de locul ăsta, dar nu ţinu supărarea prea mult, hotărâră să meargă împreună în sâmbăta care urma.

- Ştii, întotdeauna am vrut să intru acolo, dar nu are nimeni curajul, nici măcar dorinţa de a afla cum este pe dinăuntru, sunt mult prea infricoşaţi de zvonuri pentru a mai dori altceva decât să o ia la sănătoasa când se află în preajma ei. Iar singur mi-a fost puţin nu-ştiu-cum să intru, mărturisi puţin jenat. În sfârşit voi intra în *Taine şi Mistere!*

- *Taine şi Mistere?*

- Aşa se numeşte.

- Atunci de unde până unde Cârciuma Sinucigaşilor? întrebă David nedumerit.

- E chiar atât de greu de descifrat? replică Alexe fără să facă pe interesantul. În ea se adună sinucigaşii, n-ai să vezi pe nimeni pătruns de viaţă acolo.

David crezuse că se numea Cârciuma Sinucigaşilor, nu că o frecventau sinucigaşii. Acum se făcuse lumină, simţea că i se instalase curent electric la mansardă. Începea să înţeleagă multe, o! înţelegea atât de multe...

- Dar asta e revoltător! Cineva trebuie să ia atitudine în privinţa asta, nu poţi ignora un om care îţi spune clar că merge să moară. Darămite mai mulţi! E revoltător!

Alexe îl privi chiorâş.

- Chiar nu eşti primul care spune asta! Dar pe cât de revoltaţi am fost cu toţii la început, mărturisesc cu ruşine că niciunul dintre noi nu că nu a întreprins nimic în sensul ăsta, dar nici nu şi-a mai adus aminte de ei. Mă tot întrebi de ce nu ţi-am spus până acum. Ei bine, fiindcă am uitat, Anton şi Casa Bântuită mi-au şters din cap *Taine şi Mistere*. Apropo de asta, ce face monsieur?

- Bine, presupun. Nu prea ne ciocnim. În toată vacanţa nu l-am văzut decât o dată, vineri, am luat cina împreună. Ştie că m-aţi atenţionat în privinţa lui. Interlocutorul său bolovăni ochii, înecându-se cu o gură de vin fiert.

David râse. Se sprijini de spătarul scaunului, căscând vesel, simţindu-se mai bine dispus ca niciodată. Îi era cald, îi explodau tălpile de fierbinţi ce erau, iar vinul fiert dogorea înăuntrul său, în timp ce colegii lui râdeau pretutindeni, amintindu-şi de excursie. Era infinit mai bine decât să degere pe străzile din Şoimeni, chiar dacă îi erau atât de dragi.

Îşi luară la revedere aproape de miezul nopţii, veseli şi deloc obosiţi, încă glumind pe seama excursiei şi încercând să îl facă pe David gelos, fără nicio şansă de izbândă, acesta era mult prea încântat de descoperirile făcute pentru a îi părea rău pentru escapada colegilor săi. Desigur, începea iarăşi să creadă că era ceva ciudat la mijloc, de cum auziseră de Cârciuma Sinucigaşilor începuseră să şuşotească îngălbeniţi la faţă. Localnicii acestui orăşel păreau terorizaţi de un secret care stătea să iasă la iveală, care ar fi trebuit să rămână acoperit de lespedea uitării, lespede de care se sprijinea acum băiatul. Şi simţea că era aproape de adevăr sau ar fi putut fi dacă ar fi reuşit să tragă la o parte cortina groasă şi atât de prăfuită, care încercuise oraşul încă din primul moment în care luase fiinţă locul ăsta.

- Ce ar fi dacă am merge în noaptea asta? îl întrebă Alexe în faţa *Stejarului Alb,* dârdâind de frig, cu mâinile în buzunare, când ceilalţi plecaseră.

- Nu, e mai bine să rămână pentru sâmbătă, trebuie să mă smulg cumva din cercul nopţilor fără somn, răspunse convins că Alexe îi privea, la fel cum făcuse toată seara, cearcănele.

Se gândi că şi băiatului din faţa sa îi erau refuzate multe, singurul motiv pentru care acesta ştia atâtea era fiindcă locuia deja de patru ani în Şoimeni şi făcuse eforturi pentru a afla cele mai banale lucruri. Simţi dintr-odată cât de strânsă era legătura dintre ei, pentru simplul motiv că amândoi erau străini într-un oraş bizar, cu atâtea accente stranii. Pentru o clipă dori să uite de raţiune, de somn, să dea ritm nopţii, vieţii din acea urbe pustie, şi să meargă împreună la Cârciuma Sinucigaşilor. În mintea sa începea să capete contur o idee, dar pentru asta trebuia să mai stea pe baricadă o dată sau de două ori, să îşi facă mai mult curaj.

Până la urmă îşi luă la revedere de la Alexe şi porni singur spre Casa Bântuită.

Bocănea, spre disperarea sa, pe marmura neagră, când îl văzu pe Anton la câţiva paşi în faţa sa, îndreptându-se spre salon fără cel mai mic zgomot. Era îmbrăcat în palton şi purta iarăşi pălăria aceea înaltă, în vreme ce în mână strângea, ca şi data trecută când îl văzuse îmbrăcat aşa, un baston. Ieşea. Părea încântat să îl vadă, îi zâmbea cu nişte ochi incredibil de blânzi, ca şi când băiatul îi devenise mai mult decât drag. David îl salută, străduindu-se să nu zâmbească,

începea să creadă că toate ieşirile nocturne ale proprietarului se datorau unei femei.

- Închei seara aşa devreme?

- În caz contrar, voi crede iarăşi mâine dimineaţă că ceasul deşteptător e zgomot de artilerie, răspunse David acelui ton fermecător.

- Atunci te las în ghearele odihnei, e o noapte încântătoare pentru plimbare.

- Mai rece, totuşi, decât de obicei, punctă băiatul urcând spre camera sa.

Aşteptă în întunericul din hol până auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi coborî în salonul care avea vedere spre stradă şi se aruncă la fereastră, încercând să vadă în ce direcţie o lua proprietarul Casei Bântuite.

Felinarele luminau şoseaua şi trotuarele pustii, lucru ce îl intrigă. Apoi, undeva în depărtare, îl zări pe Anton mergând drept şi falnic, îndreptându-se în direcţia pieţei centrale. Pentru o clipă crezuse că omul ăsta se evaporase. I se păru ridicolă toată preocuparea asta excesivă pentru tot ce ţinea de Anton, de când se mutase în Şoimeni existenţa sa nu se învârtea decât în jurul lui. Hotărî să se elibereze de toate preocupările nefaste şi să uite de Anton şi toate zvonurile înfierate în jurul lui, rămânea de văzut dacă şi Anton avea să uite de David...

Urcă în camera sa, unde îl lovi iarăşi vastitatea acesteia. Se trânti în pat, întrebându-se dacă veselia răsunase vreodată în această casă a umbrelor si a enigmelor, dacă râsetele, voia bună şi muzica animată încălziseră zidurile a căror sevă rece îmbătrânise. Adormi îmbrăcat, cu milioane de gânduri învălmăşindu-i-se în cap, lent, precum un fluviu mare, care pare uneori că uită să mai curgă.

Visă toată noaptea o petrecere grandioasă dată sub acoperişul Casei Bântuite, al cărei amfitrion era Anton îmbrăcat în frac, fermecător cu bastonul în mână şi jobenul pe cap, vrăjind pe toată lumea prin simpla sa prezenţă, atât de stranie şi extraordinară. Peste tot pluteau candelabre încărcate de lumânări, iar marmura neagră sclipea numai umbre, precum un lac întunecat, care clipoceşte enigme fremătătoare. Perechile purtau haine de gală şi alunecau nestingherite pe apa neagră, care se căsca sub picioarele lor, învăluite de farmecul conacului într-o ceaţă densă, descântată, ce împingea spre nebunie, agitaţie, extaz... O harpă imensă, tronând în penumbră, atrăsese valuri de admiraţie pentru muzica cu care încetase de curând să încânte. O înlocuise Anton, cântând dumnezeieşte la vioară compoziţia aceea nepământeană, care tulbura atât de tare spiritul, în vreme ce acele magnificului ceasornic cu pendul din salonul cel mare mergeau înapoi, de parcă timpul înainta tot mai mult în trecut...

Se trezi cu puţin înainte să sune ceasul deşteptător, cu ochii înecaţi de bezna din jur, încercând să desluşească tavanul negru, îndepărtat, neînţelegând nimic, căutându-se pe sine însuşi. Ceea ce îl debusola era chiar lucrul care îl trezise, melodia din vis parcursese atâta timp şi spaţiu, spărgând barierele, urmărindu-l până în realitatea acelei ierni necruţătoare. În încăpere plutea umbra căldurii ce se evaporase de curând, precum şi umbra îngheţului care se strecura abil de afară. Frigul îl dezmetici până la urmă, făcându-l să înţeleagă că Anton cânta aievea la vioară, determinându-l să îşi abandoneze visul, invitaţii, harpa şi

pendulul. Când sună ceasul, îl opri cu cea mai mare ură, Anton îl făcuse să piardă câteva minute preţioase de somn, gândul că trebuia să coboare din pat pentru a da piept cu gerul de dincolo de ziduri îl descuraja până în măduva spinării. Şi simţul răzvrătirii din el ieşi repede la suprafaţă. Nu, în niciun caz nu avea să se ducă în ziua aceea la şcoală, nu îl obliga nimeni în niciun fel. Se agăţă din răsputeri de întunericul ce îi turtea pleoapele, căutând candelabrele încărcate de lumină, saloanele festive, harpa şi perechile de dans, şi mai presus de toate căutându-l pe Anton, alergând după el din salon în salon, ademenit, oh! atât de ademenit de dorinţa de a afla cu adevărat cine era omul ăsta. Apoi muzica răbufni atât de tare încât fu cu neputinţă să mai adoarmă, de parcă stăpânul casei ştia că se trezise pentru a se pregăti să plece la şcoală şi nu mai erau nevoie de menajamente, putea cânta în voie. Coborî din pat bolborosind enervat, ura să se trezească devreme!

David pierdu şirul zilelor şi mai ales al dimineţilor care îl torturau atât, trezindu-se că sosise ziua de sâmbătă şi că se afla în faţa Cârciumii Sinucigaşilor, aşteptându-l pe Alexe. Prin vitrinele murdare se răsfrângeau chipurile acelea pământii, atât de demne în tragicul care plana deasupra lor, încât răspândeau un dezolant sentiment de jale. Adolescentul încerca să nu privească deloc colţul acela de stradă unde era situată *Taine şi Mistere*, avea impresia că de acolo se desprindea ceva funest, atât de tulburător încât îşi simţea toată fiinţa revoltându-se. De fapt, pe întreaga mică arteră care făcea legătura cu zeci de străduţe înguste, dărăpănate, plutea o nedesluşită stare de absurd, de încheiere, peste tot numai sfârşit, un sfârşit precedat de o groaznică singurătate, de o groaznică deznădejde. Cumva, acolo nu mai era loc pentru viaţă. Întunericul din jur, slabele lumini care pâlpâiau în felinare şi firavele sclipiri de lampă care răzbăteau din cârciumă, vaietele acordeonului şi tânguirile frigului, vântului, copacii goi de frunze, visuri şi iluzii, totul preîntâmpina un singur lucru: moartea. David se înfioră din cap până în picioare. La câteva străzi distanţă se afla o lume plină de viaţă, lume pe care o părăsise pentru o alta subtilă, tenebroasă, în faţa căreia stătea năucit, încercând să lupte, dar negăsindu-şi armele.

Alexe îl trezi din gândurile care îi dădeau târcoale precum panterele în jurul prăzilor.

- Credeam că te-ai răzgândit.

- Glumeşti, nu? replică Alexe entuziasmat. De-abia aştept să intrăm.

Şi intrară. Rumoarea izbucni iarăşi la vederea lui David, numai că mult mai intens, cu aplauze pentru recrutul cu care apăruse. Se stinse, totuşi, repede, cu un fel de dezaprobare pentru prezenţa lor acolo, era de ajuns că adolescentul le invadase de câteva zile cârciuma, nu era nevoie să vină cu alţi năvălitori. Cei doi se plictisiră repede, sala aceea cuprindea atâta amărăciune, mizerie, nenorocire, încât nu mai era loc pentru încercările lor de a glumi unul cu altul şi de a se simţi bine. Nu reuşiră sub nicio formă să îl convingă pe Pavel să le servească absint, iar după ce se holbară pe săturate la paharele sinucigaşilor hotărâră să cerceteze etajul. Fură împiedicaţi tot de Pavel, dacă voiau o cameră sus, mai întâi trebuiau să o achite. Se priviră amuzaţi şi renunţară la plan, aşadar *Taine şi Mistere* era mai mult un fel de han.

Când ieşiră înapoi în stradă constatară că seara era abia la început, aşa că merseră alene până la *Stejarul Alb*, flecărind într-una despre cârciumă. Lui Alexe nu îi tăcea gura o clipă, era atât de încântat de proaspăta lui experienţă încât îi dădea proporţii astronomice, parcă tocmai s-ar fi întors de pe Lună. Dar odată ajunşi la *Stejarul Alb* abandonă cu totul subiectul, îl epuizase pentru a îi mai prezenta vreun interes.

David realiză că nimeni nu reuşea să înţeleagă problema aşa cum o înţelegea el, nimănui nu îi păsa într-atât încât să dorească să schimbe ceva, de parcă acel colţ de lume, prăpastia aceea îngrozitoare, nu era altceva decât o atracţie turistică, un monument al oraşului. Şi poate că într-adevăr era un monument, dar un monument al prăbuşirii!

Nu reuşi să pătrundă în veselia generală, se întoarse morocănos la Casa Bântuită şi dormi oribil, trezindu-se chinuit şi deprimat. Toată ziua rămase închis în cameră, nemâncat, bătând odaia în lung şi în lat, epuizându-se în gânduri, încercând să găsească o soluţie pentru lumea aceea decăzută. Nu găsi niciuna.

Coborî la cină întors pe dos, unde îl văzu pe Anton instalat la masă. Îl privi cruciş, dar nu dădu înapoi, chiar dacă ultimul lucru de care avea nevoie era să se joace de-a şoarecele şi pisica împreună cu proprietarul. Schimbară câteva cuvinte cerute de buna cuviinţă, apoi se instaură o tăcere înspăimântătoare, David mânca, având o figură atât de ostentativă, încât părea scăpat de la nebuni.

- Ce te frământă? îl întrebă Anton, luând o înghiţitură de vin din splendidul său potir.

David nu îi dădu nici cea mai mică atenţie, de parcă nu l-ar fi auzit, mâncând în continuare ca o fiară.

- Hm, neputinţa... continuă Anton, străfulgerându-l cu ochii aceia neruşinat de verzi.

Băiatul îşi dădu seama că îl privea cu mare interes, părtinitor chiar.

- Sunt lucruri care mă privesc şi nu am nici cea mai mică intenţie să le comentez aici.

- Înţeleg, Casa Bântuită nu are rangul şi demnitatea necesare pentru rezolvarea problemelor tale simple şi curate, replică Anton, apoi amândoi izbucniră în râs.

- Nu sunt simple şi în niciun caz nu sunt curate, răspunse băiatul râzând uşor nervos, cu faţa crispată după o zi de surghiun în gânduri negre, fără niciun punct de lumină. Acum punctul de lumină părea să vină chiar de la Anton. E vorba de un lucru pe care nu îl pot înţelege, în faţa căruia mintea mea se revoltă şi apoi îl respinge, un lucru care uneori aproape mă îngrozeşte, fiindcă nu pricep nimic din el.

Bărbatul de lângă el îi ascultă cuvintele cu mare aenţie, apoi se cufundă în câteva clipe de linişte profundă. David se gândi că avea să urmeze nebunia aceea cu secundele scurgându-se în sens invers şi regretă că îşi dăduse drumul la gură în faţa cui nu trebuia.

- Nicio problemă nu se poate rezolva de la acelaşi nivel de gândire, zise Anton câteva momente mai târziu, pe tonul său tărăgănat, fermecător, iar în întunericul şi somptuozitatea degradată din acel salon, cuvintele sale luară proporţii gigantice, păreau pline de ecou, importante. Anton era deja în picioare.

A spus-o Einstein, nu eu, surâse blând, părtinitor, apoi părăsi salonul, pierzându-se în negura conacului.

Dintr-odată lucrurile părură mai simple pentru David, iar gânduri care nu îi erau deloc străine îi luară cu asalt mintea. Ştia ce avea de făcut şi i se păru minunat, dar straniu, felul în care îl înţelesese Anton şi îi dezvăluise o soluţie care zăcea demult în capul său. Trebuia, desigur, să îşi schimbe nivelul de gândire, iar pentru asta nu era nevoie decât de un singur lucru.

Se ridică în grabă de la masă, simţindu-se puţin înviorat, dar când ajunse în faţă la *Taine şi Mistere* descoperi cu stupoare că nu îşi mai găsea genunchii. Stătu câteva clipe să îşi facă puţin curaj, gândindu-se că odată pornit pe drumul acela, nu putea da înapoi, după care intră, încercând să îşi compună o ţinută cât mai demnă. Umerii îi erau ţepeni, gâtul îl durea de atâta încordare, iar picioarele păşeau atât de rigid, încât era departe de demnitate, dar nu îşi dădea seama cât de nostim era. Se duse direct în fundul sălii, unde îl tocmi pe lăutar să renunţe la acordeon pentru câteva clipe, apoi spuse cu o voce gravă, de bas, pe care o recunoştea ca fiind a lui, dar care părea că vine de departe:

- Bună seara, domnilor! Motivul pentru care vă întrerup e următorul: vreau să fac parte dintre voi... Vreau să mă sinucid!

- Capitolul V -
BALUL FANTOMELOR

David intră vesel în Casa Bântuită, târându-şi ghiozdanul greu. Fluieră când văzu masa pregătită atât de atrăgător de Sile, dar hotărî să urce mai întâi în camera sa şi să se schimbe. Era cu piciorul pe prima treaptă când auzi un urlet furios, răzbătând dintr-unul dintre saloane, şi fiindcă era într-o dispoziţie de zile mari, izbucni în râs. Îşi dădu repede seama că cineva ţipa la Anton, iar când realiză că era vorba de o femeie se amuză şi mai tare, o femeie ţipa la Anton! Brusc, îşi aminti de toate ieşirile lui nocturne şi se gândi că era tocmai femeia care îl scotea mereu din casă. Nu i se mai păru deloc amuzant să ia parte la o ceartă între îndrăgostiţi şi începu să urce din nou spre camera sa, când uşa salonului se dădu de perete, iar băiatul înţepeni cu un picior în aer.

- Te poftesc afară, zise Anton, indicând uşa unei femei de statură medie.

Purta un palton negru, deasupra genunchiului, cambrat pe talie, iar pe cap avea o pălărie galben pal, cu borul larg.

- Să nu crezi că lucrurile vor rămâne aşa! replică ea plină de mânie, îndreptându-se spre ieşire. David se gândi că sub pălăria aceea trebuia sa fie aprinsă la faţă. Se oprise lângă uşă, în faţa lui Anton, care surâdea calm, magnetizând-o cu privirea lui misterioasă. Oh, dacă mi-e scârbă de ceva pe lumea asta, atunci e vorba de animalele cu chip de om! adăugă ea dezgustată, apoi părăsi val-vârtej Casa Bântuită, cu faldurile paltonului învolburându-se în jurul ei.

Cum se închise uşa în urma sa, faţa lui Anton se întunecă precum cerul înainte de furtună.

- A dracului femeie! blestemă cu năduf, apoi dădu cu ochii de David, înmărmurit pe scară, cu un picior în aer. Dă-i drumul de aici! se răsti mâniat, străfulgerându-l cu ochii aceia verzi, mefistofelici, iar adolescentul nu aşteptă să i se spună de două ori, bolborosi încurcat ceva, apoi se duse glonţ în camera sa, unde izbucni într-un râs greu de oprit, se străduise atât de tare să rămână serios în faţa lui Anton, încât acum simţea o mare uşurare. Pentrui o clipă se gândi că femeia care îl subjugase atât de tare pe proprietarul casei nu arăta rău deloc, chiar dacă nu o văzuse prea bine la faţă din cauza pălăriei. Apoi se gândi că era foarte posibil să nu aibă nicio legătură sentimentală cu ea, dar gândurile astea nu stăruiră prea mult, până la urmă îi era indiferent ce anume îi lega pe oamenii ăştia, nu era treaba lui. Avea lucruri mult mai importante pe cap! Îşi roti privirea prin cameră, analizând spaţiul, şi dădu mulţumit din cap. Se confrunta cu o singură problemă, trebuia să îi spună lui Anton că mâine seară găzduia o petrecere, dar în niciun caz nu voia să mai dea ochii cu el în ziua aceea. În definitiv, putea să îl anunţe în ziua următoare, când apele aveau să se mai liniştească.

*

- Ce te face să crezi că nu va da cu noi de pământ când ne va vedea înşiruiţi la uşa casei sale, aşteptând să intrăm şi să îi devastăm locuinţa? îl întrebă Alexe pe unul dintre coridoarele liceului... E o nebunie să dai o petrecere fără ca Anton să ştie!

- Îi voi spune de cum îl văd!

- De o săptămână ne tot duci de nas că îi spui de cum îl vezi, fără să ai cea mai mică intenţie să faci asta.

- Dar nu l-am prins deloc, de fapt, e foarte posibil să nici nu fie acasă diseară, toată lumea ştie că iese mereu noaptea. Am motive puternice să cred că va fi plecat.

Alexe cedă dintr-odată, era atât de curios să vadă cum arăta Casa Bântuită pe dinăuntru încât nu mai conta că Anton avea să se joace de-a raţele şi vânătorii cu ei. Îl pistonase atât de tare pe David să îi primească într-o mică inspecţie încât hotărâră până la urmă ca mica inspecţie să devină o mică petrecere.

- Oricum, va fi ceva restrâns, cum ne-am înţeles, da? se asigură David că regulile aveau să fie respectate, apoi îşi luară la revedere şi fiecare se îndreptă spre casa lui.

De cum intră, David dădu cu ochii de Anton. Hotărî pe loc să nu îi spună nimic de petrecere şi se gândi chiar să o anuleze când văzu ce sumbru îi era chipul. Mâncară împreună într-o tăcere desăvârşită, într-o atmosferă obscură, salonul părând mai mare, mai întunecat şi mai rece ca niciodată, iar candelabrul maiestuos pe cale să se desprindă din tavan şi să îi strivească. Da, cu siguranţă avea să anuleze petrecerea, mai bine se strângeau tot la *Stejarul Alb.*

Când urcă în camera sa, văzu toată mâncarea sustrasă în ultimele două zile în minusculele momente de neatenţie ale lui Sile, DVD player-ul şi boxele împrumutate de la Alexe, fotoliile şi cele două divane mutate cu greu din saloanele de jos şi cele trei felinare mici, superbe, unul ţintuit în perete, iar două amplasate pe podea, găsite cu greu printre zecile de lămpi din Casa Bântuită. Îi părea rău că nu îi spusese mai din timp lui Anton, poate că în altă dispoziţie nu ar fi urlat la el că nu vrea oameni străini în casa lui, cum era convins că ar fi făcut acum. Sentimentul de laşitate îl rodea atât de mult încât se trezi aranjând ultimele detalii pentru petrecere, în definitiv plătea chirie şi avea dreptul la vizitatori. Îi îngheţă sângele când îşi aminti cât însemna chiria aceea infimă, dar preferă să nu se mai gândească la asta şi se duse să îl caute prin saloanele de jos, după ce bătu fără răspuns la uşa camerei lui. Nu îl găsi nici măcar pe Sile, pentru a îl întreba unde era stăpânul casei, iar după ce îi căută haotic prin toate încăperile, se hotărî să aştepte pe una dintre canapelele care probabil fuseseră atât de frumoase odată şi erau aşa degradate acum.

Aşteptă zadarnic. Îşi luă paltonul şi ieşi plictisit. Înserarea cobora asupra lui ca o binecuvântare, tăioasă, crâncen de îngheţată, domolindu-i răsuflarea înfierbântată, simţind un gol în stomac pe care nu ştia cum să îl potolească, pe care nici nu voia să îl potolească. Era un fel de entuziasm de care îi era teamă

uneori, iubea orăşelul până la sânge, cu toate locurile lui, inclusiv *Taine şi Mistere,* de unde nu lipsise măcar o seară în ultima săptămână. Se întâmpla ceva ciudat cu el, Cârciuma Sinucigaşilor îl acaparase uşor-uşor, oricât de neagră, mizerabilă, obscură ar fi fost ea întreagă. Era totodată tulburător de enigmatică. Şi devastator de tristă. De fiecare dată când ieşea de acolo simţea o apăsare direct pe vene, iar asta îi îngreuna mult mersul, făcea mai mult de o oră până acasă, ezitând pe străzile doborâte de frig, de parcă mintea şi trupul său făceau eforturi de reculegere, absorbind din jurul lor limpezirea, energia. Însă de câteva zile simţea fremătând în el un entuziasm clocotitor, un murmur de viaţă, de fericire, de nebunie poate chiar, de parcă fiinţa lui recunoştea, anticipa legătura ce se înfiera între acel loc şi el. Hotărât lucru, Cârciuma Sinucigaşilor se transforma într-o nevoie organică...

Ajuns în faţa tavernei, se confruntă cu o stare neînţeleasă de spaimă, ca şi când teama de a nu fi vlăguit şi apoi abandonat în gol, dezbrăcat de sine însuşi, îi dădea târcoale rău-prevestitoare, cum dă moartea în jurul bolnavilor. Totul i se păru un hău. Nu înţelegea ce căuta acolo, cum credea el că avea să îi schimbe pe oamenii ăia, cum avea să clintească măcar un milimetru în ei, cum, cum, cum... Era o nebunie. Apoi îşi aminti...Tot ce îşi dorise fusese să îi înţeleagă. Ei bine, încă nu îi înţelegea… Dar asta avea să vină cu timpul. Observase, totuşi, că niciun client nu dispăruse de la masa lui, timp de o săptămână nimeni nu se grăbise să îşi încheie socotelile cu viaţa. Ştia şi de ce. Apariţia sa acolo şi mai ales cuvintele din seara aceea stârniseră oarecare interes, nu că l-ar fi luat cineva în seamă cu adevărat, oricât de mult perora el că viaţa îl dezgusta şi că voia să moară. Nu făcea decât să se joace cu nişte cuvinte mari, grele ca plumbul, fără să înţeleagă ceva din ele, fără să ştie că nu era bine să te joci cu ele... Dar fusese cumva acceptat. Era Pavel, barmanul, erau ei, sinucigaşii, şi mai era el, David, bufonul. În fiecare seară le răspundea la întrebări şi îşi inventa păţanii care mai de care mai ilare, fără nicio noimă, pe care le povestea cu patimă, din cauza cărora voia să îşi pună capăt vieţii. Îi făcea să râdă cu lacrimi. Uneori surâdea şi Pavel, oricât de mult dezaproba că David intrase fără să gândească în cârciumă şi făcea toate eforturile să nu mai iasă din ea. Adolescentul îşi dădea seama că nimeni nu înţelegea ce căuta, ce voia să facă el acolo, apărea în faţa tuturor ca smintit. Dar îl acceptaseră. Şi nimeni nu îşi lăsase locul gol la masă până atunci. Asta însemna enorm, el, un băiat de şaptesprezece ani, reuşise pentru o săptămână să schimbe lumea! Iar însufleţirea revenea asupra lui, umplându-i plămânii de aer, simţea că înăuntrul său un malaxor imens frământa VIAŢA. Căci el nu putea înţelege încă vidul, moartea.

Încercă să intre cât mai serios şi sumbru în *Taine şi Mistere,* fără să îşi dea seama că se vedea din satelit că plesnea de fericire şi mândrie. Îşi compuse o figură nenorocită când îi ceru lui Pavel absint, pentru a îi trezi compasiunea, dar se lovi de acelaşi bloc de gheaţă. Refuzul acestui om de a îi servi băutura dorită îl scotea din sărite, se abţinu să nu îl înjure direct în faţă când îi aduse obişnuita votcă diluată cu apă. Apoi aşteptă la bar să fie chemat la una dintre mese.

Îl văzu pe Traian făcându-i semn să vină şi se execută îndată. Traian era un bărbat bătrân, zdrenţăros, care mirosea de îţi muta nasul când stăteai lângă el, cu părul şi barba deasă grizonate, şi cu o privire închisă, sumbră, de tăciune. David se aşează încântat pe scaunul găsit liber, nu se aşteptase să i se fi pregătit special un loc. La masa rotundă de lemn mai erau ancoraţi trei bărbaţi pe care David ştia că îi cheamă Sergiu, Titi şi Marin. Cu toţii erau murdari, întunecaţi, şi aveau privirile îngropate undeva unde adolescentul nu putea răzbate. Singurul care îl agrea de la masa aceea era Traian, ceilalţi aveau încă multe reţineri în privinţa lui. Imediat începură să facă haz de prezenţa sa acolo, trăgând de el în toate părţile cu întrebările, cu glumele. Pe băiat îl deranja un singur lucru: acordeonul acela care scârţâia înfiorător, infiltrându-se în carne, în oase, senzaţia unei nenorociri palpabile. Răspundea tuturor folosind un limbaj excesiv de licenţios după ce în urmă cu două seri îşi dăduse seama, complet şocat, că vorbea ruşinos de politicos. Înainte să părăsească barul şi să li se alăture la masă, se întorsese cu spatele la sală, închisese ochii şi dădusese pentru prima dată pe gât paharul ăla unsuros, opac de murdărie, pe care până atunci îl vărsa pe prosopul cu care ştergea Pavel toată sticlăria, când acesta nu era atent. Îi fusese o scârbă îngrozitoare de paharul din care băuse, dar era fericit că nu îi era deloc greaţă, îşi simţea stomacul puţin înfierbântat de alcool, iar după atât vin fiert consumat la *Stejarul Alb* i se părea minunat. Dornic să nu mai fie singura persoană trează de acolo mai ceru un rând, pe care îl dădu imediat pe gât, înşiruindu-i lui Traian o întreagă harababură de evenimente care susţinea că se petrecuseră în ziua aceea, care nu aveau nici cap nici coadă. Se încălzise, iar râsul tuturor, chiar dacă râdeau de el, îl bucura mult, oamenii aceia terminaţi moral zâmbeau şi se distrau, în ei lucea acum un crâmpei de lumină, sala aceea care semăna a subteran se scutura puţin de beznă. Dintr-odată îşi aminti că, de fapt, scaunul pe care stătea era întotdeauna ocupat de un bărbat pe nume Gelu. Întrebă dacă venea mai târziu în seara aceea, dar ştiu răspunsul înainte să îl primească.

- Gelu nu mai vine, zise simplu Traian, cu vocea lui groasă, răguşită, iar cuvintele reverberară mult timp în urechile lui David, simţindu-le precum nişte clopote agitate îndelung.

Adevărul din jur coborî asupra lui, tulburându-l precum se tulbură apa când se aruncă sinucigaşul în ea: până la fund. Uitase. Fusese de ajuns o săptămână pentru a uita singurul lucru concret, singurul lucru valabil în cârciuma asta: moartea. Moartea venea şi îi chema afară, afară din tavernă, afară din lume, din ei înşişi...

Întunericul din sală, lămpile cu gaz, arzând jalnic, aproape stinse în pereţi, creând umbrele acelea lungi, nepământeşti, roată în jurul lui, feţele galbene, pământii, desfigurate de moartea care le absorbea treptat, stând în faţa lui ca monumente ale sfârşitului, îl pustiau. Locul ăsta era blestemat, oraşul ăsta era blestemat...

Se ridică de la masă, iar gestul brusc îl costă puţin echilibrul, băutura i se legăna uşor în cap. Auzi râsete în jurul lui. Simţi mâna mare, aspră, a lui Traian, reţinându-l, dar o respinse, bolborosind ceva despre petrecerea care îl aştepta acasă, pe care o anunţase mai devreme ca urmând să fie o beţie împinsă la

limita existenţei. Îşi plăti mecanic consumaţia şi ieşi năuc în stradă, traversând felinarul spart, dorindu-şi să scape mai repede de acordeonul care îi rănea timpanele, sufletul, instrumentul ăsta de tortură cântând întotdeauna sfâşietor, insuportabil...

Gerul care se lăsase afară îl înfăşura înapoi în pânza cotidianului. Asta era realitatea pe care o cunoştea: frig, vânt, străzi îngheţate, troiene de zăpadă. Ajunse în centrul oraşului încercând să nu îşi amintească de cârciumă, de Gelu, care murise, şi toţi oamenii cu care urma să se întâmple acelaşi lucru, toţi oamenii care îşi celebrau acolo propriul naufragiu, dar gândurile năvăleau de pretutindeni într-o singură direcţie. Cârciuma asta era blestemată. Oraşul în care locuia era blestemat. Atâţia oameni care îi trecuseră pragul şi atâţia oameni care aveau să i-l treacă, iar în afară de asta, sinuciderile de care citea mereu in ziare, nu era zi în care să nu citească asta! Peste tot moarte, orăşelul ăsta pe care îl iubea până la sânge era îngropat în tragic şi nu avea nicio putere asupra propriei persoane măcar. Începea să îi înţeleagă pe localnici, pe cei născuţi în realitatea asta cruntă, începea să înţeleagă spaima care îi îngălbenea la faţă ori de câte ori punea câte o întrebare aparent simplă, dar la care nu răspundeau niciodată. Plana asupra lor un spectru îngrozitor, spectrul sfârşitului, spectrul morţii. În jurul lor lumea dispărea, trecea o barieră care, odată închisă în urma ei, nu se mai putea deschide pentru a se întoarce. Iar lucrul ăsta se întâmpla atât de des, într-un număr atât de mare, încât simţeau că pământul nu mai e sigur, le putea fugi oricând de sub picioare, năruindu-se totul, oraşul ăsta având o singură tradiţie de neînvins: sinuciderea. Nu era de mirare că fusese botezat în taină Oraşul Blestemat.

Alunecă din neatenţie pe trotuarul sticlos şi căzu cu toată greutatea pe şold, lovindu-se serios. Simţea durerea, dar mai presus de asta, deveni conştient de toată viaţa care palpita în el, de tot freamătul acela divin, care făcea din el o fiinţă, toate senzaţiile accentuându-se, aproape îngenunchindu-l. Cum putea renunţa cineva la toate astea de bună voie? Cum puteai pune capăt cu propria mână? Nu înţelegea şi se se înverşuna împotriva tuturor, era indignat, intrigat că trăia într-o lume bolnavă, maladia care le otrăvea sufletele fiind îngrozitoare, de necuprins.

Realiză dintr-odată că ajunsese în faţa Casei Bântuite. Strada era pustie, mută, iar felinarele aprinse o făceau fermecătoare. La câţiva metri în faţa lui văzu o siluetă întunecată, gârbovită toată, plimbându-se pe lângă zidurile casei, de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Se apropie de ea, târându-şi şoldul lovit, simţind ceva tulburător strecurându-i-se în suflet. Acum o vedea mai bine, era o bătrânică înveşmântată în negru, bocănind cu bastonul pe trotuar, cu faţa pierdută în straie. Cu cât şchiopăta spre ea, cu atât se îndepărta, de parcă se ferea de el, apoi dispăru după colţ. David se grăbi să o ajungă, dar când dădu şi el colţul nu văzu decât strada pustie, luminată la fel de frumos de felinare. De-a lungul ei rămăsese o nelinişte nelămurită, descurajantă, în faţa căreia băiatul rămase nedumerit, pacea deja zdruncinată dinăuntrul său fisurându-se acum mai rău.

Intră în Casa Bântuită, iar imediat ce închise uşa în urma sa dădu cu ochii de Sile, care în obscuritatea de acolo părea mai mult o arătare decât o fiinţă

umană, aşa pipernicit, bătrân şi slut cum era. Părea că îl aştepta de ceva vreme, părul alb i se electrizase până la vârfuri. Începu să îşi agite ciotul de limbă, încercând să îi comunice ceva foarte important, având în vedere toate gesturile precipitate pe care le făcea fără nicio noimă. David se strădui zadarnic să priceapă ceva din scâncetele acelea îngrozitoare, dar înţelegea din privirea lui lăptoasă, categorică, severă, că se întâmplase ceva. Primirea de care avusese parte nu anunţa nimic bun.

Îl urmă în salonul cel mare, unde odată ajuns, simţi că i se prăbuşeşte cerul în cap. O droaie de colegi, în frunte cu Alexe, erau înşiruiţi pe canapele, fotolii, divane, scaune, şi aveau nişte figuri atât de tâmpite, încât îl cuprinseră toate furiile. Ori ei ajunseseră mai devreme, ori el întârziase. Se uită la pendulul din perete. Întârziase. Se confrunta cu o situţie neprevăzută, anticipase că el avea să fie cel care urma să le deschidă, furişându-i spre camera lui. Se simţi adânc mâhnit că era sărac şi nu îşi permitea un telefon mobil, hotărând pe loc să nu mai meargă la *Stejarul Alb* şi să economisească în vederea acestui lucru.

- Domnul este acasă? întrebă David cu o voce spartă, iar Sile dădu din cap în semn că nu. Răsuflă uşurat, Dumnezeu îl iubea, nu avea să fie dat afară. Colegii mei veniseră pentru un proiect comun, dar s-a făcut târziu, îl vom face mâine la bibliotecă.

- Dar proiectul trebuie predat mâine dimineaţă, chiţăi Alexe jumătate curajos, jumătate uimit de propria îndrăzneală. David îl fulgeră cu privirea.

- Atunci îl vom face în noaptea asta, în stradă, pe treptele liceului!

Sile îl privi cu scântei în ochi. Din gesturile pe care le făcea, înţelese că îl dojenea, nu era frumos să îi alunge din casă la ora aceea. Asta îl şocă. Îi spuse că nu aveau nevoie de nimic, să nu cumva să vină să îi servească cu ceva, iar după ce îi repetă de zece ori că putea să se retragă, pentru a se asigura că nu avea să îi deranjeze, le făcu semn să îl urmeze spre camera sa. Mergeau în tăcere, dar simţea în urma sa privirile lor aţintite admirativ prin casă. Când închise uşa în urma tuturor, izbucniră cu exclamaţii la adresa conacului şi întrebări cu privire la întârzierea sa. Îşi dădea seama că aveau dreptate, era vina lui că le deschisese Sile. Dar era furios pe Alexe că întrecuse măsura în asemenea hal, aducând jumătate de liceu după el. Încăpeau cu greu în camera aceea imensă.

- Fiţi atenţi, Anton se va întoarce în curând şi nu vreau să vă găsească aici! ridică el tonul pentru a se face auzit în toată hărmălaia de acolo.

- Nu i-ai spus... replică Alexe dezamăgit, dar fără nimic acuzator în glas.

- Nu l-am găsit, bolborosi vinovat David, simţind că totul se întâmpla din vina lui. Nu-i nimic, avem o oră-două la dispoziţie, adăugă şchiopătând prin cameră, apinzând felinarele, stingând lumina şi dând încet drumul la muzică.

Sătea fiecare pe unde apuca, nu încăpuseră cu toţii pe canapelele, fotoliile şi divanele sustrase de jos, aşa că mulţi dintre ei erau aşezaţi turceşte pe podea. Pe David îl deranja foarte tare că veniseră şi fete, credea că fusese destul de clar când invitase numai câţiva băieţi, fără prietenele lor. Acestea aveau să îşi dea, cu siguranţă, drumul la gură. Imediat se încinse o discuţie interminabilă despre felul în care arăta Casa Bântuită. David se retrase în firida

în care se afla patul, simţind că îi plesnea capul, iar şoldul îl durea ceva mai tare acum, la căldură.

- Nu ştiu pe unde ai fost, dar eşti alb ca varul la faţă, îi zise Alexe, strecurându-se şi el în firidă.

- La cârciumă, răspunse David abătut.

- Care cârciumă? sări Alexe, apoi bolovăni ochii, dându-şi seama de care era vorba. Iar?

- De mai bine de o săptămână mă duc acolo în fiecare seară. Am intrat în rândurile lor... oarecum… zise încurcat. Alexe avea acum expresia unui idiot în toată regula.

- Vrei să te sinucizi?

- Bineînţeles că nu, răspunse băiatul la fel de abătut. Serios că nu! se revoltă văzându-i faţa. Doar că... încerc să îi ajut. Acum discuţia îşi pierduse orice urmă de sens pentru Alexe.

- Şi îţi reuşeşte ajutorul ăsta?

- Până acum nu.

Şi încercă să îi povestească ce se întâmplase în ultima săptămână, dar nu îi reuşi prea bine, Alexe nu înţelese decât că sinucigaşii îşi băteau joc de el, iar unul dintre ei tocmai se omorâse. Ceea ce era complet adevărat.

- Ar trebui să încetezi cu prostia asta, sunt multe găuri negre în lume care abia aşteaptă să te înghită. Nu te lăsa absorbit de niciuna dintre ele, oricât de interesantă, fermecătoare sau tulburătoare ar fi ea.

David se pregătea să protesteze că pentru el nu era o prostie, când îşi dădu seama că nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie. David stinse muzica, îl călcase suficient pe nervi, seara aceea era un dezastru total, ar fi vrut să rămână singur cu gândurile sale, nu să asiste la dezmierdările îndrăgostiţilor, i se părea că trecuseră ani de când făcuse şi el asta, şi avea impresia că cei mai mulţi dintre ei veniseră doar pentru a se da mari după aceea că se giugiuliseră în Casa Bântuită. Fricoşii ăştia, atât de înspăimântaţi de viaţa din acest oraş, simţeau că făceau, probabil, ceva aventuros, de care să se mândrească în faţa nepoţilor.

- Nu ştiu când se va întoarce Anton, dar ar fi mai prudent să lăsăm muzica stinsă.

Îi părea rău că lucrurile ieşiseră aşa, erau, totuşi, prietenii lui şi îi entuziasmase enorm ideea acestei petreceri, care nu mai avea să aibă loc niciodată.

- Nu-i nimic, data viitoare va şti de noi şi ne vom distra pe cinste, zise Paul, un coleg de clasă, totodată una dintre persoanele de acolo de care se simţea mai apropiat.

- Data viitoare? Nu va mai exista o dată viitoare, oricât de binevoitor aş fi, nu încape întreg liceul în camera asta, replică sarcastic, puţin furios că se profita astfel de el.

Izbucniră voci contrariate, nimeni nu înţelegea nimic din ce zicea celălalt, erau fel de fel de scuze şi învinuiri, tonuri smerite ori puţin acuzatoare, o hărmălaie pe care David încerca să o oprească fără şansă de izbândă. O bubuitură în tavan îi reduse instantaneu la tăcere. Întunericul din cameră păru

deodată mai accentuat, iar cele trei felinare care ardeau pe podea şi în perete, mai mici, arzând mai slab. Urmară alte bubuituri, nu la fel de intense, iar David îşi dădu seama că veneau din pod, le mai auzise şi în alte nopţi, dar nu la fel de tare. Le spuse lucrul acesta, încercând să îi liniştească, dar mai rău băgă groaza în ei, privindu-se cu ochii măriţi de spaimă.

- Ah, sunteţi atât de papă-lapte încât n-ar fi trebuit să vă aduc aici în ruptul capului. Nu e decât cineva care pare să târască nişte cutii grele.

- Cine? întrebă un glas pierdut în întuneric.

- Probabil Sile, cine ştie ce dispoziţii i-a mai dat Anton. E foarte posibil să se fi întors şi ar fi bine să vă liniştiţi mai repede, are mers de felină şi nu îl vom auzi urcând. E în ordine, puteţi să mai staţi, dar fără gălăgie şi fără feţele astea terorizate, sunteţi teribil de amuzanţi.

Zgomotele încetară pentru un timp, iar tinerii se liniştiră, jucau cărţi sau remi, aproape nevăzând nimic în obscuritatea de acolo, iar David le cânta încetişor la chitară, stând pe marginea patului, puţin înveselit de toată frica lor absurdă, bazată pe supoziţii prosteşti, Anton era un om excentric şi atât. Desigur, la fel crezuse şi despre Oraşul Blestemat şi se dovedise că ei aveau dreptate, băştinaşii ştiu întotdeauna mai bine. Şi poate că ştiau mult mai multe lucruri clare şi despre Anton decât îşi imagina el, lucruri care îi făceau atât de temători, lucruri care îl puteau transforma pe Anton din bărbatul neobişnuit, fermecător, într-un nebun care îi căuta prin Casa Bântuită pentru a îşi face capriciile cu ei. Deşi nu îşi dădea seama în ce ar fi constat capriciile astea. Şi cânta mai departe zâmbitor, amuzat de gândurile astea, încercând să nu îşi amintească de *Taine şi Mistere* şi cât de nefericit era în realitate. Fără să îşi dea seama, prezenţa colegiilor săi acolo îi făcea bine, formau un bloc solid de viaţă, care pentru moment anula moartea, în ei clocoteau dorinţe, fericire, senzaţii, care se transpuneau mereu în viitor, necesităţile şi planurile lor erau mereu nelimitate, întotdeauna aveau ceva de făcut, de încercat, de trăit. Ziua de mâine era întotdeauna scurtă, timpul li se strecura printre dgete, dorinţa şi puterea lor de viaţă depăşea mereu capacitatea acelui mâine, acelui mâine care pentru alţii nu aducea decât un singur lucru, un singur gând: *Mâine nu am să mai fiu...* Nu, nu avea să se gândească în noaptea asta la acest nonsens, de fapt, şi-ar fi dorit foarte tare să nu se mai gândească niciodată la asta.

Le dăduse voie să rămână toată noaptea dacă voiau, nu îi mai păsa dacă dădea Anton de ei, în definitiv, era numai vina lui că nu îi spusese. Vorbeau, râdeau şi mâncau de pe farfuriile de plastic aranjate pe măsuţa de scris şi pe pervaz, şi aveau chiar şi băutură, băieţii se îngrijiseră de asta şi o aduseseră de acasă. Atmosfera intrase pe făgaşul dorit, voia bună îi învăluise pe toţi, iar întunericul făcea lucrurile mai intime, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna şi îşi puteau spune orice. Râdeau când bubuiturile începură din nou, scurte şi violente, de parcă cineva târa tot podul după el, nu decât nişte cutii.

- Pentru Dumnezeu, casa asta se va prăbuşi peste noi! exclamă o fată, care David habar nu avea cine era.

- Nu te ţine nimeni în cămaşă de forţă, o poţi lua oricând la fugă spre patul tău sigur de acasă! zise David usturător. Din câte ştiam, nu am invitat smiorcăiţi,

aşa că nu răspund pentr... dar nu mai termină de zis, tavanul se zguduise atât de tare, încât căzuse o bucată de tencuială din el.

- Sile are activitate, nu glumă... încercă Alexe să glumească.

David aprinse lampa, îi părea rău că nu făcuse asta mai devreme, se panicau aiurea. Atunci văzu cum se legăna vechiul candelabru superb ornamentat, sub duduiturile din pod. Câţiva băieţi se îmbătaseră cu adevărat şi râdeau, arătându-l cu degetul. Apoi zguduiturile încetară, nemaiauzindu-se decât paşi răzleţi, deplasându-se de colo-colo.

- Astea sunt fantomele! zise iarăşi o fată necunoscută, căreia David ar fi vrut să îi coasă gura pe loc.

- Putem înceta cu asemenea prostii? Dacă vreţi să depănăm poveşti de groază, eu nu sunt împotrivă, atât timp cât nu au legătură cu casa asta, m-am săturat să tot repet că singurele lucruri bântuite sunt creierele voastre.

- Încep eu, se oferi Alexe. David îşi dădea seama că se simţea vinovat şi încercat într-un fel să se scuze. Ne aşezăm cu toţii, stingem lumina, apoi fiecare, pe rând, spune o poveste.

- Atunci cineva ar trebui să îmi ţină lumânarea, fiindcă eu o să fac infarct pe întuneric, zise prietena lui Paul, iar David îşi făcu cruce, în viaţa lui nu întâlnise fricoşi mai mari.

Alexe era la începutul poveştii când se auziră acorduri de vioară. David zâmbi, era iarăşi melodia aceea cu părţi zburdalnice, de îţi venea să salţi de entuziasm, şi părţi triste, de te simţeai complet nenorocit, cântată sublim de Anton, pentru David asta însemnând adevărată artă. Dar văzu că ceilalţi erau toţi galbeni la faţă, în frunte cu Alexe, al cărui chip era ca de mort. Se străduia să îşi continue povestea, dar lucrurile nu aveau prea mare legătură între ele, plasase iniţial acţiunea într-un castel medieval, apoi o continuă ca şi când totul se petrecuse de la bun început într-un cimitir. Când termină, Anton cânta ca un nebun, cuprins de furiile măiestriei. David se enervă când îşi întrebă colegii de ce arătau cu toţii ca şi când s-ar fi dat cu lavabil pe faţă, iar ei bolborosiră că obosiseră, le era somn şi voiau să plece să se culce. Era trei, mai aveau câteva ore de somn, asta dacă se mai trezea cineva să meargă la şcoală.

Luă un felinar în mână şi deschise uşa, tocmai când începură să duduie paşi prin pod, ritmic, de parcă ar fi dansat pe muzica lui Anton. Asta i se păru puţin ciudat şi lui David.

- Ăsta e un adevărat bal, fantomele au dat iaraşi un bal... zise un glas necunoscut, iar David, obosit să mai protesteze, nu spuse nimic, încerca să îşi dea seama ce era cu toţi paşii aceia, doar nu mai locuia nimeni acolo, afară de Anton, Sile şi el. Anton cânta, iar Sile, din câte ştia el, nu avea decât două picioare, nu o sută, câte avea impresia că duduiau în pod...

- Au dat *iarăşi* un bal? *Iarăşi?*

- În amintirea grandioasei petreceri... tragice... de mai demult, răspunse acelaşi glas.

David încercă să afle mai multe despre grandioasa petrecere tragică de mai demult, însă eforturile lui fură, bineînţeles, zadarnice, iar Alexe nu fu nici el capabil să îl lămurească.

Trecu în holul întunecat, luminându-le calea, apoi coborî cu grijă scara maiestuoasă şi străbătu salonul într-o linişte desăvârşită, fără să clintească niciun fir de întuneric, când se auzi un zgomot surd, de parcă cineva mult în urma sa luase în plin o măsuţă neobservată. Deschise uşa masivă de la intrare şi ieşi pe trepte, ţinând felinarul în dreptul capului, luându-şi la revedere de la ei. Ningea. Îl întrebă din priviri pe Alexe ce se întâmplase, iar acesta îl luă deoparte, în timp ce în stradă se revărsa un şuvoi de fiinţe umane.

- Ce s-a întâmplat dintr-odată cu voi? îl întrebă revoltat. Cum a început Anton să cânte la vioară, v-aţi schimbat la faţă.

- Ah, chiar el cânta? Ascultă... Toţi de aici ştim un lucru sigur... şopti el cu greutate, părea să nu îşi găsească deloc cuvintele. Din toate declaraţiile şi mărturiile foştilor chiriaşi reiese un singur lucru, bătut în cuie. Făcu o pauză mică, să îşi înghită nodul din gât, apoi continuă tot în şoaptă. Grozăviile cu chiriaşii se declanşau odată ce începea să se audă muzica... Înţelegi ce spun?

- Nu prea.

- Totul începe cu blestemata asta de muzică. Ascultă-mă! Ştiu că tu nu crezi lucrurile astea, dar... poate că nu ar fi atât de rău să schimbi culcuşul. Măcar pentru o noapte! Poţi dormi la mine, de fapt, te implor să vii la mine, îmi e groază de ce s-ar putea petrece dacă rămâi!

- Ah, nu ai făcut decât să intri în rândul lor, ai plecat atât de tare urechea la prostiile astea încât ai ajuns să le crezi. Voi aveţi impresia că asta e prima dată când s-a auzit muzica? zise David scoţând o pufnitură răutăcioasă. Ei bine, Anton cântă de când m-am mutat aici, ce spui de asta?

- Tocmai! Nu mai e cazul să rămâi nicio zi în plus! Mama a spus că poţi dormi oricând la noi şi că nu eşti în toate minţile dacă vei continua să stai în casa asta întunecată.

David se gândi că numai de mila lor nu mai avea nevoie.

- Faci din ţânţar armăsar. Nu e chiar atât de grav că omul ăsta cântă la vioară. Ba cântă foarte bine. Vezi că te aşteaptă, îi făcu el semn spre grupul din stradă. Nu-ţi mai face griji pentru mine, vorbim mâine la şcoală.

După aceea intră. Cum trecu în salon, îl văzu pe Anton cu ţinuta lui impunătoare, cu mâinile în buzunare, pironindu-l cu privirea. Se simţea de parcă ar fi fost imobilizat cu spatele de un perete, incapabil să se mişte. Singura sursă de lumină era felinarul din mâna sa, în bătaia căruia ochii bărbatului scânteiau enigme.

- Au şi plecat prietenii tăi? întrebă surâzând fermecător în colţul gurii.

- Da, răspunse David, neştiind ce altceva ar putea adăuga.

- Şi cum v-aţi distrat? Fără muzică, fără spaţiu, ba chiar şi fără lumină. Nu ştiam că iarăşi sunt probleme cu electricitatea.

- Nu sunt, am vrut un cadru mai discret.

- Cum li s-a părut *Casa Bântuită?* Au făcut în pantaloni din cauza căpcăunului Anton? surâse el la fel de fermecător, păşind amplu prin salon. David realiză că mergea în cerc în jurul lui.

- Aiurea, aproape au leşinat din cauza unor zgomote ciudate în pod, ar trebui să verificăm. Cred că sunt hoţi.

- Nu zău? Atunci aşa le trebuie, dacă vin neinvitaţi. Dar nu, nu, nu, nu, nu, nu au venit neinvitaţi, nu-i aşa? Răspunde! strigă atât de tare, cu vocea sa puternică, încât băiatul aproape scăpă felinarul din mână.

- Ştiu că ar fi trebuit să vă anunţ, data viitoare nu voi mai proceda la fel, a fost o prostie din partea mea, răspunse adolescentul, susţinându-i curajos privirea. Îmi cer scuze.

- Scuzele sunt acceptate, replică bărbatul calm. Ţine minte pe viitor că nu îmi place ca lucrurile să se petreacă pe la spatele meu, adăugă privindu-l iarăşi blând, cum îl privea de obicei.

- Domnule... Cred că ar trebui să verifcaţi podul.

Anton izbucni în hohote de râs.

- Crezi tu că are vreun hoţ curajul să pătrundă în podul meu?

- Dar v-am spus, s-au auzit zgomote ciudate, paşi…

- Am înţeles de prima dată ce mi-ai spus, îl întrerupse bărbatul. Am avut capriciul să mă joc puţin cu nervii prietenilor tăi, din câte îmi spui, m-am descurcat mai mult decât satisfăcător. David se încruntă. Oh, dragul meu băiat, nu are importanţă cum, zise Anton de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Pot mult mai mult, crede-mă pe cuvânt.

Ochii îi scânteiară tulburător, omul ăsta era o taină de nedesluşit, iar întunericul din jurul lor părea să accentueze mai mult avantajele acestei figuri aristocrate. Se întoarse pe călcâie fără să mai spună un singur cuvânt, urcând treptele în linişte, de parcă tălpile sale ar fi fost incapabile să producă vreun zgomot.

David rămăsese ţintuit locului, într-o adâncă perplexitate, mintea sa neputând cuprinde înţelesul vorbelor lui Anton. Nu putea înţelege cum făcuse el toate zgomotele acelea. Singur! Se hotărî pe loc să urce în pod, să vadă ce se întâmplase acolo, şi o porni cu felinarul înainte, înjurându-l în gând pe Sile că îl băgase în toate probleme astea, dacă şi-ar fi ţinut gura nu s-ar fi ajuns aici, chiar dacă era conştient că gura majordomului era la fel de tăcută ca un mormânt. Cu siguranţă îşi anunţase cumva stăpânul.

Şi începu căutarea asiduă a podului, care era de negăsit... Erau două scări de acces sus, cea din faţă şi cea din spate! Dar niciuna nu ducea spre pod, se opreau amândouă la etajul unu. Se învârtea pe culoare, verificând debaralele, încercând uşile şi pipăind zidurile, să vadă dacă nu cumva era astupată, mascată în vreun fel intrarea, dar după un timp renunţă, se simţea epuizat, în curând aveau să răsară zorile şi trebuia să se pregătească pentru şcoală, noaptea asta fusese un fiasco de la un capăt la altul.

Fără să îşi dea seama se trezi jos, coborâse mecanic la parter unde, spre groaza lui, îl întâlni iarăşi pe Anton. Îşi dădea seama că încă ţinea felinarul în mână, deşi era aprins candelabrul, în vreme ce Anton era proaspăt bărbierit şi schimbat de haine. Cineva bătu puternic în uşa de la intrare, iar Anton se duse să deschidă, înainte să apuce să îi spună ceva băiatului.

- Ah, tot dumneata! îl auzi exclamând dezamăgit, iar câteva clipe mai târziu intră vijelios o femeie, cu care Anton abia putea ţine pasul. Era aceeaşi de acum două zile, purta tot paltonul negru şi pălăria galben pal. Ţi-l prezint pe David, care se pare că tomai a terminat de căutat podul, dacă e să judec după

toate pânzele de păianjen pe care le are în cap, zise Anton pe tonul său fermecător, în vreme ce băiatul îşi dorea foarte tare să îşi dea foc cu felinarul din mână. Doamna, continuă el sarcastic, e Aida.

- N-am timp de asta acum, zise ea dându-şi pălăria jos, scuturând-o de fulgii de zăpadă cu care intrase.

Părul bogat, de culoarea nisipului, îi depăşea umerii. Avea faţa în formă de inimă, cu oasele obrajilor uşor conturate, iar bărbia ascuţită. Pielea îi era albă, iar ochii de pisică, negri. Deasupra bărbiei, gura largă, frumos conturată, plină, era puţin întredeschisă, lăsând să se vadă dinţii lungi, albi.

David înlemnise şi vedea bine că acelaşi lucru se întâmplase şi cu ea. Căci era necunoscuta de la gară.

- Capitolul VI -
SONATA DIAVOLULUI

Străbătea o pădure deasă, întunecată de umbrele nopţii, căutând cu înfrigurare ieşirea dintre miile de trunchiuri noduroase de copaci. Erau arbori groşi, care nu puteau fi cuprinşi de braţele a două persoane, nu prea înalţi, cu crengile contorsionate în forme ciudate, desfrunzite, care i se agăţau de haine ori îl zgâriau. Înainta greoi, din cauza pământului moale în care i se afundau tălpile, şi a rădăcinilor de care se împiedica la tot pasul. Zgomotele pe care el însuşi le producea reverberau straniu în liniştea statică de acolo. Credea că mersese ani întregi prin pădurea aceea bizară, când ajunse la marginea ei. În faţa lui se întindea un lac întuncat, înconjurat de vapori denşi de ceaţă, în noaptea scursă peste locurile acelea fluturând o pânză albă, imaterială, umedă. În depărtare, pe oglinda lacului, se vedea o formă neguroasă înaintând domol spre mal. Era o luntre. Când ancoră în faţa lui, văzu că luntraşul era, de fapt, o bătrânică înveşmântată în negru, mică, gârbovită, cu faţa pierdută în straie. Îl îndemnă să se urce în barcă. Îl încovrigă o nelinişte stranie, ştia că ar fi trebuit să refuze, dar, complet deposedat de voinţă, făcu ce îi ceruse bătrâna, tulburându-se până în măduva oaselor. Nu se simţea în largul său şi ar fi vrut să se întoarcă.

Luntrea aluneca fără să nelinişteasscă luciul apei, de parcă nu ar fi atins oglinda neagră a acelui hău respingător şi totodată ispititor, dospind enigme. De jur împrejurul lacului, dincolo de ceaţa înşelătoare, zărea vârfuri de crengi şi trunchiuri mult estompate, dacă arborii încă încercuiau apa, însemna că nu ieşise niciodată cu adevărat din pădure. Barca ajunse pe celălalt mal, unde îl întâmpină un miros puternic de mâl, greu, specific, dar care nu era pe malul lăsat în urmă. În spatele vaporilor de umezeală se desluşea continuarea pădurii, dar mai întunecată, părând a ascunde un adevăr teribil, ceva intimidant. Bătrâna îi ceru să o urmeze, însă el, deşi încă deposedat de voinţă, avu o scânteie de împotrivire, îi era teamă şi voia să se întoarcă, simţea că dacă ar fi ascultat-o nu ar mai fi ieşit de acolo la fel... Cu cât bătrâna insista, cu atât scânteia aceea de împotrivire slăbea, oricâtă groază i-ar fi fost să intre în pădure, nu avea puterea să sară înapoi în barcă şi să vâslească spre celălalt mal. Deodată îşi dădu seama că avea să cedeze, avea să o urmeze, nu exista altă cale în afară de asta, când se auzi strigat de pe ţărmul celălalt de un glas ferm, stăruitor, dar când se întoarse să vadă al cui era, se dizolvă totul, ceasul deşteptător trezindu-l brutal.

Îi trebuiră câteva minute bune până apăsarea şi tulburarea care îl învăluiseră în vis să se risipească, era copleşit de un presentiment rău ce îi ţintuia trupul moleşit în somn de pat, ca şi când ceva îngrozitor era pe cale să se întâmple, iar el ştia şi nu îl putea împiedica în niciun fel. Apoi, uşor-uşor, tragicul din jur se risipi, viaţa ce curgea înăuntrul său având vigoarea arborilor tineri.

Coborî din aşternuturi şi rămase o vreme în faţa ferestrei, privind cum se formau vârtejuri mici de zăpadă de-a lungul străzii luminate de felinare. Era prima

zi de şcoală după o pauză de o săptămână, vremea se înrăutăţise iarăşi în orăşelul acela atât de supus capriciilor naturii, în timpul nopţii înregistrându-se inclusiv minus treizeci de grade Celsius, după ninsoarea monumentală urmând gerul şi viscolul, care uniseră cerul şi pământul într-un vârtej alb. Din cauza asta totul paralizase. Apoi viscolul se potolise, lăsând gerul să îşi facă meandrele cu Şoimeni, care, de altfel, era destul de obişnuit cu astfel de lucruri, iernile erau mereu dure acolo.

Bineînţeles, întârzie iarăşi la ore, dar nu fu singurul, mulţi colegi de ai săi uitaseră că şcoala se deschidea în ziua respectivă şi ajunseseră chiar şi după el. David se bucura enorm să îşi revadă prietenii, toată săptămâna stătuse izolat în Casa Bântuită, având doar compania lui Sile, omuleţul acela tainic şi straniu, care părea să îl pândească mereu din întuneric. Cât despre stăpânul casei, nici urmă de el, de parcă zidurile îl absorbiseră iarăşi în aşa-zvonitul lor trecut macabru. Absenţa lui îl stânjenea pe David, nu mai vorbiseră de când Anton glumise pe seama capului său plin de pânze de păianjen, încă îi era ruşine că scotocise prin casa acestui om, iar pentru proprietar lucrul ăsta nu mai reprezenta niciun secret. Măcar de nu ar fi aflat...

Ziua de şcoală fu lejeră, mai toată lumea răsuflase uşurată să îl vadă pe David, timp de o săptămână nimeni nu ştiuse nimic de el. Băiatul era fericit că în sfârşit nu se mai vorbea despre lamentabila petrecere dată în Casa Bântuită, zile în şir liceul vuise de fel de fel de zvonuri, unele mai false ca altele, care prezentau fel de fel de catastrofe întâmplate acolo, majoritatea scornite de cei care nu se aflaseră printre invitaţi şi transformau orice nimicuri în adevărate tragedii.

Hotărâră să se strângă cu toţii în seara aceea la patinoarul amenajat pe lacul îngheţat, după o săptămână amorţită era timpul să se pună în mişcare, iar vremea părea să ţină cu ei.

Când David lăsă în urma sa Casa Bântuită, începea să se întunece. Străzile erau fermecătoare în lumina felinarelor, sub răsuflarea iernii, iar trotuarele alunecoase sclipeau prietenoase sub tălpile trecătorilor răzleţi. În sufletul băiatului se agita frenetic o bucurie de nedescris, de parcă era un deţinut ce tocmai terminase să îşi ispăşească pedeapsa, ori un soldat de abia întors de la război, liber să respire până la delir oraşul al cărui sclav era. Îi întâlni pe Alexe şi încă alţi câţiva prieteni aşteptându-l în faţă la *Stejarul Alb,* iar de acolo porniră împreună spre patinoar. Traversară piaţa principală şi o luară pe străduţa aceea îngustă, întunecată, apoi pe artera de unde pornea reţeaua de alte străduţe. Când ajunseră lângă felinarul spart traversară direct spre Cârciuma Sinucigaşilor, apoi o luară după colţ, în lungul străzii strâmte, şerpuite, înecate în beznă. David simţi tot timpul privirea lui Alexe aţintită asupra sa şi crisparea celorlalţi, doar cunoşteau cu toţii povestea acelei taverne soiase, dar mai presus de lucrurile astea, simţi nevoia organică de a îşi lua la revedere şi a intra în ea, trecuseră multe zile de când nu se mai aflase în rândurile sinucigaşilor, era curios să afle dacă ei continuaseră să se întrunească acolo în ciuda vremii răutăcioase şi dacă, desigur... erau alte locuri libere la masă.

După ce mai parcurseră alte două străduţe, dădură de o deschidere amplă, situată la ieşire din oraş, unde plutea o frenezie asemănătoare cu cea a

sărbătorilor de iarnă. Era foarte multă lume, care împânzise tot complexul de restaurante mici, taverne, magazinele înlănţuite de jur împrejurul patinoarului. Exista chiar şi un cinematograf, de altfel, singurul de care se bucura Şoimeni.

David rămase surprins. În pelerinările lui nocturne nu ajunsese niciodată mai departe de Cârciuma Sinucigaşilor, trăise tot timpul cu impresia că acolo se termina oraşul, ce altceva s-ar mai fi putut afla dincolo de periferia aceea mizerabilă? În plus de asta, nu auzise pe nimeni vorbind de distracţiile de aici, zăcuseră seară de seară în *Stejarul Alb,* când ar fi putut să prindă viaţă în aer liber.

- Cum de eu nu am ştiut nimic de complexul ăsta minunat? Efervescenţa de aici rupe monotonia, îi reproşă admirativ lui Alexe.

- Glumeşti, nu? protestă acesta. Ce nebun intră pe gheaţă când temperaturile din zona asta muşcă viaţa din noi? Întotdeauna am fost de părere că întreg *complexul ăsta minunat* e complet inutil pentru Şoimeni.

- Ce nebun? se înverşună David. Ce spui de toţi nebunii ăştia? făcu el un semn amplu din mână, cuprinzând mulţimea ce fremăta de bună dispoziţie.

Alexe îl privi chiorâş, având iarăşi expresia aceea arhicunoscută lui David, care se traducea într-un singur fel: *băiete, habar nu ai ce vorbeşti*.

- Tu chiar crezi că sunt localnici? Uită-te cu atenţie, vezi vreun chip cunoscut? Ah, scuză-mă, uite-l pe Monsieur Anton, patinează ţinându-se de mână cu impecabilul său majordom, căruia i-a tăiat limba şi pe care îl încuie noaptea în pod. Fii serios, locul ăsta e frecventat numai de străini, orăşenii noştri sunt prea înspăimântaţi de mituri pentru a mai avea dorinţă de distracţie. Toată iarna, până astăzi, nimeni nu a vrut să vină aici şi ce-i drept, nu m-am gândit că tu ai vrea, necesităţile tale sunt mereu scoase din ecuaţie, fiindcă diferă de ale celorlalţi, iar asta e şocant uneori, m-am obişnuit cu ciudaţii ăştia.

- Bine, bine, scuzele îţi sunt acceptate, zise David încercând să pară posomorât, dar eşuă, izbucnind în râs.

- Nu mi-am cerut scuze, zise celălalt lovindu-l în joacă în umăr.

- Desigur că nu mi-ai înşelat aşteptările, loveşti exact ca o fată, zise David grăbind pasul.

- Vrei să nu mai rămână nimic din tine? strigă Alexe alergând după el.

În faţa lor se deschidea un câmp electrocutat de la un capăt la altul de un fior magic. Glumele lor se înălţau nevinovate spre firmament, înăbuşite de sutele de glasuri vesele şi de muzica ritmată, care insufla un entuziasm nebun. David nu îşi amintea de ultima dată când simţise o plăcere atât de vie precum cea din clipele astea. Deasupra patinoarului plutea o pânză de luminiţe alb-albăstrii, care sclipeau feeric în întuneric. Sub ele, zeci de patinatori tăiau gheaţa. David hotărî pe loc că în seara aceea nu avea rost să economisească pentru telefonul mobil, după o săptămână de detenţie în Casa Bântuită voia să se bucure de tot ce îi oferea acel loc.

Se învârtiră prin faţa restaurantelor până când se dădu drumul unei noi serii pe gheaţă. David nu mai patinase de mult timp şi simţea ceva plăcut în coşul pieptului de câte ori prindea viteză, întrecându-se cu Alexe şi Paul. Ştia ce însemna asta. Viaţa se zvârcolea înăuntrul său, după multă vreme îşi folosea funcţiile locomotorii şi o făcea în mijlocul oamenilor, se simţise atât de înstrăinat

de lume de când se mutase în Şoimeni, iar acum primea pe tavă tot ce îşi dorise mai mult: interacţiune într-un vulcan de persoane cu gura până la urechi. Când expiră timpul, îşi mai cumpărară câte un bilet, fiecare dornic să îşi prelungească distracţia, alunecând pe patine pe aripile muzicii antrenante.

- Uite una drăguţă, îi zise Alexe lui David, arătându-i o fată brunetă, cu părul lung. Alexe avea o obsesie pentru fetele brunete, îşi propusese să nu se îndrăgostească niciodată de o blondă. De altfel, se îndrăgostea cam prea des de brunete şi toate poveştile lui de iubire se terminau în mai puţin de o lună, şi fără excepţie urât, din cauza unei invariabile atracţii noi.

- Ce s-a întâmplat cu Diana?

- Ne-am despărţit aseară.

- Şi ştie şi ea că v-aţi despărţit?

- Încă nu…

- Seara asta e a băieţilor! ziseră David şi Paul într-un glas, şi nu îi dădură voie să plece de lângă ei.

După ce se epuizară pe gheaţă intrară într-o cârciumioară fistichie, unde mâncară zdravăn, apoi se mutară într-o tavernă mică, unde consumară băuturi fierbinţi, cocoloşindu-se la căldura aromată de acolo. Pentru David, viaţa nu putea fi mai bună ca în clipele alea. Petrecuse o seară minunată în mijlocul prietenilor, se simţea hrănit sufleteşte, de parcă tot amalgamul acela de bună dispoziţie din jurul său fusese un soi de aliment rar, miraculos, pe care îl consumase tihnit, pe îndelete.

Hotărâseră ca după masă să ia cu asalt parcul de distracţii, ascuns în spatele patinoarului, dar căldura şi stomacurile pline îi moleşiseră pe toţi, pentru nimic în lume nu ar mai fi ieşit să dea piept cu frigul istovitor de afară. Stăteau cu feţele în palme, sau afundaţi în micile lor scaune confortabile, vorbind leneşi, aprinşi în obraji, neavând nici cea mai mică dorinţă de a pleca spre casele lor, deşi se făcuse târziu, ceasul se apropia de ora două.

Aproape de ora trei, morţi de somn, capitulară. Dădură piept cu vântul şuierător şi o porniră spre marginea oraşului întunecat, dornici să se prăbuşească mai repede în paturile lor calde şi să înghită puţin somn înainte să se ducă la şcoală. David îşi strânse mai bine paltonul în jurul său, gândindu-se cum să facă să scape de prietenii săi şi să intre nestingherit în *Taine ş Mistere.* Străbăteau prima străduţă care intra în oraş, strâmtă, şerpuită, pavată cu dale vechi de piatră, pe care răsunau nostalgic paşii. Felinarele erau stinse, iar întunericul părea de smoală. De-o parte şi de alta, ca nişte spectre necurate, se înălţau zidurile clădirilor aspre, îngustând parcă mai tare locul de trecere. David tulbură tăcerea adormită, care îi însoţea de-a lungul străzii, spunând că şi-a uitat portofelul în mica tavernă şi trebuia să se întoarcă. Ceilalţi înjurară, mureau de frig, iar acum trebuiau să o ia înapoi după portofel. Adolescentul protestă, nu avea niciun rost să îi târască după el, erau deja la intrare în Şoimeni şi dacă voiau să doarmă cât de puţin înainte de şcoală, mai bine s-ar fi grăbit spre casele lor. Alexe era de aceeaşi părere, numai că voia să îl însoţească măcar el.

- Tu nu vrei decât să intri în cârciuma aceea nenorocită, fără să ştie cineva, scrâşni el printre dinţi.

- Şi ce e în neregulă în asta? Haide, du-te cu ei, mă priveşte dacă intru sau nu acolo.

- Cântăreşti cât doi idioţi şi jumătate! şuieră prietenul său, iar David bănuia că noaptea îi disimula privirea dispreţuitoare la adresa comportamentului său iraţional. Iar asta îl călca pe nervi, era strict treaba lui în ce fel urma să îşi continue noaptea.

Până la urmă plecară toţi, în timp ce el stătea spijinit de ziduri, ascultând cum se îndepărtau perechile de paşi somnoroşi. După două-trei minute se puse iarăşi în mişcare, deplasându-se fericit prin valul îngheţat de catifea neagră, care avea putere suverană asupra oraşului. Curând, ajunse în faţa cârciumii. Era linişte, prin linişte înţelegând că nu se mai auzea acordeonul ăla îngrozitor. O singură lampă pâlpâia în perete, iar asta făcea lucrurile din interior foarte greu de distins. David intră, închizând uşor uşa în urma lui, ceva din atitudinea sa amintind de grija cu care intră părinţii în camera copiilor când aceştia dorm. Îl întâmpină Pavel, care dormea cu capul pe bar şi care era greu de observat în obscuritatea de acolo. Cârciuma era aproape goală, câteva siluete neregulate aflându-se întinse pe podea, sforăind îngrozitor la răstimpuri. Traian dormea la masă, pe un scaun, cu capul lăsat pe spate, contribuind şi el la simfonia de sforăituri. David se aşează pe un scaun. Nu îi era somn şi sperase că sinucigaşii aveau să se afle ca de obicei acolo, cu paharele de absint în mână, morocănoşi. Îl cuprindea neliniştea, dacă micul morman de siluete de pe podea era tot ce mai rămăsese din ei, dacă muriseră toţi ceilalţi în săptămâna care trecuse? Îşi trecu privirea peste paharele goale de pe mese, căutând un strop de absint. Nu găsi niciunul, dar nu îi păru rău, probabil nu ar fi avut curajul să bea toată murdăria care ar fi venit la pachet cu alcoolul.

După o vreme ieşi, la fel de precaut să nu facă zgomot. Traversă spre trotuarul cu felinarul spart, îndreptându-se fără tragere de inimă spre Casa Bântuită. Mergea repede, adierea slabă, dar îngheţată de vânt, fluturându-i părul şi şfichiuindu-i obrajii. Se simţea de parcă cineva îl tot lovea cu o nuieluşă peste faţă, dar nu îl deranja prea tare, odată ce părăsise *Taine şi Mistere* buna dispoziţie îi revenise, petrecuse o seară încântătoare, iar oraşul pustiu, pe care acum îl străbătea singur, se înălţa fermecător, ca întotdeauna, cu vârtejurile de zăpadă formându-se de-a lungul străzilor luminate de felinare.

Când ajunse pe Strada Iluziilor, văzu Casa Bântuită înălţându-se impunătoare, degradată, ca o poartă înspre trecut, gândindu-se că asta şi era până la urmă, o poartă spre o realitate prăfuită, uitată, care parcă lupta uneori să străbată distanţa până în prezent. Strada lungă, goală, tăcută, cu felinarele aprinse înşiruite de o parte şi de alta, păstra un fior straniu. David simţea că ceva nu era în regulă, dar nu îşi putea da seama ce anume. Plutea de-a lungul ei o taină întunecată precum o umbră apăsătoare, neagră, grea, vâscoasă. Paşii îi răsunau stins pe trotuarul acoperit cu un strat de zăpadă bătătorită, îngheţată, în vreme ce se apropia tot mai tare de Casa Bântuită. Şi atunci o văzu... Silueta aceea gârbovită, în straie negre, fără chip, fără identitate, sprijinită de zidurile casei lui Anton, aceeaşi din visul avut în dimineaţa aceea... Prezenţa ei acolo îl umplea de o nelinişte necunoscută, neînţeleasă, îi era imposibil să priceapă ce era atât de tulburător la femeia asta în vârstă, care părea să îl aştepte în faţa

imobilului. Totuşi, ştiu răspunsul înainte să se întrebe a doua oară, acesta se aşează pe suprafaţa minţii sale ca un văl liniştitor. Era vorba de amintirea ei din vis, toată groaza, tot presentimentul rău pe care i le indusese în timpul somnului, se revărsau acum din plin deasupra lui. Se apropie cu mers sigur de ea, dornic să spulbere misterul care gravita în jurul ei şi care curgea şuvoaie pe strada pustie, însă cu cât înainta spre ea, cu atât se îndepărta, bocănind cu bastonul pe trotuarul îngheţat, îndreptându-se, ca şi data trecută, spre colţul de stradă, unde coti brusc. Când David coti şi el, câteva clipe mai târziu, nu găsi decât felinarele, verticale în puterea nopţii, luminând vesele bezna somnoroasă din jur. Însă în David nu mai era nimic vesel, toată buna dispoziţie, toată bucuria de mai devreme se scurseseră din el, lăsând în loc nelinişti tulburătoare şi deznădejde. În mod iraţional, iar el îşi dădea prea bine seama de asta, simţea în jur, aproape de el, un rău iremediabil, o nenorocire, ceva tragic, care îl umplea de jale. Vru să ofeteze, dar descoperi că avea gura încleştată. Se lipi de zidul unei case, aşteptând să se recompună, neînţelegând de ce dispariţia acelei bătrâne îl umpluse iarăşi de groază. După o vreme, viaţa năvăli din nou înăuntrul său, înlănţuindu-l, trezindu-l bărbăteşte la luptă şi, robit de tumult, de existenţă, puse totul pe seama visului şi se reîntoarse spre Casa Bântuită.

Cum intră, auzi vioara aceea dumnezeiască şi văzu o lumină slabă strecurându-se afară din salonul de unde porneau scările. Ascultă pierdut, incapabil să se sature de melodia asta, dându-şi seama că în momente ca acestea puterea lui Anton asupra sa era deplină, fără să înţeleagă, totuşi, de ce... Hotărî să se ducă în camera sa şi să asculte de acolo în continuare, începea să îl prindă oboseala, iar umbra de căldură care plutea înăuntru îl moleşea, învăluindu-i simţurile amorţite de frig. Păşi în salon crezând că avea o figură senină, îndreptându-se glonţ spre scări, când realiză că Anton se oprise din cântat, fixându-l cu privirea, iar David încremeni nu departe de canapeaua în care se afla instalat bărbatul.

- Nu fi absurd, nu am de gând să îţi fac imputări fiindcă ai căutat podul umbrelor din Casa Bântuită, zise pe un ton rigid, puţin ironic, cum îl avea de fiecare dată când lua în derâdere zvonurile înfierate în jurul lui. Stai jos, adăugă glacial, dar David văzu, în ciuda obscurităţii în care se îneca veşnic conacul, că ochii săi aveau luciri blânde. Credeam că săptămânile astea au fost suficiente pentru a înţelege un lucru atât de simplu. Cum merge şcoala? îl reţinu el prin cuvinte când adolescentul, în loc să se aşeze, făcu doi paşi spre scară. Acum erau foarte aproape unul de celălalt.

- Bine, având în vedere că azi a fost prima zi când s-a deschis. Nu a fost mare lucru, discuţii şi discuţii despre viscol, de parcă erau cu toţii străini ori turişti în oraşul ăsta, iar nu localnici care an de an văd acelaşi lucru.

- Plictiseală, pe scurt… De la un timp, David, plictiseala îşi cam bate joc de noi… Slavă Domnului că există prietenii tăi, care mă distrează cu grijile lor pentru tine, tărăgănă el cuvintele, ridicându-se de pe canapea şi instalându-se într-un fotoliu maiestuos, lângă o măsuţă pe care, David acum observase, se aflau un ceainic, câteva ceşti şi o mică etajeră de argint, cu prăjiturele de tot felul. Aşteptăm o doamnă, altfel te-aş fi invitat la ceva mai tare. Haide, ia loc aici, ţine-mi de urât până soseşte, îi indică el fotoliul alăturat.

- Cine trebuie să sosească? întrebă adolescentul, luptând din răsputeri să nu se lase subjugat de farmecul misterios al stăpânului. Exista în omul ăsta un sâmbure de nedesluşit, care îi dădea puteri nepământene, iar David era convins că sâmburele ăsta sălăşluia în privirea sa electrizantă.

- Oh, sunt convins că ghiceşti din prima încercare, răspunse privind cum ardea lumânarea parfurmată, sub formă de piramidă, aşezată lângă ceainic. În rest plutea întunericul...

Contrar voinţei sale, David se aşeză pe fotoliul vecin cu al lui Anton. Ar fi vrut să urce mai repede în camera sa şi nu înţelegea de ce nu o făcea, realiza prea bine că întrevederea aceea nu aducea nimic bun ori interesant pentru el, totuşi... voinţa lui părea să fie în mâinile altcuiva. Şi nu era vorba de Anton...

Acesta îl privea cu bunăvoinţa aceea pasivă, părintească, blândeţea ce i se răsfrângea din ochi sugerând că băiatul îi era foarte drag în acele momente.

- Şi... au fost înnebuniţi de grijă pentru tine? reveni el la tonul său ironic.

- Oh, nu aveţi idee. De fapt, unii mă credeau deja în procesul de putrefacţie.

- De parcă asta ar fi valabil pentru toată lumea. Nu ştii tu, David, că dintr-unii izvorăşte mir ori miros a flori? Vorbesc fără ironie, adăugă observând chipul încremenit al băiatului, care se îndoia că bărbatul din faţa lui mai era în deplinătatea facultăţilor mintale.

- Cred că vorbiţi de sfinţi, iar nu de oameni comuni.

- Într-adevăr, asta se întâmplă mai ales în cazul sfinţilor, dar eu nu mă refeream deloc la ei... tărăgănă gânditor cuvintele. E o teorie proprie, dar cred că depinde de fiecare în parte, cred că noi suntem răspunzători de ce se va întâmpla cu trupurile noastre după... Vezi tu, dacă omul ar cuprinde în el o fărâmă de sfinţenie, o fărâmă, nu mai mult, s-ar întâmpla minuni. Nu ca în cazul sfinţilor, totuşi, minuni. Există trupuri care, dezgropate după ani de zile, sunt conservate perfect, inclusiv hainele cu care au fost înveşmântate. Vorbesc, desigur, de sfinţenie, nu doar de credinţă… Sfinţenia cuprinde credinţa, pe când credinţa nu o include neapărat.

David înţelese din cuvintele lui Anton că odată ce va muri, în loc să se descompună, va mirosi a flori şi va izvorî mir din el, ceea ce era, desigur, o mare tâmpenie. Trupul afundat în fotoliu îi era de plumb, iar peste mintea lui obosită se aşternea un zumzăit deranjant, ca şi când ar fi fost un aparat electrocasnic, care se tot aprindea şi stingea, străduindu-se a se menţine treaz. Lumânarea dintre ei ardea cu o flacără prelungă, sâsâitoare, precum un şarpe care se târăşte pe burtă, ondulându-şi trupul. În rest, întunericul îşi flutura limbile negre peste tot în jur. David mai mult ghici decât văzu conturul viorii lui Anton, abandonată pe canapeaua pe care acesta stătuse mai devreme, şi simţi născându-se în el o dorinţă mistuitoare, care îi sfredelea voinţa, de a-l vedea cântând la ea.

- Cred că ţineţi mult la vioara aceea.

Anton surâse sumbru, cu ochii scânteindu-i de o căldură nefirească.

- N-aţi vrea să mai cântaţi cât o aşteptăm pe doamna aceasta misterioasă?

- Nu, zise hotărât bărbatul, cu o notă finală în glas, care îi transmitea băiatului că acesta era primul şi ultimul său răspuns.

Fără să înţeleagă de ce, David se simţi cuprins de o furie nebănuită.

- Nu, fiindcă doamna trebuie să sosească din clipă în clipă, iar auditoriul meu, indiferent cine ar fi el, o ia puţin razna când mă vede cântând în felul în care cânt, zise tot sumbru, privindu-l intens cu ochii aceia verzi, nespus de frumoşi, de parcă ar fi ştiut şi ar fi înţeles furia dinăuntrul adolescentului.

Dar pentru David răspunsul acesta nu era câtuşi de puţin mulţumitor, chiar dacă furia din piept se stinsese, acoperită de un voal subţire de ruşine.

Anton se ridică, îndreptându-se spre preţioasa lui vioară. O luă firesc în mâini, fără grija aceea exagerată pe care o au toţi oamenii cu instrumentele noi, era vizibil, chiar şi în obscuritatea de acolo, că erau prieteni vechi, era obişnuit cu ea.

- Domnule! îl strigă băiatul, văzând că păşea spre scară, vrând probabil să o ducă la locul ei sigur. Aşteptaţi puţin, zise sărind în picioare, simţind că înăuntrul său creştea o nouă dorinţă mistuitoare. Cum se numeşte melodia pe care o cântaţi mereu atât de... de frumos? întrebă el stânjenit că din cauza oboselii nu găsise niciun termen care să exprime toată admiraţia sa pentru modul acela intens, nepământean, în care reuşea mereu să o cânte. Anton surâse blând în colţul gurii, iar băiatul observă că ochii lui făceau ape, ca şi când ar fi fost acoperiţi de o pojghiţă lichidă, care răsfrângea o lumină puternică, vie.

- *Sonata Diavolului,* răspunse blând şi misterios, în timp ce privirea strălucitoare i se închidea în prăpastii abisale.

- *Sonata Diavolului,* murmură David, de parcă încerca să o încrusteze în denivelările minţii sale.

Anton urcă silenţios scările, deplasându-se precum o umbră, iar David se aşeză înapoi în fotoliu, cu capul zumzăindu-i alarmant de oboseală. Câteva minute mai târziu nu mai înţelegea ce făcea în salonul ăla, vru să meargă la culcare în camera sa, dar îşi simţea trupul greu, iar lumânarea care ardea pe măsuţă se unduia toropitor... Adormi. Plutea de-a lungul unui lac, vâslind din răsputeri să ajungă barca din faţa lui. Apa întunecată părea adâncă şi murdară, iar suprafaţa ca de oglindă era netedă, netulburată de niciun fel de atingere, încremenită precum un tablou. În barca dinaintea lui se afla o umbră subţire, străvezie, un spectru al misterului care îi magnetiza voinţa. Totodată, se simţea plin de îndoieli şi şi-ar fi dorit să se oprească din vâslit, umbra aceea îi zdruncina toate corzile interioare, iar senzaţia că odată ce o va ajunge din urmă ceva din el avea să se piardă definitiv, iremediabil, nu îi dădea pace. Umbra ajunse la mal, coborî pe pământul negru şi îi făcu semn să se grăbească, ademenindu-l spre pădurea înceţoşată, în care se pierdu îndată. David vâslea atât de tare încât îşi simţea palmele rănite, sângerânde, când se trezi cu mâinile încleştate dureros pe btaţele fotoliului, luptându-se cu sine însuşi să ajungă la malul din vis. Îl trezise un zgomot, care o clipă mai târziu căpătă sens, fusese vorba de câteva bătăi hotărâte în uşa de la intrare. Îl simţi pe Sile deschizând. De-abia când o văzu pe Aida păşind în salon, cu paltonul ei negru şi pălăria galben pal pe cap, feminină până în măduva oaselor, îşi aminti de cuvintele lui Anton, că aştepta un musafir în pragul dimineţii. Îşi aruncă ochii pe fereastră şi văzu că felinarele încă erau aprinse. Ceasul cu pendul arăta şase fix. Apoi îl văzu pe Sile gesticulând că

stăpânul nu era acasă, lucru ce îl trimise iarăşi în ilogic, doar nu mai departe de câteva momente stătuse de vorbă cu el.

O privea buimăcit de somn pe Aida. Fusese o vreme în care crezuse că femeia asta avea o legătură sentimentală cu Anton, o perioadă uşor tulbure pentru el, uşor plumburie, în care simţise că se lovea de o restricţie nemiloasă, deşi nu era capabil să numească această restricţie sau măcar să o recunoască, deşi nu era capabil măcar să înţeleagă ce anume îl deranja cu adevărat sau la ce spera. O perioadă care se stinsese. Începea să vadă că exista o animozitate între ei, un joc de-a şoarecele şi pisica, din frânturile de discuţie surprinse reieşea că ea voia ceva de la Anton, încerca să îi smulgă un acord pe care el părea să nu aibă nici cea mai mică intenţie de a i-l da. Iar ea continua să pulverizeze vaporii, aroma unui imbold, unei tendinţe de apropiere, care traversa eternitatea, farmecul tulburător al gurii ei mute părând să vorbească despre înclinaţia puternică, automată, instinctivă, născută cu milenii în urmă în el pentru femeia aceasta. Iar asta îl contraria, desigur, era ceva neînţeles, simpla ei apariţie ori simplul gând la ea năşteau un fel de erupţie interioară, nelinişte, neputinţă, tumult, zbucium, şi printre ele, o bucurie imensă, desfătare, triumf, amalgam ce răzbea la suprafaţă sub forma unei derute, unei bătăi în plus de inimă...

O salută, ridicându-se în picioare. Ea zâmbi, dându-şi jos pălăria.

- Pe unde umblă domnul nostru?

- N-aş şti să-ţi spun, e puţin probabil ca cineva din casa asta să ştie vreodată ce face Anton. Ia loc, în eventualitatea în care îşi va aminti de tine.

- Nu-şi va aminti, nu i-am spus că voi veni azi... zise ea cu o umbră neputincioasă pe faţă. A ştiut-o, totuşi, doar că nu a avut chef să dea ochii cu mine.

- Dar dacă tu nu i-ai spus, cum de a ştiut-o?

Aida îşi înfipse ochii aceia negri, de o frumuseţe felină, într-ai săi. Îl privi lung, cu o cută adâncă între sprâncene.

- Ce ştii tu despre omul ăsta? Ştii că e negru ca tăciunele pe interior? Ştii că e uscat, murdar şi că e o beznă în pieptul său care îl face inuman? Ştii tu că stai în casă cu diavolul?

Era un fel de durere înecată în glasul ei, alături de revoltă, nesupunere şi încăpăţânarea de a nu renunţa la lupta împotriva acestui om. David tresări. Un sâmbure de gelozie îi împungea inima. Dacă, până la urmă, erau mai multe lucruri care o legau de Anton, lucruri de care nu va putea fi sigur niciodată, lucruri care puteau fi cel mult ghicite?

Se auziră câteva bătăi din palme, cu pauze mari între ele, iar David îl văzu câteva clipe mai târziu pe Anton, stând în capul scărilor, o siluetă întunecată, înaltă, impunătoare, ce părea să îi privească.

- Încântător spectacol, zise coborând lent, aplaudând iarăşi în bătaie de joc. Te las două minute singură cu el şi deja ai început să îi faci pregătire militară, să îl aprofundezi în studiul inamicului numărul unu al umanităţii. David are o pregătire mult mai solidă decât i-ai putea oferi tu, o străină în acest oraş... strâmbă el din nas cu superioritate. S-au ocupat de asta prietenii săi, bunii săi prieteni...

Aida îl privea cu ură, nu mai era nimic disimulat pe faţa sa, niciun şiretlic, nicio intenţie de a-l atrage în discuţii şi ameninţări subtile, care l-ar fi determinat să îi dea până la urmă câştig de cauză ei. Fiindcă părea să îşi fi dat seama că nimic din ce-ar fi făcut nu l-ar fi clintit cu nimic pe Anton, iar pentru ea asta era cumplit, era dureros, de parcă ultima soluţie se aflase la el, iar acum afla că ieşirea nu fusese decât un zid decorat precum o uşă. David făcu un pas în spate, fiindcă părea deznădăjduită şi iraţională, avea impresia că urma să sară dintr-un moment în altul asupra lui Anton.

- Trebuie să recunosc că furia, răpindu-ţi discernământul, te face de-a dreptul fermecătoare. Te iert de pe acum pentr..

În clipa următoare se auzi o plesnitură puternică în întunericul care începuse uşor să se risipească. Aida îl pălmuise cu atâta sete şi atâta scârbă încât ar fi mutat faţa oricui.

- ...pentru palma asta, răspunse el demn, cu ţinuta perfect dreaptă, surâzând vag în colţul gurii.

Femeia se întoarse pe călcâie şi câteva momente mai târziu se auzi uşa de la intrare trântindu-se în urma sa, iar umbra unei adieri de vânt făcu lumânarea să pâlpâie.

- Slavă Domnului că nu v-a ascultat cântând la vioară, cine ştie ce s-ar fi întâmplat în cazul ăsta, zise David puţin incisiv, apoi urcă spre camera sa, era timpul să se pregătească pentru o nouă zi de şcoală, iar el nu dormise de douăzeci şi patru de ore.

Adevărul era că nu înţelegea multe, atât de multe încât propriile sentimente se ridicau acum precum nişte enigme în faţa sa. Era ceva cu femeia asta, era capabilă să îi transmită multe, atât de multe printr-o singură privire, de parcă era o amintire pierdută, care începea să îi încolţească iarăşi în minte. În primă instanţă, simţea nevoia organică de a da buzna afară şi de a o căuta ca dementul până avea să o găsească. Iar când avea să o găsească... Aici se îngusta totul, până rămânea un singur punct negru, mort. Căci ce ar fi putut să fie mai departe? Probabil i-ar fi dat şi lui o palmă, lui, care locuia în casă cu diavolul... Apoi... Întreaga nebunie creată în jurul lui Anton, toată ura împotriva lui, toată energia canalizată contra unui om care, în esenţă, căpăta valenţe mitice, rupea barierele cotidianului, conturându-se ca un om diabolic până în măduva oaselor. Iar toate astea erau întărite nu de un om, doi, trei, ci de întreg oraşul, ca şi când se formase involuntar, de zeci de ani, o coaliţie împotriva lui. Dar ei erau din exterior... Iar el, David, era din interior. Şi nimeni, oricât de tare s-ar fi dat ei experţi în domeniul ăsta, nu fusese în stare să îi spună că în casa aceea totul depindea de nuanţă, că omul ăsta era atât de subtil încât trebuia să cauţi insinuări acolo unde nici măcar nu îţi dădeai seama că ele există, că întreaga lui fiinţă închidea atâta fineţe încât nu o puteai cuprinde cu ochiul şi din cauza asta trecea drept smintit. Omul ăsta era excentric prin definiţie. Şi de un farmec înfiorător. Farmec care împlânta o aţă străvezie în tine, după care începea să tragă de ea, aducându-te tot mai aproape de misterul ce se frământa cu vuiete înăuntrul său. Şi nimeni nu îşi dădea seama că toată teama resimţită în faţa lui îşi trăgea seva din farmecul, din misterul ce curgeau şuvoaie în urma lui. În final, nu era vorba de nimic altceva decât de teama de necunoscut.

Îşi aduna mecanic în ghiozdan cărţile şi caietele, în vreme ce gândurile se topeau unele într-altele. Îşi dădea prea bine seama că într-un fel anume, ceva era în neregulă cu omul ăsta, că trăise câteva lucruri în prezenţa lui care îl alteraseră atât fizic cât şi mental, lucruri care rămâneau cumva fără răspuns, căci nu avea să înţeleagă niciodată ce însemnaseră ele cu adevărat. Dar... era vorba de Anton, nu de banalitatea în persoană.

Când coborî, gata de şcoală, găsi salonul pustiu. Nimic neşteptat, de altfel, avea să îl mai vadă probabil peste o lună pe stăpânul casei. Ieşi în întunericul ce se risipea de-a lungul străzii, simţind că se risipea şi el odată cu ultimele boabe de negură, fără a şti exact de ce, de somn, de dor, de aşteptare...

Când intră pe poarta liceului îi veni o idee minunată. Urcă scările câte două până la etajul doi şi coti pe toate coridoarele până ajunse în sala de bibliotecă. Era pustie. Se aşeză la una dintre mesele pe care se aflau calculatoare şi intră pe Internet, unde dădu căutare *Sonata Diavolului.* Imediat îi apăru o serie de filmuleţe video care păreau să conţină melodia asta. David selectă una la întâmplare, care înfăţişa un desen sugestiv, cu inima contractată de emoţie, simţea că nu făcea altceva decât să cotrobăie prin secretele lui Anton, iar asta îl euforiza puţin. O vreme ascultă entuziasmat, dar cu cât melodia curgea mai departe, cu atât i se părea că cineva trăgea cumva de note, estompându-le frumuseţea. Era dezamăgit, asculta o variantă slabă, care nu îi producea nicio emoţie, niciuna dintre stările în care reuşea Anton atât de bine să îl cufunde. Selectă altă variantă, care i se păru şi mai slabă, apoi alta şi alta, simţind că se îndepărta tot mai tare de esenţa acelei compoziţii. Era derutat, contrariat, voia să asculte o capodoperă şi nu găsea decât tentative eşuate. Se lăsă pe spătarul scaunului, privind pe fereastră Casa Bântuită, nelămurită în străveziul zorilor, gândindu-se câtă desfătare îi aducea vioara ce se odihnea între zidurile alea. Se întoarse agale spre calculator, bâjbâind amorţit pe diverse pagini, căutând melodia care îl subjugase atât de uşor, simţindu-şi umerii moi, în vreme ce peste mintea lui se aşternea acelaşi zumzăit de aparat electrocasnic. Sinapsele lui David sfârâiră somnoros, căci găsise un comentariu postat la una dintre acele variante, care îi atrăsese atenţia. Era un fel de poveste... Melodia era compusă de Giuseppe Tartini, care visase că îl învăţa pe diavol să cânte la vioară. La sfârşitul lecţiei i-a înmânat instrumentul, să îi arate dacă îşi însuşise vreo cunoştinţă. Diavolul a luat vioara şi a început să cânte nepământesc o compoziţie intensă, cu părţi în care te făcea să simţi că zburzi de fericire şi părţi în care nu mai aveai mult până să izbucneşti în plâns. Când s-a trezit, Tartini a transpus totul pe hârtie, dar, cu toate sforţările de aducere-aminte, e nemulţumit, căci simte că îi scapă tocmai esenţa şi că sonata din vis era invariabil mai bună. Fapt pentru care o intitulează *Sonata Diavolului...*

Acum, capul lui David zumzăia şi mai tare. Avea impresia că în loc să se ridice dimineaţa, dincolo de fereastra îngheţată a bibliotecii se inflitra la loc întunericul. Pleoapele i se închiseră complet şi se făcu iarăşi noapte. Asculta pierdut sonata cântată de Anton, în vreme ce plutea de-a lungul unui lac negru. Vâslea la răstimpuri, încercând să dea de urma unei umbre, o umbră care deopotrivă îl înspăimânta şi îl atrăgea...

- Capitolul VII -
PROPRIETARUL

David privea prin vitrina de la *Taine şi Mistere* seara de martie, care se lipea de strada murdară. Rămăşiţele de zăpadă, care scăpaseră dezgheţului, se cristalizaseră în porţiuni de gheaţă cenuşie, presărate ici-colo de-a lungul trotuarelor. Avea impresia că acordeonul cânta mai strident ca oricând şi se delecta cu ideea că măcar în imaginaţie putea să îl facă ţăndări. Era trist, dus pe gânduri, fiindcă sinucigaşii mai lăsaseră două locuri libere, începea să vadă că prezenţa lui acolo nu mai impresiona pe nimeni, nu îi mai făcea să râdă, nu îi mai impulsiona la vorbă, erau mereu aceleaşi priviri sumbre, mereu aceleaşi chipuri pământii, înecate de sfârşit, fiinţe după care striga din ce în ce mai tare pământul... Iar toate astea le vedea cu ochii lui, seară de seară... Se simţea cumva strivit, căci logica lui interioară anula instantaneu logica celorlalţi, oamenii ăştia renunţau la tot fără nici cea mai mică şovăială. Într-adevăr, poate că aveau probleme pe care el nu le putea cuprinde cu mintea, dar îl şoca toată premeditarea care se desprindea din ei, tot sângele rece, nu regăsea în niciunul de acolo pe sinucigaşul acela febril, care se aruncă impulsiv, orbeşte, spre soluţia neantului. *Să nu mai ştiu, să nu mai văd nimic, să înceteze totul în jurul meu şi să încetez şi eu...* Nimic din toate astea. Zăceau în cârciuma aceea blestemată câteva zile, care se puteau prelungi până la câteva săptămâni, după care o luau liniştiţi pe cărarea tragică a morţii. Era intrigat, căci ştia că există oameni care se rugau din răsputeri pentru o singură zi în plus, oameni care luptau cu boli şi cu toate neajunsurile care însoţesc aceste boli, cu toate mizeriile, luptau, luptau, luptau pentru VIAŢĂ! Cine, cine erau ei să hotărască fără a clipi că puteau renunţa la ea?

Îşi simţi deodată mintea obosită şi îşi dori să nu se mai gândească la nimic, erau prea multe lucruri în lume pe care era convins că nu avea să le înţeleagă niciodată, uneori avea impresia că omul nu era altceva decât un animal prost, incapabil de progres spiritual, pus pe distrugere, dornic să involueze. Probabil în douăzeci de ani avea să ajungă şi el acelaşi autentic animal prost, golit de speranţe, de idealuri, de încredere în el însuşi şi în oamenii de lângă el, fără niciun strop de iubire pentru viaţa adorată acum. Poate că nici măcar nu avea să mai existe, poate că tot ce avea să mai rămână din el urma a fi o cruce şi un morman de pământ bătătorit. Pentru o clipă scurtă, dar intensă, simţi fiorii morţii şi se cutremură. Dacă toate drumurile erau parcurse pentru a se termina în acelaşi mod, atunci la ce bun să te mai zbaţi a le parcurge? Ce rost mai aveau sforţările când spectrul morţii te privea drept în faţă?

David poseda multe idei contrare, care se anulau reciproc, alergându-se între ele ca şoarecele şi pisica, făcând ravagii în calea lor, vlăguindu-l. Punea la îndoială valoarea vieţii în acelaşi timp în care îi blama pe cei care pronunţau

drepturi divine asupra ei, suprimând-o. Credea cu toată tăria că oamenii erau mizerabili, în aceeaşi măsură în care era convins că existau în toţi resurse de a depăşi tot trivialul în care se înecau.

Se aprinseră felinarele pe strada pustie, iar băiatul îşi întoarse privirea spre fundul cârciumii, nu se mai putea uita la toată izolarea şi tristeţea care pluteau pe trotuare. În plus de asta, i se păruse că vede în vitrină reflexia unui chip nou. Era vorba de o fată care tocmai traversase sala şi se aşezase la cea mai îndepărtată masă. Părea de vârsta lui. Avea părul lung, negru, lăsat liber pe spate, gura plină, puternic vascularizată, dar în obscuritatea de acolo nu îşi dădea seama ce culoare aveau ochii aceia mari. Era frumoasă. Şi părea complet nenorocită. Stătea singură la masă şi bea absint, lucru ce îl făcu să vadă negru, până şi o fetişcană putea să fie servită cu asta, numai el nu!

- Ce caută ea aici? îl întrebă dintr-odată pe Traian, care stătea lângă el. Cum de-aţi primit-o atât de repede?

Era intrigat că el fusese acceptat atât de greu, iar la ea nici nu crâcneau. Pe deasupra, mai era şi fată. Îi era teamă să nu fi declanşat cumva o modă, deşi nu îşi dădea seama cum se aflase de felul în care îşi petrecea el timpul, avea încredere deplină în Alexe. Râsul lui Traian îl irită şi mai rău.

- Băiete, fata asta ne-a surclasat pe toţi, vine în cârciuma asta dinainte ca oricăruia de aici să îi fi venit măcar ideea că singura soluţie e să se prăpădească.

- Şi, mă rog, care e motivul pentru care îşi varsă amarul în absint?

- Eh... are fiecare povestea lui... În cazul ei iubirea… zise Traian, iar vorbele lui se stinseră sub clapele dezarmante ale acordeonului.

Curând îl cuprinse o amorţeală îngrozitoare, un fel de plictiseală a simţurilor, atmosfera de acolo i se părea oribilă, dar vedea bine că se prăbuşea tot mai mult în ea. Încercă să se smulgă, dând pe gât lichidul murdar, care se afla în faţa lui, când îl lovi o realitate care ar fi trebuit să fie evidentă de la bun început.

- Şi ce spune patronul de lucrul ăsta? întrebă el, dându-şi seama că era prima dată când se gândea că un asemenea loc trebuie să aibă un patron.

Observă că întrebarea avu un efect ciudat, căci chipurile sinucigaşilor căpătaseră accente palide, în vreme ce privirile li se surpau în întuneric, nelăsându-l să pătrundă dincolo de o barieră vidă. Începu să pună întrebări peste întrebări, dar cu cât insista, cu atât înţelegea că se îndepărta de obţinerea vreunui rezultat. Se închiseră în ei, cu feţele pământii şi privirile sumbre, adânci de amintirea unei spaime teribile.

Gândindu-se că poate veterana cârciumii, bruneta, care tocmai părăsise taverna, l-ar fi putut lămuri în vreun fel, se grăbi să părăsească *Taine şi Mistere,* sperând să o ajungă din urmă. Aruncă banii pentru consumaţie pe tejghea, dar când ieşi în faţa felinarului spart, îşi dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee pe unde ar fi putut să o ia şi, păstrând ceva avans, era imposibil să o mai găsească.

Stătea în faţa cârciumii, gândindu-se dacă să se ducă la *Stejarul Alb,* unde îl aştepta Alexe, ori să o ia spre Casa Bântuită, când văzu pe cineva în dreptul felinarului spart... Necunocuta de la gară... Stană de piatră, cercetându-l fix şi rece. Traversă maşinal spre ea şi o salută, salut la care îi răspunse glacial. Preţ

de câteva clipe îşi privi mâinile albe, fără mănuşi, de parcă ar fi frământat în ele o idee, apoi îşi înălţă spre el ochii aceia moi, care îl purtau alene spre trecut.

- Ce cauţi aici?

- M-am plimbat puţin pe străzile astea adormite. Însă începe să mă indispună veşnica lor melancolie, răspunse răscolind adânc în privirea ei după clinchetele unor amintiri comune. Dar tu?

- Şi dintre toate străzile acestui oraş ai ales-o tocmai pe asta? Ce caută un băiat ca tine în taverna asta odioasă? tremură ea de indignare.

- Ce Dumnezeu stii tu despre *taverna asta odioasă?*

- Se întâmplă să ştiu multe, domnule! răspunse ea de sus, arzându-l cu privirea. În orice caz, mai multe decât tine...

- Cred că mai bine te-ar preocupa siguranţa ta pe această stradă, ar trebui să mergem de aici.

- Eu locuiesc *aici.*

Era ciudat, căci pronunţase numai trei cuvinte, şi le pronunţase clar şi răspicat, însă David nu le putea pătrunde înţelesul, de parcă i se învârteau în afara capului. Deodată, o avalanşă de supoziţii îi luară cu asalt mintea. Probabil nu avea bani să închirieze ceva în celelalte zone ale oraşului, ori avea vreo rudă pe strada asta, ori moştenise vreo casă, ori... Ori... Privi neputincios Cârciuma Sinucigaşilor, etajul de deasupra ei, apoi ochii Aidei, unde citi o certitudine.

- Corectează-mă dacă greşesc, dar...

- Cred că ai înţeles foarte bine, răspunse ea sec, evitând să îi mai susţină privirea. Ascultă-mă cu atenţie, continuă ferm, când David deschisese gura. Încearcă să stai departe de taverna asta blestemtă, nu poate ieşi nimic bun de aici.

Apoi traversă ca un vârtej, cotind după colţul cârciumii şi intrând în clădire pe scara care ducea direct la etajul de la *Taine şi Mistere,* unde se închiriau camere.

David se întoarse ca nebunul în cârciumă, punându-şi coatele pe blatul de la bar, întrebându-l pe Pavel dacă o femeie cu părul ca nisipul închiriase de curând una dintre camerele de la etaj. Bineînţeles, barmanul nu era deloc cooperant, îi spuse pentru a mia oară că ăla nu era un loc potrivit pentru el şi că ar fi fost mai bine să nu mai revină niciodată acolo. Până la urmă îi confirmă că într-adevăr, o persoană care corespundea descrierii lui, închiriase de câteva săptămâni o cameră. Deodată observă că Traian se afla pe un scaun, foarte aproape de el, şi îl privea ţintă.

- Băiatule, vii seară de seară aici şi habar nu ai de câteva lucruri mărunte, care s-au fumat de mult timp în cârciuma asta. Îl vezi pe bărbatul ăla cu părul ca nisipul, cu trăsăturile feţei amintind vag de o frumuseţe remarcabilă, care stă între doi tovarăşi de pahar? E fratele ei. A venit să îl facă să se răzgândească, să îl ia acasă. Deocamdată nu are succes, dar are o voinţă de fier, nu pare să se dea bătută cu una, cu două. Şi a fost chiar scuipată în faţă. La propriu, adăugă Traian cu figura unui bătrân senil, de parcă scuipatul în faţă era maximul de umilire.

Băiatul încercă să rumege cele aflate, dar simţea că avea să îi plesnească tot craniul din cauza acelui acordeon neobosit. Se ridică de la bar şi se îndreptă spre ieşire, dornic să recapituleze în linişte tot ce aflase în acea seară. Era cu

mâna pe clanţa murdară şi rece când se deschise uşa şi aproape dădu nas în nas cu Anton. David îşi dădu atunci seama că dormea în patul său din Casa Bântuită şi că nu făcea altceva decât să viseze lucruri fără sens, tâmpenii. Căci altfel nu îşi putea explica ce căuta bărbatul ăla în faţa sa, în pragul Cârciumii Sinucigaşilor.

- Bună seara, David, surâse cald, privindu-l cu blândeţea lui specifică. Părea să aibă ochii mai verzi ca oricând.

- Bună seara, îngăimă băiatul, holbând-se în continuare la vedenia din faţa sa.

- Văd că nu îţi mai prieşte cârciumioara mea, dacă te retragi aşa devreme. Băiatul nu răspunse, fiindcă îşi simţea limba lipită de cerul gurii. Atunci, îţi urez pe mai departe o seară plăcută, surâse cu aceeaşi dragoste părintească, cu care îi surâdea de obicei, făcându-i loc să iasă, apoi intrând în *Taine şi Mistere.*

*

În dimineaţa următoare, în loc să traverseze spre poarta liceului, David o luă în lungul străzii ce gemea de somn, îndreptându-se spre piaţa principală din oraş. Era atât de frig încât îi clănţăneau, involuntar, dinţii, nici vorbă de primăvară, pentru noaptea următoare se anunţaseră iarăşi ninsoare şi viscol.

Când ajunse în piaţă se avântă pe străduţa aceea strâmtă, plină de umbre, care făcea legătura cu reţeaua de alte străduţe înguste, tainice. Merse pe artera principală şi se opri lângă felinarul spart, cerectând ferestrele clădirii de vizavi, căutând un semn de viaţă dincolo de ele. Dar totul era întuneric şi tăcere. Aruncă o privire scurtă Cârciumii Sinucigaşilor, unde era linişte deplină, apoi urcă în clădire pe nişte scări obscure. Ajuns pe coridorul de la etajul doi, îşi dădu seama că unica pâlpâire de lumină, care de abia filtra întunericul până jos, pe trepte, venea de la o singură lampă cu gaz, arzând pe sfârşite, agăţată în perete. Ciocăni în repetate rânduri la uşa cu numărul opt, cum aflase de la Pavel, dar nu îi răspunse nimeni. După o vreme coborî înapoi în stradă, întrebându-se unde plecase Aida atât de dimineaţă, o voce în capul lui spunându-i că poate nu era atât de străin de răspuns, şi dacă să aştepte acolo până avea să se întoarcă. Era atât de frig încât se hotărî să meargă la şcoală şi să revină după ore, poate urma să aibă mai mult noroc atunci.

În dimineaţa aceea, clasa unde învăţa David era aproape goală, de parcă majoritatea colegilor lui uitaseră să vină la şcoală. Profesoara de geografie era intrigată că îşi ţinea ora cu patru elevi, iar cum David apăruse după treizeci de minute de când se sunase de intrare, aşezându-se în bancă în culmea nepăsării (după o noapte albă în Casa Bântuită, încercând să pună cap la cap tot ce se întâmplae în urmă cu o seară) se hotărî să îi asculte pe toţi. Începu cu el, care habar nu avea ce căuta ora de geografie în orarul zilei de joi, nu înţelegea că de fapt era miercuri. Nu ştia nimic din lecţie şi inventă nişte lucruri care îi făcu profesoarei părul măciucă, oricât de tare se străduia Alexe să îi sufle, pricepea numai prostii. Bineînţeles, se aleseră amândoi cu câte un doi, David pentru

şuvoiul de aberaţii care îi ieşiseră pe gură, iar Alexe pentru suflat. Când se sfârşi ora, iar profesoara părăsi clasa, Alexe îi trase nişte înjurături pe cinste.

- E doar o notă... murmură David, luptându-se cu somnul care îi dădea târcoale încă de când intrase în toată căldura aia toropitoare.

Prietenul lui se încruntă la el.

- Meritam cu toţii câte o statuie că ne-am dat jos din pat şi am înfruntat riscul de a ne criogena în drum spre şcoală. Fiindcă noi am fost, totuşi, patru în clasă, ea a putut să semneze condica şi să ia bani pentru ora asta, au ieşit toţi dracii din ea ţipând la noi şi pe deasupra mai e şi plătită pentru asta! Iar tu, spre surprinderea tuturor, nu ai întârziat decât treizeci de minute, nu se aştepta nimeni să ajungi chiar de la prima oră!

- Lipsesc cam mult, ce-i drept... zise David, gândindu-se că în ultima vreme renunţase să se mai trezească devreme.

Când începu ora următoare, iar profesorul de franceză intră în clasă, îl apucă o criză violentă de râs, căci Alexe nu terminase să o înjure pe profa de geografie şi trecuse aproape un minut până să îşi dea seama că îl mai auzea şi altcineva. Fură amândoi daţi afară. Când accesul de râs luă sfârşit, iar Alexe se răcori puţin, înjurându-l şi pe profesorul de franceză, David căută o clasă goală, unde îi povesti tot ce aflase în urmă cu o seară. Preţ de câteva clipe Alexe articulă sunete neînţelese, încercând să rostească simultan mai multe idei.

- Încep să cred că noi am fost singurii care nu au ştiut că Anton este proprietarul cârciumii, îl întrerupse David din bolboroseală. Comportamentul ăsta ciudat al tuturor de fiecare dată când auzeau numele lui Anton ori vorbe despre tavernă... Ca să nu mai spun de sinucideri... E clar că toţi îl învinuiesc pe Anton pentru fiecare sinucidere din acest oraş.

- Pe bună dreptate, nu crezi? îl privi Alexe puţin scos din sărite.

- Nu chiar... privi adolescentul pe fereastră. Câţiva fulgi de zăpadă începuseră deja să şfichiuiască văzduhul, împresurând trotuarele îngheţate. Întotdeauna e vorba de acelaşi lucru... Oamenii se sperie de ceea ce nu pot înţelege. Pentru ei, omul ăsta e un spectru al misterului, care nu se va lăsa niciodată desluşit, ca şi când întreaga lui fiinţă ar fi acoperită de o mantie, care nu va dezvălui niciodată ce acoperă. Oamenilor le place să facă presupuneri... Acum înţeleg totul bine, înţeleg toată teama, tot comportamentul lor ascuns când au citit în ziarul local despre criminalul acela sinucigaş, despre Oraşul Blestemat. Toţi îi atribuie lui Anton rolul de călău, când de fapt, nu pot accepta ideea că mai presus de orice uneltire omenească, oraşul ăsta e plin de locuitori care nu mai au dorinţă de viaţă şi sunt sătui să mai ţină piept morţii care strigă după ei. Aici e buba, nu vezi? Un singur om nu poate avea atâta putere asupra atâtor altora... E vorba de altceva...

- Cum ar fi? zise Alexe deloc convins de vorbele prietenului său.

- Cu toţii avem demonii noştri... Deşi aici e clar că este vorba de mai mult.

- Crezi tu că un singur om nu poate avea putere deplină asupra celorlalţi? Lasă-mă să-ţi spun un singur lucru: Hitler.

- Situaţiile nu suferă comparaţie. Singura crimă de care se face vinovat Anton e că deţine o cârciumă în care se adună persoane îndoielnice.

- Dar de unde ştii tu cu ce se îndeletniceşte omul ăsta când nu se află sub privirea ta naivă? Şi trebuie să recunoşti că lucrul ăsta nu se întâmplă prea des.

În plus, să ştii că şi despre Hitler se spunea că era capabil să îi subjuge, să îi farmece pe cei din jurul său.

Alexe continuă mult cu ponegrirea, cu desfiinţarea lui Anton, în vreme ce David privea în continuare pe fereastră cum tot mai mulţi fulgi de zăpadă se destrămau deasupra oraşului. Era ciudat, căci nu era cuvânt pe care să i-l spună prietenul său la care să nu se fi gândit chiar el pe parcursul nopţii care trecuse. Fusese şocat, se revoltase împotriva proprietarului, păzise până în zori uşa de la intrare, aşteptându-l în zadar... Iar acum ce se apucase să facă? Să îi ia apărarea. Simţea că Alexe îl nedreptăţeşte şi că el era dator să îl protejeze de oamenii care vorbeau în necunoştinţă de cauză.

- Îl respecţi pe omul ăsta doar fiindcă şi el te respectă la rândul său, fiindcă te tratează oarecum părinteşte, puse Alexe punctul pe i.

- Nu-i adevărat, protestă David, gândindu-se că, totuşi, era ceva mai mult de atât, se forma între ei o legătură pe care nu o putea explica.

După aceea merseră la bibliotecă, unde lucrară intens la un proiect comun la istorie, pe care îl aveau de prezentat în ziua următoare. David jurase că nu avea să mai lipsească. Alexe îl reţinu până se făcu seară şi se închise şcoala, apoi aplică, fără succes, o întreagă strategie de luptă, încercând să îl convingă să meargă împreună la *Stejarul Alb.* David înţelese că voia să se asigure că nu mai călca pragul de la *Taine şi Mistere*.

- Şi ce vei face acum? îl întrebă la poarta liceului, privind sumbru spre Casa Bântuită.

- O voi căuta din nou pe Aida. De fapt, ar cam trebui să mă grăbesc, se face târziu şi nu o să mă mai primească.

- Mă refeream la locuitul tău în Casa Bântuită. Poate că e vreme să plăteşti ultima chirie. Pot veni cu tine la Aida? schimbă subiectul când văzu expresia de pe chipul prietenului său.

- Nu, e ceva ce trebuie să fac singur, nu vreau să se simtă îngrădită la ceva, nădăjduiesc să fie sinceră şi să mă facă să înţeleg mai multe, răspunse ascunzând faptul că prefera să o vdă singură şi din alte motive.

Ajunse pe strada Aidei îmbătat de feeria oraşului, zăpada îmbrăcase totul, arborii, clădirile, felinarele aprinse, luminând fermecător ninsoarea care continua să cadă fără semn de oprire. Frigul se mai înmuiase puţin, probabil viscolul avea să îşi intre în drepturi de la noapte. Urcă pe scara aceea obscură, iar când ajunse pe coridorul de la etajul doi ciocăni uşor neliniştit la uşa cu numărul opt. După câteva clipe îi deschise capul acela blond, castaniu în penumbra de acolo.

- Parcă ţi-am spus să stai departe de locul ăsta, nu că e musai să revii, îi zise cu o cută adâncă între sprâncene. Părea nemulţumită să îl vadă la uşa ei, dar asta nu îl descurajă.

- Bună seara şi ţie... Te-am căutat şi de dimineaţă, dar probabil erai ocupată iarăşi cu pălmuirea lui Anton. Mi-a părut rău că am plecat de acasă tocmai când tu ai venit în vizită.

- A, să înţeleg că numeşti casă clădirea aceea cu nume caraghios, din care curg pereţii? Oricum, nu am fost la voi în dimineaţa asta. De ce m-ai căutat?

- Fiindcă nu sunt douăzeci şi patru de ore de când am aflat că Anton e proprietarul cârciumii de sub noi. Acum îţi înţeleg atitudinea ostilă, însă nu cred

că e vorba doar de atât, zise el privind-o rugător. Sunt multe lucruri cu semnul întrebării legate de omul în casa căruia locuiesc şi tind să cred că tu ai nişte răspunsuri pe care le-ai împărtăşi şi celui căruia nimeni nu îi împărtăşeşte nimic şi poate are cea mai mare nevoie de ele. Te rog.

Aida îl privi lung şi intens câteva momente, apoi dădu drumul uşii, care se dechise la perete. David intră. Femeia închiriase una dintre camerele care formau colţurile clădirii, prin urmare avea aspectul unei mansarde. Era o încăpere strâmtă, cu un pat vechi, o noptieră, o sofa, o măsuţă, şi părea să aibă şi balcon. Văzu că pe măsuţă se aflau două lumânări în pahare mari de sticlă, în jurul cărora fuseseră improvizate din hârtie albă două abajururi. Arătau aproape ca nişte lămpi. Băiatul înţelese ce era cu lampa cu gaz de pe coridor şi cu cele două lumânări din camera Aidei: la etaj, la fel ca şi la parter, nu exista curent electric. Soba era călâie, motiv pentru care femeia era îmbrăcată în paltonul negru.

- la loc, îi făcu ea semn spre sofa, în timp ce turna dintr-un termos ceai în căni. Mai scoase dintr-una dintre noptiere câţiva biscuiţi mari cu cacao, care erau ornaţi în aşa fel încât reproduceau diferite expresii omeneşti. Îmi pare rău pentru... făcu ea o grimasă spre cele două lumânări, nu e curent în clădire. Să vedem... adăugă luând loc de cealaltă parte a mesei. Cum ai aflat că Anton e proprietarul cârciumii?

- Am dat nas în nas cu el când am ieşit de acolo şi a făcut o scurtă observaţie cum că *nu-mi mai prieşte cârciumioara lui.*

- Adică după ce am urcat eu, te-ai întors şi ai mai stat acolo?

- Da.

- Grozav, cuvintele mele ţi-au intrat pe o ureche şi ţi-au ieşit pe alta. Ce căutai tu de la bun început colo?

- Am descoperit din întâmplare locul ăsta, apoi a devenit oarecum o problemă... personală, mă preocupă ce se întâmplă pe mai departe cu oamenii care frecventează mizeria asta de tavernă, răspunse el şi văzu că privirea Aidei se surpa în ceva necunoscut. La început am crezut că pot schimba ceva, dar am început să-mi dau seama că e nevoie de mult mai mult pentru a-i ajuta pe oamenii ăştia. Numai că nu ştiu de ce anume.

- Ştiu eu... oftă Aida luând o gură de ceai fierbinte. Toată camera era scăldată în întuneric, mai puţin masa la care stăteau cei doi, unde lămpile improvizate pâlpâiau jocuri de umbre pe faţa femeii. Întrevederea asta avea un caracter tainic, misterios precum o şoaptă solitară în abisul unei mări.

- ?

- Cârciuma asta trebuie închisă.

- Asta vrei de la Anton? Să închidă cârciuma?

- Ţi se pare puţin lucru? Oricum, nu are nici cea mai mică dorinţă să facă asta... murmură privind pierdută abajurul din faţa ei. David vru să o trezească la realitate, punându-şi mâna peste mâna ei, dar se abţinu, luând în schimb o gură zdravănă de ceai, care îi arse gâtul. Aida îşi întoarse agale privirea spre el şi văzându-l acolo, în faţa ei, păru să se dezmeticească. E o poveste ceva mai lungă, continuă implântându-şi şi mai tare ochii aceia negri, magici, într-ai lui, radiind înăuntrul său ecouri vechi, adânci şi scumpe. Întunericul din cameră

sporea intimitatea dintre ei, de parcă se cunoşteau de ani de zile şi puteau să fie fireşti unul cu celălalt. Povestea începe astfel: Anton a avut terenul pe care a fost construită clădirea asta, însă nu a avut şi capitalul necesar pentru a o ridica, începu ea pe un ton scăzut. Prin urmare a fost *ajutat* de nişte cunoştinţe de-ale lui *binevoitoare,* patru bărbaţi înspăimântători, care şi-au dorit după o vreme investiţia înapoi. Numai că Anton nu le-a putut-o da... Cârciuma nu s-a bucurat de succes încă de când a fost deschisă, atrăgea tot felul de persoane dubioase, întunecate, şi curând şi-a atras o faimă negativă. Clienţii nu-şi achitau consumaţia, profitul nu exista... Anton nu le-a putut înapoia investiţia, aşa că s-a învoit să le dea altceva... Sufletele oamenilor... Odată ce el nu a mai stat drept scut între clienţi şi bărbaţii ăştia necunoscuţi, lumea a fost îngrozită, asociaţii lui îi împingeau cumva spre sinucidere. Şi povestea asta continuă să circule până în ziua de azi... Vezi în ce constă monstruozitatea acestui om?

- Nu chiar, răspunse adolescentul, iar Aida se încruntă la el. E doar o poveste.

- Exact, e doar o poveste. Puterea de a închide totul îi stă în palmă, iar el ce face? Creează o poveste... o aberaţie absurdă, neverosimilă.

- De ce eşti tu atât de convinsă că el a creat-o? Spuneţi cu toţii că e negru la suflet, că e satana în persoană, când, de fapt, nu puteţi argumenta cu nimic concret. Totul nu-i decât fum...

- Habar nu ai de ce este capabil omul ăsta, se înverşună ea, dând din greşeală peste una dintre lumânări, care se stinse. În cârciuma aia sunt oameni care au familii, care vor ca ei să trăiască, să se smulgă din aburii absintului. Un singur gest de-al lui şi totul s-ar sfârşi!

Aida era iarăşi aprinsă în obraji, ca în dimineaţa în care îl pălmuise pe Anton. David înţelegea că era atât de supărată fiindcă fratele ei se afla la parter, printre restul sinucigaşilor, şi oricât s-ar fi străduit să îl facă să se răzgândească nu avea nicio putere asupra lui. Încercă să o liniştească, schimbând subiectul. Se oferi să îi găsească altă cameră, în altă zonă a oraşului, unde exista electricitate şi încălzire.

- Nu pot, fiindcă mă reţin treburi aici. Nu ai idee câte informaţii poţi primi de la persoanele din zona asta, de aici ştiu tot ce ţi-am zis. În plus... fratele meu se află la parter, adăugă ea cu o voce voalată, privind ţintă lumânarea rămasă singură pe masă.

- Ştiu, zise adolescentul, scutind-o de chinurile explicaţiilor. O privi lung, cu nesaţ, încercând să îşi dea seama ce vârstă avea.

- Încălzire există, doar că nu mă pricep prea bine să aprind focul, surâse ea sumbru.

- Ah, ce prostie din partea ta că nu mi-ai spus de la început, eu mă pricep foarte bine, minţi David, care nu aprinsese în viaţa lui focul, încercând să tragă de timp, avea impresia că toată fiinţa lui avea să se destrame în momentul în care uşa de la camera Aidei avea să se închidă în urma lui.

Se dovedi că avea un talent înnăscut la făcutul focului, cel puţin aşa i se părea Aidei, căreia îi lua o jumătate de zi să îl aprindă, în vreme ce băiatului nu îi luase decât o oră. Mai flecăriră la căldură, uneori în contradictoriu când venea

vorba de Anton şi mizeria dinăuntrul lui, în vreme ce dincolo de fereastră ninsoarea se pluristratifica în tihnă.

Când îşi luă la revedere de la ea, se făcuse atât de cald încât Aida era aprinsă la faţă şi renunţase la palton.

- O să mai trec şi mâine, să mă ocup de sobă şi să mă asigur că nu te-ai congelat înainte de a-ţi duce la bun sfârşit planul de a-l arde pe rug pe Anton.

- Nu fiindcă mori de nerăbdare să afli cum decurg pe mai departe cercetările mele, zise ridicându-şi cu un strop de ironie sprânceana stângă.

Când David coborî în strada pustie, cu zăpada scânteind în lumina felinarelor, ninsoarea se oprise complet, oprind parcă şi timpul într-o clipă de linişte extatică. Auzea vag, mai mult ca un susur blând, nederanjant, vaietul de moarte al acordeonului, zvârcolindu-se domol în Cârciuma Sinucigaşilor. Culmea, descoperi înăuntrul său absenţa oricărei dorinţe de a intra acolo în noaptea aceea, de parcă întreaga lume condamnată între zidurile alea respira un aer greu, stătut, gudronat, uscat, de sfârşit irevocabil, în vreme ce fiinţa lui tânjea după atomi curaţi de oxigen, care să anuleze toată încheierea aceea violentă cu viaţa.

Traversă oraşul înecat în zăpadă, imaculat, fermecător, cu străzile goale, adormite, pierdute ultimului vis de iarnă, poate... Iar când ajunse pe Strada Iluziilor, văzu Casa Bântuită înălţându-se albă, luminoasă, impunătoare, intemperiile căzute ştergându-i din defecte. Strada era pustie, încântătoare, dar plutea de-a lungul ei senzaţia alunecoasă a unei umbre care obosise să îl aştepte, lăsând în urma ei dâra neagră a unui parfum amestecat, mister şi tragic laolaltă.

David intră în întunericul deplin al acelei case, recompunând din memorie traseul spre camera sa. Deschise larg fereastra aceea înaltă, sub formă de potcoavă, şi privi în curtea interioară, încercând să desluşească unde se afla baraca părăginită din lemn şi leagănul cu adăpost pentru soare, străduindu-se să nu privească acel copac... De afară intra un aer rece, cu miros de gheaţă, care împrospăta căldura stătută, coagulată între zidurile acelea seculare, un aer nou, nou şi imprevizibil... Căci asta se întâmpla cu toată fiinţa lui acum, ceva nou şi imprevizibil, de parcă o dimensiune unică, nebănuită până atunci, se aşternea deasupra lui, pătrunzându-l până în ultima fărâmă vie ce pulsa în străfundurile sale. O cunoştea pe femeia asta... Refuzase să se gândească la ea de când îi urase noapte bună cu surâsul acela vag ironic pe buze şi închisese uşa în urma lui, refuza chiar şi acum, dar ea se infiltrase în denivelările conştiinţei sale încă înainte ca el măcar să urce scara aceea obscură spre locuinţa ei închiriată, încă înainte ca el măcar să o întâlnească în urmă cu câteva săptămâni în gară... Şi cu oricâtă îndârjire ar fi refuzat să se gândească la ea, în mod inconştient, nu făcuse decât asta. Căci el o cunoştea. O cunoştea de parcă gesturile, cuvintele, registrul uşor grav al vocii nu erau lucruri noi, ci amintiri, amintiri îngropate într-o ceaţă argintie, care începea timid să se topească. Se băgă în pat, lăsând fereastra deschisă şi refuzând în continuare să se gândească la ea. Nu simţea frigul şi deşi nu dormise de aproape două nopţi, nu îi era somn. Refuza să se gândească şi la Anton. Dar şi acesta, la rândul său, se ivea şi apoi dispărea din mintea sa, doar pentru a reapărea repede la loc. Adevărul era că era sătul să se

gândească la Anton, la toate zvonurile, la comportamentul lui excentric, la situaţia în care se afla casa, la situaţia în care se afla cârciuma, la *Sonata Diavolului...* Se gândise, frământase toate aceste lucruri de miliarde de ori. Până la urmă, chiar îi păsa ce şi de ce anume făcea omul ăsta? Singurul lucru de care îi păsa cu adevărat, dacă voia să fie sincer cu el însuşi, era cum de reuşise bărbatul ăsta să cânte mai bine decât însuşi Tartini sonata aceea copleşitoare... Şi mai era ceva... Dar prefera să îşi lase mintea liberă măcar pentru o noapte, mereu şi mereu cârciuma aceea blestemată, rupând, mâncând neîncetat din el! Cu toate astea, Anton rămânea prezent, ca şi când s-ar fi mutat de ceva vreme din Casa Bântuită în capul adolescentului, prezentând, rând pe rând, diferite necunoscute, care îl absorbeau inevitabil pe băiat. De ce, pentru ce, cine, cum de... Întrebări fără răspuns, pline de ecouri sumbre.

David închise ochii, străduindu-se să adoarmă, sperând ca măcar în somn să scape de proprietarul Cârciumii Sinucigaşilor. dar cu cât întunericul se aşternea peste mintea lui, o altă ispită, mult mai dulce, mult mai seducătoare, se ivea involuntar. Perechea aceea de ochi negri, migdalaţi, mustind de aduceri-aminte, învăluindu-l în ecouri stinse, care parcă răsunau din nou. Adormi... O vioară tremura divin sub atingerea măiastră a arcuşului, o vioară, o bucată muzicală... Apoi umbre, cinci la număr... Una e mai clară, căci poartă frac, joben, baston... Celelalte sunt mai mult fum... Apoi... un drum lung, împresurat de felinare... Învălmăşeli întunecate, salturi abisale, de unde răzbătea lucirea verde de smarald a unor ochi misterioşi şi unda neagră a trecutului a unor ochi superbi, enigme pure...

*

În următoarele zile David se forţă să meargă la toate orele, încercând să îşi bareze astfel gândurile nestăvilite, care se revărsau în valuri înăuntrul său. Totodată, continuă să o viziteze pe Aida, incapabil să se sustragă acelei odăiţe sărăcăcioase, de parcă împrejurul lor se ţesea o pânză de indefinit mister. Pretextul era invariabil acelaşi: venea în fiecare seară să îi aprindă focul şi să afle cum decurgeau cercetările ei. Aceasta se adâncea, zi după zi, în căutări vide, obositoare, încrâncenându-se mereu să atingă boaba mică de adevăr de la care luase totul amploare, însă nu prindea decât fărâme, şoapte, taine smulse cu greu, căci lumea se ferea să vorbească de Anton. David privea totul ca pe o parodie reuşită, căci femeia asta se lupta din răsputeri cu morile de vânt. Nu îl mai văzuse pe Anton din seara în care aflase că el era proprietarul Cârciumii Sinucigaşilor, se scufundase iarăşi în adâncurile Casei Bântuite, ceea ce era mai bine, adolescentul nu ştia ce ar fi putut să îi spună, ştia doar că trebuia să îl întrebe, să îl înfrunte, uneori îl încercau clipe de furie la adresa acestui om, în care răscolea haotic salon după salon, căutându-l, nebun să afle de ce oare continua şarada aceea de prost gust, intitulată *Taine şi Mistere.* Rămânea să afle de la Aida răspunsuri pentru nelămuririle sale, chiar dacă uneori îl pufnea râsul în faţa patosului cu care îl denigra pe omul ăsta. Apoi îşi aducea aminte că fratele

ei se afla la parter, iar lucrurile nu mai păreau amuzante, ci tragice, nedrepte, căci femeia asta suferea, iar ea era ultima fiinţă din lume pe care ar fi vrut să o vadă astfel. Seară de seară mergea orbeşte în zona aceea rău famată a oraşului, fără să mai intre în cârciuma din care cu puţin timp înainte era nelipsit, urcând cu răsuflarea întretăiată de fericire spre odăiţa aceea minunată, unde îl aştepta mereu Aida. Lucrurile erau fireşti între ei, căci se cunoşteau de când lumea. Cum ajungea, se ocupa de foc, în timp ce ea robotea în jurul mesei, ocupându-se de ceai, creând umbre diafane pe pereţi, estompând la răstimpuri aproape complet bulgărele de lumină ce ardea în cameră. Apoi, pe măsură ce soba se încălzea, iar femeia renunţa la palton, discuţia se muta de la Anton spre tot felul de lucruri, care ajungeau să nu mai aibă nicio legătură cu motivul pentru care se afla acolo. Vorbeau ore în şir, fără să se plictisească. David află că Aida avea douăzeci şi nouă de ani, era jurnalist de meserie şi se pricepea la pictură. Îi ceru să vină cu chitara când află că avea una şi ştia să cânte la ea, iar acum serile se prelungeau până târziu în noapte, înnodându-i mai trainic unul într-altul. Îl asculta tolănită pe sofa, privindu-l la răstimpuri cu ochii aceia negri, calzi, duioşi, care scormoneau adânc în el, tandră şi firească, de parcă timpul curgea şuvoaie doar spre prezentul în care se aflau deja, nu mai departe de momentul în care degetele lui ar fi slobozit corzile. Uneori vorbeau despre lucruri abstracte. Artistul, spunea Aida, are o doză mai mare de nebunie faţă de restul lumii şi e dispus şi totodată predispus să îşi exploreze această nebunie fără menajamente, fără teamă, avid de-un salt în gol. Omul normal nu poate fi numit artist, căci arta nu înseamnă banalitate. Faptul că ceva prisoseşte într-o direcţie în viaţa unui artist, şi anume talentul, nu indică decât că într-altă direcţie ceva poate lipsi cu desăvârşire, de aici şi caracterul dificil ce îi însoţeşte pe aceşti oameni, căci le lipseşte o constantă. Dar nu şi firescul. Orice s-ar spune, arta e firească, e consecinţa firească a personalităţii singulare a artistului. Ura să audă că acesta era tăiat în două: artistul şi omul, de parcă nu ar fi fost o singură persoană, de parcă încetezi a mai fi artist când te speli pe dinţi ori găteşti, sau încetezi a mai fi om când creezi. Totul era o prostie. Iar cămăruţa aceea strâmtă, ce plutea în întuneric, părea să fie singurul, ultimul lucru din lume care continua să mai existe, dincolo de fereastră totul părea să îşi fi pierdut dimensiunile, David nu ar fi fost deloc surprins să afle că universul însuşi dispăruse. Era, de altfel, ferm convins că timpul era o noţiune abstractă, că nu exista cu adevărat decât în imaginaţia oamenilor, căci îl încercau senzaţii stranii, de dizolvare în infinit. Nici fizic nu îi era mai bine, căci simţea uneori că se zguduia ceva înăuntrul lui, ca un vulcan dezlănţuit, care îi consuma toată energia, demineralizându-l, fiind necesare eforturi susţinute pentru a nu lăsa să se întrevadă lucrurile astea. În mare parte, nu înţelegea nimic din ce se întâmpla cu el, totul era nou şi intens, nu se mai ciocnise cu o situaţie similară.

Într-una din seri Aida părea foarte pornită împotriva omului:

- Viaţa e haotică, grea, înfiorătoare tocmai fiindcă noi am făcut-o aşa, lumea e produsul propriilor noastre mâini neastâmpărate. Pentru toate neajunsurile nu există decât un singur vinovat: omul! zise ea încruntată toată, moment în care David îi atinse întâmplător mâna, însă era o senzaţie atât de plăcută încât zăbovi cu degetele peste ale ei. Urmă o pauză în care părea că femeia se străduia să

înghită un nod imens. S-a făcut târziu, probabil Anton îşi face griji pentru preţiosul său chiriaş, adăugă ea cu o notă finală în glas, însă David îşi adânci palma în a ei, dezmierdând-o uşor. Simţi un tremur cald, cumplit de dulce, care înfiora şi ultimul atom din el.

- Nu e decât zece, replică el, strângându-i tare degetele tremurânde.

- Cred că ar fi mai bine să pleci acum, îşi retrase ea mâna, sărind în picioare, arzându-l cu o privire plină de reproşuri. Părea supărată. Apoi, după câteva clipe, păru doar rugătoare, îl implora din priviri să plece.

David se simţea derutat, căci părea categorică până la ultimul strop de sânge ce curgea în ea, însă crezuse pentru o clipă că regăseşte în tremurul degetelor ei propriul tremur. Întreg gestul lui fusese atât de nepremeditat şi, evident, atât de neaşteptat din partea ei, încât scosese la suprafaţă un fior de care, începea să îşi dea seama, nu era deloc străină şi se îngemăna cumva cu al lui. Un moment fusese demolat de o bucurie nebună, cumplită, dar acum totul se năruia sub privirea ei tranşantă.

- Am să trec şi mâine seară pe aici, zise David ieşind pe coridor, căutându-i ochii aceia magici, din care ar fi înţeles poate mai mult, dar ea nu îl privea.

- Poate mâine e mai bine să nu treci, replică Aida închizând uşa, apoi totul păli sub gramofonul liniştii.

Dacă David era convins de un lucru, acela era că nu înţelesese nimic, cum de acum cinci minute vorbeau relaxaţi, apoi toată încordarea ce îi făcea atât de falşi unul cu celălalt... Era ceva neclar, însă totul devenise neclar de când o întâlnise pe femeia asta, o învălmăşeală fizică şi mentală din care el nu mai ştia cine era şi unde se situa ca om. Se întoarse prost dispus la Casa Bântuită, pornit împotriva Aidei. Desigur, era foarte posibil să fi întrecut măsura, dar ce însemna măsură când el stătea pe o prăpastie în care chiar ea îl împinsese de la bun început? Se hotărî să treacă iarăşi pe la ea în seara următoare, măcar pentru a relua firescul dintre ei, căci începea să creadă că ea nu mai voia să îl primească deloc, iar lucrurile trebuiau reparate până nu se dregradau complet. Ar fi fost cea mai mare nenorocire din lume dacă Aida nu ar mai fi vrut să îl vadă, mai mare decât totalitarismul sau orice lucru lumesc, căci îl legau de ea lucruri care nu aveau nimic de-a face cu lumescul, poate nici cu prezentul...

Seara următoare sosi rece, dar senină. Martie se apropia uşor de sfârşit, încremenind oraşul într-o ultimă suflare îngheţată. David străbătea stradă după stradă, învăluit în catifeaua blândă a nopţii dense ce se apropia. Urcă sprinten scările spre camera Aidei, însă când ajunse pe coridor se izbi de o siluetă înaltă, falnică, ce pluti apoi mai departe în jos, pe scări, electrocutând valurile de linişte în care se îneca acum băiatul, căci recunoscuse parcă un simbol al întunericului, simbol pe care îl chema Anton... Îi luă câteva clipe să se dezmeticească în acel hol obscur, unde pâlpâia palid o umbră de lumină. Năluca aceea cu joben... Aici... Ciocăni impulsiv la uşa Aidei, iar câteva clipe mai târziu îi răspunse nedumerită.

- Ai venit pentru chitară? surâse ea puţin amuzată. David de-abia acum realiză că îşi uitase chitara acolo.

- A fost Anton pe aici? întrebă el aspru, intrând mecanic, chiar dacă femeia nu îl invitase.

- Da, luăm cina împreună în fiecare seară, răspunse ea ironic, iar David simţi că i se întunecă privirea, căci ştia că îl lua peste picior. Iar lujerul geloziei se înălţa iarăşi înăuntrul său.

- Ce voia?

- Să mă ceară de nevastă, răspunse înmânându-i chitara. M-am jucat puţin la ea, sper că nu ţi-am dezacordat-o.

- Oricât ai glumi tu, eu l-am văzut pe coridor, ceea ce mă pune pe gânduri, căci nu înţeleg de ce ai minţi, zise el mai aspru decât şi-ar fi dorit, iar Aida îşi ridică sever sprânceana stângă, arzându-l cu privirea.

- Ce insinuezi? zise ea cu mâna încă întinsă, căci David nu se sinchisea de chitară. Toată lumea ştie că are o... ibovnică, să o numim aşa. Până de curând stătea câteva camere mai încolo.

- Ah, să înţeleg că nu eşti tu aceea? zise David zeflemitor, simţind că ceva fierbea haotic înăuntrul său. Moment în care se trezi uşor plesnit peste faţă.

- Ce doreşti, de fapt? Asigurări? Nu am de ce să ţi le dau, zise scoasă din sărite, mai mult ca un argument în faţa propriei persoane. Gelozia lui David se stingea, căci începea să o vadă încolţită, şi intuia o altă pricină. Ce doreşti, te întreb?! continuă furioasă, despicând parcă liniştea, noaptea, timpul în două. Te rog, ia-o şi pleacă! încheie sentenţios, cu chitara întinsă între degetele acelea albe şi subţiri.

David se gândi că niciodată nu avea să arate mai încântătoare ca în acele clipe, când tremura nervoasă, pornită împotriva lui. Se întinse după chitară, dar era atât de aproape încât îi simţea răsuflarea înfierbântată, ca un parfum de aducere aminte, iar un moment mai târziu timpul, noaptea, liniştea se topiră, pierzându-şi dimensiunile. O simţi împotrivindu-se o fracţiune de secundă, atât, până îi întâlni gura, oxigen pur, căci înţelegea prea bine că până atunci nu făcuse altceva decât să se sufoce fără ea. Lumea pieri, iar universul îşi deschise barierele, nu mai era decât femeia asta caldă, un fulg moale de iubire, care înfiora şi ultimul atom din el, trezind ecourile din trecut ale unei legături eterne...

- Capitolul VIII -
PODUL UMBRELOR

David nu ştia cum o chema, nici câţi ani avea, dar de la o vreme o recunoştea tot mai des prin oraş. În astfel de ocazii îşi abandona treburile şi o urma pe ascuns pe străzile lăturalnice, şerpuite, în care se adâncea tot mai mult, însă de fiecare dată o pierdea tocmai când credea că avea să afle mai multe despre ea.

La fel se întâmplase şi în ziua aceea. O văzuse în piaţa principală, mergând hotărât spre direcţia cu care îl obişnuise, şi se luase după ea fără să mai stea pe gânduri.

Începea să se întunece şi bătea un vânticel îngheţat, care îţi răscolea oasele. David îşi dorea să se fi îmbrăcat mai gros, cele câteva raze de soare înşelătoare din timpul zilei îl dăduseră iar peste cap.

Fata mergea repede, pletele negre fluturându-i pe umeri. David şerpuia pe străzile strâmte şi întortocheate, cu ziduri negre ridicate sever de o parte şi de alta a lui, străduindu-se a nu o pierde din ochi. La un moment dat zidurile se strânseră atât de mult încât îi era greu să mai vadă ceva, mergea orbeşte, ascultând zgomotul făcut de paşii nervoşi dinaintea lui pe pavajul de piatră. Apoi brusc, la o cotitură, strada se lărgi, zgura albastră de lumină stinsă care năvăli peste el năucindu-l preţ de o clipă scurtă, dar intensă. O pierduse. Apoi, undeva, nu mult în faţa lui, regăsi acea siluetă neagră, încordată, mergând iute şi surescitat, şi o urmă loial în continuare. Câteva clipe mai târziu se aprinseră felinarele, strălucind reci pe străzile uitate nopţii, drepte şi rigide, răvăşind întunericul cu razele acelea scorţoase de lumină. Lui David îi erau dragi felinarele din Şoimeni, dar de data asta le simţea ostile, ca şi când lumina lor periculoasă putea surprinde lucruri tainice, a căror unitate el ar fi putut să o strice. Îi şopteau solemn că nu trebuia să intervină, cel mai înţelept lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să se întoarcă pe unde venise, fără să îngrădească ori să tulbure povestea ocultă pe care paşii dinaintea lui o construiau febril. Dar David nu voia să se gândească la lucruri înţelepte, se simţea ca un peşte care, atras de viermele gustos, rămăsese agăţat de undiţă, iar acum era târât haotic prin curenţi şi prin vâltori de pescarul amator, nebănuind că ceva muşcase momeala pusă la întâmplare şi nefăcând decât să se joace nepăsător cu undiţa prin apă. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să îşi scoată singur cârligul din cerul gurii, cârligul acela de oţel, lansat în urmă cu mai multe săptămâni.

Încă alte câteva secunde şi noaptea avea să se prelingă cu desăvârşire prin toate ungherele înecate de tăcere, sufocând oraşul cu misterul ei nepieritor şi dens, apăsător şi veşnic ademenitor, risipit deasupra străzilor precum eterna, dulcea răsuflare care cheamă spre... necunoscut.

David îşi miji ochii, presimţind inevitabilul. Se afla pe micul pod întunecat, arcuit deasupra râuleţului care trecea prin Şoimeni. Acesta era locul. Acesta era locul unde, fără excepţie, de fiecare dată, paşii dinaintea lui se stingeau,

diluându-se în necuprins. Niciodată nu îşi dădea seama cum se petreceau lucrurile, acum se afla în faţa lui, pentru ca în clipa următoare să nu mai existe nicio urmă, de parcă podul respectiv se detaşa automat de orice detaliu desprins în grabă, neglijent, din fiinţa ce mergea alert în faţa sa. Se evapora. Lăsând în urmă o neputinţă de vid, căci nu ştia încotro să o caute în continuare. Invariabilitatea acelui loc, invariabilitate ruptă chiar din fata cu păr negru, lung, fluturător pe spate (căci micul pod întunecat nu ar fi fost decât un loc oarecare fără ascunsul, neînţelesul ce se scurgeau din fata asta), invariabilitatea prefăcu din nou siguranţa în incertitudine şi prezenţa în dispariţie. Ca un număr de magie. Acum, că rămăsese singur pe pod, David privi înciudat la străzile ce se deschideau înaintea lui, îmbiindu-l cu deşertăciuni, căci ştia că nu avea să aibă niciun rezultat satisfăcător, îi pierduse iarăşi, pentru a nu ştiu câta oară, urma.

Capitulă. Adierea tăioasă de vânt, care se înfăşura în jurul tuturor lucrurilor întâlnite în cale, oameni, arbori, clădiri, îl învăluise într-o pânză rece ca moartea. Începu să străbată podul în sens invers, întorcându-se spre acea parte a oraşului pe care o cunoştea cel mai bine. David privi cu atenţie structura mică, suspendată deasupra râului, pe care se afla. Era pavată cu piatră, iar de o parte şi de alta avea un fel de balustrade, pentru siguranţa trecătorilor. De-a lungul ei nu exista niciun felinar.

Băiatul se apropie de balustradă şi privi în jos apa întunecată, ce fremăta cu vuiet stins, săltându-se şi legănându-se în unghiuri negre, reci, scânteietoare. Vaurile acelea, curgând veşnic la vale, compuneu o melodie consistentă, atât de bine închegată, încât părea că se susţine prin propria forţă. Era un marş, ori poate un tril, prin care se infiltra tulburător neliniştea...

David se dădu câţiva paşi înapoi când îi săriră pe obraz stropii de apă îngheţaţi. Îşi reluă drumul, părăsind podul, avântându-se pe străduţele strâmte şi întunecate, iar cu cât mergea mai mult, cu atât buna dispoziţie îi revenea, iritarea scurgându-se din el ca şi când ar fi fost o maşină ce pierdea benzină.

Ajunse în piaţa principală, iar de acolo îşi urmă calea spre felinarul spart, câinele de pază al Cârciumii Sinucigaşilor. Vântul se mai înteţise puţin, iar praful se ridica în mici vârtejuri acum, vârtejuri care colectau hârtii ori alte obiecte rătăcite prin oraş. Dar vântul nu îl mai deranja deloc, căci începea să îl cuprindă iarăşi starea aceea febrilă, care avea să se sfârşească, ştia prea bine, printr-o completă rupere de sine. Îi era groază să se gândească cât avea pulsul, dacă i l-ar fi luat cineva, probabil aparatul s-ar fi dat peste cap, arătând la fel cum arătase când Nadia Comăneci a luat primul zece: 0:00.

Aruncă o privire sumbră tavernei, căci nu mai era niciun chip cunoscut acolo, Traian, Marin, toţi plecaseră, lăsând... puncte de suspensie în urma lor, multe puncte de suspensie. Acum le luaseră locul feţe noi, la fel de pământii, de stinse, surpate în acelaşi tragic înrobitor. Şi mai era, bineînţeles, Pavel, neschimbat la locul său...

David se întrebă în ce măsură lucrurile ar fi stat altfel dacă ar mai fi trecut pragul cârciumii în ultimele săptămâni. Dacă nu s-ar fi sustras dezastrului de acolo... Dacă ar fi insistat mai mult, deşi habar nu avea în ce ar fi trebuit să constea acele insistări, îşi amintea că încercase să facă tot ce putuse, ştia că nu făcuse TOTUL, dar se străduise să îl facă, mai departe de atât nu putuse merge,

fiindcă mai departe de atât el nu găsise niciun drum. Ce era de făcut în cazul ăsta? Prin ce mijloace poţi trage de un om, prin ce mijloce poţi să îl faci a vrea din nou să trăiască? Să îl baţi, să îi arăţi cazuri mai rele, să îl ţii închis undeva până nu mai reprezintă un pericol pentru propria persoană?! Ce poţi să îi faci când o mână întinsă binevoitor nu e de ajuns? CUM să îi întinzi mâna aceea? David gândea că a îi face pe sinucigaşi să se răzgândească, mai ales când îşi plănuiau sfârşitul cu sânge rece, pregătind totul treptat, era cel mai greu lucru din lume. Întotdeauna, unde exista o tentativă de sinucidere, avea să existe şi o a doua, şi o a treia, până când scopul avea să fie atins: neantul. Şi totuşi... Ceva trebuia făcut, oamenii aceia meritau ca ceva să fie făcut, fiinţele umane meritau eforturi oricât de grele, oricât de lungi... Aida se străduia să facă ceva, dar David se temea că închiderea acelei cârciumi nu era de ajuns, pentru cei care îşi puseseră astfel de lucruri în cap aveau să existe întotdeauna alte variante de a îşi duce la bun sfârşit planurile. Slavă Domnului! Fratele ei părăsise cârciuma, dar nu în modul celorlalţi, ci se mutase undeva în nordul oraşului. Deocamdată nu voia să se întoarcă acasă, dar era, totuşi, un început, măcar plecase din locul ăla odios. Traian, însă, nu reuşise să se smulgă... Dintre toţi, cel mai rău îi părea de Traian, căci el fusese singurul care îl acceptase.

Traversă împovărat spre cârciumă, urcă scările care duceau la etaj, iar când ajunse în faţa uşii cu numărul opt simţi că starea aceea febrilă punea din nou stăpânire pe el. Ciocăni, apoi intră, căci ştia că era deschis.

- Iar ai urmărit-o pe fata aceea? îl întâmpină glasul Aidei în camera aparent goală.

Era întuneric, în afara celor două lumânări aprinse. Toată încăperea era încercuită de un val rigid, incolor de frig, şi de un alt val, sufocant, dens de fum. David izbucni în râs.

- Nu ştiam că ai făcut contract cu cei care se ocupă şi de Hotelul de Gheaţă. De necrezut, cum rămâi singură, cum încerci să dai foc la casă.

- Ridicol mod de a încerca să te sustragi de la răspuns, spuse Aida, al cărei cap se ivi din spatele şevaletului. Zâmbea larg, transparentă toată, de parcă ar fi fost de sticlă, o sticlă moale, caldă...

- Ce pictezi? o întrebă apropiindu-se de şevalet.

- Deocamdată de-abia pregătesc pânza, răspunse continuând să aplice aracet. După aceea rămâne să mă hotărăsc, tuşi ea înecată de fum.

- Pentru Dumnezeu, Aida, încerci să urmezi exemplul celor de la parter? o întrebă David deschizând larg fereastra, pe unde începură să plutească afară rotocoale de fum. Acum se făcuse şi mai frig.

- Am încercat să aprind focul. M-am străduit din răsputeri, zise scoţând câteva clinchete grave de râs, iar David o sărută, simţind că numai aşa putea să mai domolească puţin starea aceea febrilă. O sărută lung, pe îndelete, incapabil să se desprindă de femeia asta ireală, prelungind momentul până când totul se risipi în lume, în univers, până când totul încetă a mai fiinţa, totul mai puţin ei doi… Sau poate nici ei doi… Se desprinseră ameţiţi, beţi unul de celălalt.

- Te-am aşteptat mai bine de o oră până să încep producerea la scară largă a acestui încântător fum sufocant, spuse tandră în apărarea ei. David observă că

avea funingine pe frunte, detaliu amuzant, căci incapabilitatea Aidei de a face focul o făcea să îi fie şi mai dragă.

- Ce mi-o fi trebuit mie să mă ţin după fete frumoase prin oraş... oftă David, strângând-o lacom în braţe, făcând-o să izbucnească în hohote de râs.

- Ai pierdut-o din nou pe podul ăla blestemat?

- Ai pierdut-o din nou pe podul ăla blestemat? zise David încercând să reproducă vocea ei uşor gravă, răguşită, moment în care îl plesni blând peste faţă. Cât adori să faci asta!

Un zgomot ars, învolburat, confuz, se căţără nesigur de afară şi pătrunse încurcat, neclar pe fereastra deschisă, înconjurând auzul celor doi îndrăgostiţi într-o reţea de sunete împăienjenite. David o privi intens pe Aida în ochii aceia moi, de căprioară, de parcă ea singură avea puterea să atenueze, să reducă nenorocirea pe care o presimţea dincolo de odăiţa iubirii lor înfloritoare.

Cineva urlase. Urlase intens şi disperat, încât în primă instanţă, pentru David, zgomotul acela nefiresc, străin de toată surescitarea caldă, ce pulsa haotic înăuntrul său, ar fi putut însemna orice: ciocnirea unor maşini, la mică distanţă de ei, pe artera principală, încăierarea unor pisici, într-una din curţile vecine, urletul sumbru al unui câine ce presimţea dezastrul, ori poate chiar explozia unui aparat electrocasnic.

Se aplecară amândoi pe fereastra deschisă şi priviră în stradă, de unde se părea că venise răcnetul acela disperat. Strada era aparent goală, pierdută într-un moment de linişte vrăjită, căci nicio vibrare de acordeon nu adia afară. Lucru ciudat, desigur... Apoi, David văzu... Era o siluetă gârbovită, întunecată, ce se sprijinea cu o mână de zidul tavernei, a cărei uşă părea deschisă la perete. Răzbăteau murmure dinăuntru. Silueta răcni pentru a doua oară, dar era un răcnet eşuat, ca şi când nu îl mai ţinuseră puterile să îl ducă până la capăt. Mai mult un geamăt. Apoi, din Cârciuma Sinucigaşilor mai multe siluete năvăliră în strada traversată de un fior ciudat, fior al tragicului de nealungat. Multe gesturi precipitate, agitate, ţipete care se ridicau greoi spre firmament, formând vaporii unui abur tulbure, înnegurat, planând spectral peste Şoimeni.

Toate acestea se petrecuseră în dimensiunea infinită a unei secunde. David nu mai stătu pe gânduri, coborî în viteză la parter, fără să înregistreze bezna din hol, scările, mirosul puternic de mucegai emanat de clădire, iar când ajunse afară, aproape îl răsturnă pe Pavel, care se grăbea să ajungă la silueta gârbovită, ce gemea lângă zidul cârciumii. Câteva capete se vedeau în spatele porţilor vecine, iar un câine lătra furios, agitându-se în lanţ. Un glas speriat spunea că urma să vină o ambulanţă. Sinucigaşii răspândeau de jur împrejur mirosul puternic al băuturii care îţi ardea sinusurile, mirosul fascinaţiei, al temerii şi exaltării, mirosul magic al absintului. Erau sumbri, beţi şi fioroşi, căci se aflau în mijlocul unei altercaţii. David încerca să înţeleagă ce se întâmplase, dar nu pricepea mare lucru, fiindcă vorbeau unii peste alţii, iar cuvintele se goleau de conţinut, uneori chiar şi de formă. Bărbatul care se lungise acum pe trotuar, gemând în continuare, fusese înjunghiat de altcineva din tavernă. Pavel se agita înnebunit în jurul lui, încercând să îl ajute, dar nu prea avea cu ce până la sosirea ambulanţei.

Deodată, David fu conştient de degetele reci ale Aidei, realizând că în tot timpul ăsta îl ţinuse strâns de mână. Era palidă şi încruntată. În acelaşi timp, mai fu conştient de un alt lucru: în tot haosul, în tot ilogicul, tragicul, suspinul în care se îneca umanitatea şi de ce să nu fie sincer, în toată moartea care acapara metru pătrat după metru pătrat în jurul lui, în toate lucrurile astea atât de pământeşti şi triste, Aida se detaşa a fi singura fiinţă în stare să îl smulgă din prăpastie şi să îl învăluie într-o scânteie de viaţă, de simţire, singura în stare să îl însufleţească până la paroxism. Femeia asta nu era veştedă, era atât de vie încât făcea să explodeze fără ocolişuri, fără îngrădire şi viaţa dinăuntrul lui.

Când ajunse ambulanţa, perechea se întoarse în cămăruţa de deasupra. Pe stradă era aceeaşi hărmălaie, ieşiseră oameni de la casele vecine, care comentau evenimentul, se spunea că bărbatul fusese înjunghiat de două ori, o dată în spate, iar o dată puţin mai jos de inimă. Alţii susţineau că văzuseră exact momentul atacului şi era vorba de patru lovituri de cuţit în ficat. Sinucigaşii, pe de altă parte, rămăseseră şi ei afară, mârâind furioşi unii la ceilalţi, încăierându-se uneori şi fiind despărţiţi de localnici. Alteori răzbăteau ţipete. Nici când sosi poliţia la faţa locului zarva nu încetă.

O vreme, cei doi rămaseră nemişcaţi în mijlocul camerei, neştiind ce să facă, împietriţi de întâmplare, ascultând amalgamul de informaţii ce intra pe fereastra deschisă. Aida trase tocul, lăsând-o uşor întredeschisă, şi rămase multă vreme în faţa ei, privind strada şi ascultând sumbră. David se ocupă de sobă, se făcuse parcă şi mai frig, însă oricâte eforturi depunea, nu reuşea decât să aprindă o flacără plăpândă, care se stingea curând. Ajunse la o singură concluzie: soba, înfundată dinainte, se înfundase complet în ziua respectivă, iar performanţa aceasta îi revenea femeii de lângă el. Glumi pe seama acestui lucru cu ea, dar Aida rămânea tăcută şi întunecată, fără a se teme de posibile degerături sau fără a o interesa. Până la urmă aprinse focul. Dar scotea atât de mult fum înăuntru încât trebuiau, probabil, să lase fereastra deschisă toată noaptea, ceea ce nu era o prea mare afacere.

Trecuse de miezul nopţii (îl înştiinţase de acest lucru acel orologiu superb, care continua să bată în piaţa principală de la fondarea oraşului) când David reuşise să încălzească soba cât de cât. Aida adormise, ghemuită pe sofaua de sub fereastra întredeschisă, continuând parcă să asculte chiar şi după ce trecuse în dimensiunea unduitoare a somnului. La răstimpuri, o şuviţă, două de păr se desprindeau, fluturând sub învârtejirea vântului ce pătrundea de afară.

Vorbiseră puţin în decursul acelei seri, fiecare separându-se într-o direcţie, pradă gândurilor. Fusese un scandal în Cârciuma Sinucigaşilor, probabil cel mai aprig care avusese loc acolo, căci se soldase cu înjunghierea unui sinucigaş de către altul. Acum fusese trezită atenţia poliţiei, care plecase de-abia de câteva minute. Lucrurile nu mai puteau fi evitate, oricât de îngăduitoate fusese instituţia asta cu taverna până în prezent, oricât se încercase, probabil, evitarea a ceea ce urma. Căci David era convins că avea să urmeze ceva, poate chiar închiderea, atât de dorită de Aida, a cârciumii. David se întreba de ce anumite instituţii sau persoane din oraş, care aveau puterea necesară, nu închiseseră cârciuma mai demult, de ce atâta nepăsare pentru tagma din care făceau parte cu toţii: omenirea.

Băiatul renunţă curând să se mai gândească la persoanele sus-puse, pentru că nu ele erau importante. Dacă era sincer cu el însuşi, evenimentul din seara aceea îl impresionase destul de serios, bulversându-l. Fără să îşi dea seama de ce, era dezgustat de el însuşi mult mai mult decât era de tentativa de crimă şi de atacator, fiindcă bărbatul ăla involuase deja în cel mai jos grad, făcuse alegeri ce îl conduseseră în cea mai neagră şi vâscoasă mocirlă, traumatizându-şi propria fiinţă, căci ce altceva înseamnă să îţi ridici mâna împotriva altcuiva? Mai întâi de toate te ucizi pe tine ca suflet. Dar bărbatul acela deja ajunsese acolo... Mai existau, însă, milioane de persoane care aveau să ajungă tot acolo, mulţi dintre ei neintuind nimic deocamdată, scârbiţi şi ei, ca şi el, de tot odiosul ce îi înconjura prelung... Ce transformări suferă un om de îşi mutilează sufletul în modul ăsta incomprehensibil? Ce trepte coboară? Şi de ce?

Întrebarea asta *şi de ce?,* îl chinuia neîncetat pe David, frământându-i creierul pe toate părţile. Se ridica precum un bloc compact de gheaţă, dincolo de care nu putea trece şi înăuntrul căruia nu putea pătrunde, se ridica precum o cutie neagră, fără nicio informaţie de oferit. Oamenii sunt odioşi... Dacă sunt capabili de atrocităţi ce îţi blochează mintea, ce îţi îngheaţă sângele, înseamnă că există o fărâmă neagră înăuntrul fiecăruia pe care o cultivă, o îngraşă, extinzând-o fără putinţă de sustragere, tocmai fiindcă nu există nicio dorinţă de sustragere. Fărâme negre precum găurile negre din univers, care absorb şi comprimă totul: iubirea, binele, blândeţea, iar în final… viaţa.

David îşi întoarse privirea spre Aida, a cărei frunte se descreţise, se înseninase în somn. Prezenţa ei alunga totul. Sfârşitul, neantul, răul, toate dispăreau, anulate de puterea ei concretă de viaţă. Era ancorat într-o lumea ale cărei patimi, slăbiciuni, defecte crude îl umileau, îi aminteau de potenţialul negativ, care era posibil să zacă în el însuşi; era îngrădit din toate părţile de atrocitate, fatalitate şi tragism, dar în tot universul ăsta de haos fără de sfârşit se ridicau lucruri noi, solide, calde, intense, desfătătoare, care îl mângâiau cu forţa lor mistuitoare. Femeia asta îl îmbăta cu iubire, transportându-l într-o lume care nu avea nimic de-a face cu lumea pe care o cunoscuse el până atunci, unde totul se stingea, se ofilea. Aida se ridica altfel decât tot ce ştia el, tot ce cunoscuse, ce trăise, amorurile lui trecute se pierdeau în umbră, în fum, inconsistente şi plăpânde. Tot ce i se întâmpla acum era plin de vigoare, febril, ameţitor, atât de intens încât contururile se diluau, barierele cădeau, iar universul se dărâma şi se reconstruia în mod misterios, sublim. Îşi amintea că se răzvrătise în faţa vieţii, în faţa chinului de toate zilele, durerii, zbuciumului, care se încheiau toate prin moarte. Se întrebase de ce oamenii sunt lacomi de viaţă. De ce el mai era lacom de viaţă cu tot ce vedea în jur. Privind-o pe Aida, simţea că aflase o parte din răspuns, un adevăr incontestabil, deşi era incapabil să îl formuleze exact aşa cum i se infiltrase în minte, fără să îl deformeze, fără să îl banalizeze. Era ceva legat de felul în care femeia asta îl făcea să se simtă în tovărăşia ei ori numai gândindu-se la ea, senzaţia unui sărut, o şoaptă tandră, momentele lor, numai ale lor, de risipire unul într-altul şi de uimire, de încleştare... Era în legătura lor ceva etern, indestructibil, care avea să se perpetueze până la sfârşitul timpului, îngemănându-i, căci se cunoscuseră la facerea lumii şi aveau să piară când va

pieri şi ea. Ceva legat de felul în care îl privea, îl atingea, electrocutându-l, înfiorându-l, răscolind, acutizând totul până la delir... Ceva legat de ea.

David se ridică de pe taburetul din faţa sobei şi închise fereastra, îi era teamă că Aida îngheţase de tot. Văzu că îl privea, o trezise probabil zgomotul. Avea ochii deosebit de blânzi, de moi, pătrunzători. O mângâie uşor pe obraz, iar ea îşi afundă faţa, lipindu-şi-o de mâna lui. Da, femeia asta era singura în stare să anuleze toate metehnele, toată fatalitatea care bulbucea haotic împrejurul lor, singura care risipea întunericul, singura scânteie de căldură reală, care avea cu adevărat sens. Îi prinse degetele într-ale ei, electrocutându-l, sărutându-i-le prelung. El o sărută pe gură, pe gâtul febril şi moale, dându-i jos paltonul, fără să vadă că soba începuse să scoată rotocoale de fum. Universul începea să-şi piardă forma... Rămâneau răsuflarea ei caldă, întretăiată, pieptul satinat, palpitând îmbătător, trupul de mătase, dezmierdările, zvâcnetele şi rotocoalele de fum...

*

Era o seară rece, un sfârşit de aprilie glacial, tăios. Vântul sălta neliniştit pe afară, zbenguindu-se haotic la răstimpuri, învârtejindu-se înfierbântat sau încremenind brusc, expresie pură a neclintirii în noaptea clară, limpede, cu lună plină.

David se afla pe podul arcuit deasupra râuleţului care trecea prin Şoimeni, nemulţumit că fusese iarăşi învins de arhitectura oraşului. Pentru câteva clipe, fusese de-a dreptul mânios. Acum, că se liniştise, se gândea serios să renunţe la a o mai urmări pe fata asta, până la urmă nu era treaba lui ce căutase ea în Cârciuma Sinucigaşilor. Taverna fusese, oricum, închisă şi chiar dacă bănuia că nu definitiv, urma măcar o perioadă de acalmie, golită de ispită şi nelinişte.

O pală de vânt îl izbi puternic în faţă, răvăşindu-i părul cârlionţat. Era o senzaţie intensă de zbor, incomparabilă cu orice altă senzaţie, căci aflat pe podul acela lipsit de felinare, suspendat orbeşte în întuneric, cu râul vuind sub el, etern antrenat în acţiune, curgând în unduiri rapide, ce se topeau violent unele într-altele, David simţea că nu natura susura în mişcare, ci că el, dezrobit de orice element teluric, vâjâia prin aer, deplasându-se cu viteză în uluitorul necuprins. O vreme nu se dezmetici din starea asta zburdalnică, pulsând într-o libertate deplină. După care totul se scufundă în armonie. Băiatul îşi simţi iarăşi tălpile înfipte în pavajul de piatră, mâinile strângând balustrada alunecoasă şi rece, părul fluturând slab în domolul vântului. Văzu valurile negre, mistuindu-se pătimaş unele într-altele, şi luna plină, grea, enormă, precum privirea unor ochi adânci, scânteietori şi tainici. Simţi stropii de apă pişcându-i obrazul. Şoaptele râului... Misterul acelui loc deosebit, fluturând intens, precum o pânză albă în catifeaua neagră a nopţii. Şi o linişte senină, pură, îngânată de murmurul pământului.

David clipi prelung, inspirând aerul curat, absorbind pacea, slăbind strânsoarea balustradei şi aplecându-se lin peste ea, plonjând parcă într-o

fântână de oxigen. Apa neagră se ivi deodată foarte aproape de el, scânteind îmbietor şi totodată înspăimântător. Adolescentul bănuia că trebuia să fie adâncă. Un şir de momente pline de cutezanţă o privi pierdut, scrutând suprafaţa, despicând distanţa până în străfundurile oarbe, până când mai mulţi stropi reci precum moartea îi împunseră obrazul, iar el se retrase uşor înfiorat, susträgându-se acelor farmece înşelătoare.

Părăsi podul, îndreptându-se alene spre Casa Bântuită, îmbătat de noaptea limpede şi de iubire, simţindu-se viu până în ultima celulă rătăcită în el. Paşii i se stingeau visători pe pavajul de piatră, transportând nimbul de lumină ce explodase cu săptămâni în urmă în el spre Strada Iluziilor. Când ajunse, Casa Bântuită se ridică la fel de întunecată ca întotdeauna, grea, opacă. Era atât de ameţit de dragoste, încât nu îl văzu pe Anton decât după ce îl lovi în drum spre scările care duceau spre camera lui. Privirea aceea verde, scânteind abisuri nesfârşite, rece şi duioasă în acelaşi timp, intensă, îl străbătu ca o undă de curent electric. Anton avea aceeaşi ţinută pedantă, cu care se obişnuise David, fermecătoare şi dominantă, fapt pentru care mai multe clipe în şir se găsi în imposibilitatea de a spune ori de a face ceva, căci izvora din omul ăsta enigmatic o panglică de ceaţă neagră, ce parcă se înfăşura în jurul băiatului prin voinţă proprie. Îşi simţea limba legată în timp ce bărbatul îl examina cu ochii aceia scrutători. Apoi, deodată, în bezna minţii lui năvăli Cârciuma Sinucigaşilor, frământările, toată agonia care însoţise descoperirea aceea odioasă, că el era proprietarul... Aştepta de mult timp momentul ăsta, de atât de mult încât acum, vedea bine acest lucru, nu era în stare să scoată un singur cuvânt legat de asta, un singur cuvânt legat de orice... Era o abandonare completă, o supunere totală, nu se putea împotrivi gândurilor bărbatului, gânduri care păreau să curgă prin el, topindu-i voinţa în întuneric. Ceea ce era ciudat era că David înţelegea în mod cât se poate de conştient puterea lui Anton asupra sa, dar nu se putea smulge, nici măcar nu îşi dorea asta, căci se simţea înaintând spre miezul tainei lui, înaintând pe un teren fragil precum o punte îngustă deasupra unei prăpastii mari, unde trebuia să fie cu băgare de seamă, un pas greşit şi totul s-ar fi dizolvat fără răspuns. Căuta să îşi facă loc spre adâncurile acelui om, scurmând spre sâmburele de adevăr, ascuns precum miezul de ceapă în mai multe foi, scurmând până stârni praful, învolburând străfundurile omului din faţa sa. Anton se retrase, susträgându-se avidităţii lui magnetizante. Stinse una dintre lămpile care ardeau în salon, poate pentru a nu vedea David că era livid la faţă şi surprins. Băiatul simţea că şuvoaie de gheaţă i se scurgeau prin picioare şi că avea iarăşi mintea tulbure. Ştia de ce. Înainte ca Anton să se retragă, începuse să facă iarăşi lucrul acela cu timpul, învălmăşind secundele, aranjându-le în sens invers, precum ar fi aranjat cifre din sticlă incoloră, limpede, strălucitoare, pe macheta neagră, stinsă a universului. Anton stătea în continuare sprijinit într-o mână de braţul unui fotoliu ros de vreme.

- Domnule, vă simţiţi bine? întrebă David bulversat.

- Desigur... răspunse acesta, ridicându-şi spre el capul încadrat de pletele acelea negre şi lucioase.

Zâmbi sumbru, parcă obosit, în colţul gurii, având întipărită pe chip binecunoscuta expresie părintească, dar ferindu-se să îl privească în ochi.

Câteva clipe rămaseră în tăcere, fiecare încercând să se reculeagă. David înţelegea prea bine că asta era tot, discuţia aceea pe care o pregătise în detaliu în mintea sa nu avea să aibă loc niciodată, rămânea un gol stingher între ei, căci părea că niciunul dintre cei doi nu ştia ce să spună în continuare. Era o apropiere atât de vagă şi totodată atât de adâncă între ei, încât situaţia asta nu mai cerea lămuriri ori discuţii, totul ar fi fost de prisos, liniştea în care se înecau acum îi strângea pe unul într-altul într-un circuit închis de empatie şi respect, legătura dintre ei rămânând o scânteie de mister într-un întuneric deplin. Totul era o taină... simplă şi fugară în acelaşi timp...

Anton îşi strânse bastonul în mână, iar David realiză de abia atunci că era îmbrăcat în palton şi că era probabil pe picior de plecare. Îşi aşeză cu un gest teatral jobenul pe cap, surâzând moale, ezitând o vreme între uşă şi David, de parcă ar fi vrut să îi spună nişte lucruri, dar nu se hotăra să o facă.

- Cred că ar fi mai bine să mergi la culcare, zise cu mâna pe clanţă, după care ieşi, cu faldurile paltonului înfoindu-se în urma sa.

Clipe în şir David rămase într-o stare de consumare, de limpede uzare a minţii, de parcă un văl alb se infiltrase odihnitor în gândurile lui, ca şi când încerca să adoarmă unda aceea arzătoare de nelinişte cumplită, care se năştea prelung din el, de zile întregi şi nopţi febrile.

Părăsi casa, plimbându-se alene în lungul străzii, întovărăşindu-se cu felinarele adormite, ce îşi fluturau greoi fascicolii de lumină în bătaia vântului. Luna fusese acoperită de nori, risipind un somn negru peste oraş, vaporizând pe Strada Iluziilor senzaţia unei ape curgătoare, reci, în vâltoarea căreia erau atrase toate casele. Pluteau în paşi de dans, lipsiţi de grabă, vagul ineluctabilului şi inefabilul enormului necunoscut, sumbrului neobişnuit...

Iar ea venea surâzătoare... Ceva în el se zvârcoli cu durere, simţea atât de multe lucruri, toate deodată, când o vedea, încât era biruit de o durere nespus de dulce şi de amplă. Cumva, durerea asta se lega de o indefinită conştientizare a unei grele despărţiri secerătoare. Însă, treptat, durerea cea dintâi se risipi, cugetul în sine topindu-se în valurile universale ale dragostei.

Porniră mână în mână, gură în gură, hoinărind pe străzile întunecate şi pustii, ca doi stăpâni peste natură, îmbătaţi de bietele şi vârstnicele ziduri gri. Păşeau pe praf de stele, străbătând păduri, alunecând pe lacuri şi pe râuri, cu tot avântul către doritele cascade, unde se desfătau sublim şi nebuneşte sufletele. Păşeau pe stropi din apa mării, pe iarbă moale, printre flori, plutind pe coasta unui vânt prielnic, al marii şi eternei lor iubiri. Şi casele străvechi prindeau un alt contur, palate şi cetăţi întregi se ridicau în calea lor, în timp ce îşi trăiau febril nebunul dor...

*

Înfloriră liliecii. Mai izbucni cu ploi în urma cărora rămânea un îmbătător miros de viaţă, dragoste, mister şi vrajă, străduţele ude chircindu-se sub farmecul acela covârşitor şi ancestral. Streşinile picurau. Trotuarele se umpluseră de bălţoace.

Lumea se ascundea în interiorul caselor uscate, abandonând oraşul singurătăţii şi visării acvatice. David şi Aida, însă, nu abandonaseră nimic. Băteau străzile în lung şi în lat, udându-se până la piele, alergând prin ploaie, sclavi iubirii lor înfloritoare la fel cum liliecii aveau să fie mereu sclavii lunii mai...

David uită curând de Casa Bântuită, de Cârciuma Sinucigaşilor, de Anton şi de toată aura lui mefistofelică, abandonându-se nebuniei momentului, iureşului de neoprit, fără putinţă de sustragere cascadei de iubire şi firesc în care se scălda acum. Căci streşinile picurau iubire. Trotuarele se umpluseră de băltoace pline de iubire. Totul picura iubire... Iar acoperişurile ude le zâmbeau mereu.

Nu-şi spuneau vorbe mari. Aproape că nu vorbeau de iubirea lor, vorbeau tot felul de nimicuri încântătoare, care nu aveau nimic de-a face cu iubirea şi care în acelaşi timp avea de-a face, poate, totul. Tăcerea îi adâncea mai mult unul într-altul. Nu-şi făceau promisiuni, jurăminte, nu puneau întrebări legate de viitor, nu-şi cereau asigurări unul altuia şi nu-şi făceau reproşuri. Trăiau cumva desprinşi de orice trivial lumesc, fără a se cerşi unul pe altul, ci oferindu-se firesc, cu tot ceea ce avea fiecare.

În zorii unei zile David se trezi brusc, cu mintea înecată în beznă, luptându-se cu apăsarea şi tulburarea care îl învăluiseră în vis, la fel cum se luptă cineva cu vâltoarea unei ape care îl trage în adâncuri. De câteva nopţi îl asedia neîncetat acelaşi vis funebru. Întotdeauna acelaşi lac întunecat, înconjurat de vaporii denşi de ceaţă. Întotdeauna aceeaşi bătrânică înveşmântată în negru, mică, gârbovită, cu faţa pierdută în straie. Acelaşi îndemn de a se urca în barcă, aceeaşi curiozitate de a o urma, acelaşi glas... Îl încercau presimţiri tragice, pe care capul Aidei, lipit de pieptul său, începea să nu le mai poată alunga. Şi în vreme ce întunericul se lupta cu zorii, iar ploaia picura la ferestre, dulcea răsuflare toropită a Aidei nu mai avea puterea să anuleze metehnele din jur...

Însă ei îşi trăiau neîntrerupt iubirea. Aveau zile întregi când nu părăseau mansarda Aidei, zăcând pe covor, fără să îşi spună vorbe mari, ameţiţi de toată nebunia care îi încrâncena tot mai tare unul în altul, ameţiţi de cutremurătorul fapt că din toată lumea, ei doi reuşiseră să dea unul de altul.

David obişnuia să îi cânte la chitară, compunându-şi singur versurile, în timp ce ea i se ghemuia la picioare, ascultând chitara, ploaia, viaţa din acea odăiţă sărăcăcioasă, ascultând tot tumultul ce fremăta visător în ei. Căci totul era freamăt, freamăt, freamăt, iar ei erau nebuni de freamăt.

Uneori vorbeau zile în şir. Băiatul adora să o vadă vorbind, poate chiar mai mult decât să o audă, căci era fascinat de toate giumbuşlucurile expresive pe care aceasta le făcea involuntar când vorbea. Îi plăcea să îi vadă nasul mişcându-se, toate privirile, care într-o secundă treceau de la pasivitate la alertă, toate zâmbetele, de la surâsuri moi ori sumbre la râsete convulsive, cutele fine din jurul gurii ori dintre sprâncene, când se încrunta... Ştia că obrazul stâng făcea o gropiţă fină când râdea sau că în bărbie i se adâncea un mic gol când era serioasă. Uneori ştia după vocea pe care o avea la ce se gândea. Când era singură picta şi de fiecare dată când o găsea pictând îl respingea, căci nu voia să ştie ce anume până când nu avea să termine. Dacă era gelos pe cineva, atunci era pe tabloul acela, care îi răpea ceva din femeia asta, cuprinzând o taină care se închega odată cu culoarea aplicată din ce în ce mai mult pe pânză. La fel se

întâmpla şi când îşi scria articolele sau, dar asta se întâmpla din ce în ce mai rar, când se afla el la şcoală. Căci zilele dintâi începeau să nu mai fie suficiente, se adâncea în ei o legătură atât de trainică, prăpăstioasă, care, dacă David voia să fie sincer cu el însuşi, nu avea să ducă nicăieri. De altfel, începuse să sesizeze şi la ea nişte schimbări, devenise tăcută, uneori chiar sumbră, ceea ce îl înfiora, citea întâmplător pe faţa ei că lucrurile îşi pierdeau din beatitudinea obişnuită, plonjând nealinat în tragic. Nopţile îi strângeau şi mai tare unul într-altul, ostoindu-şi până în zori patima, dorul milenar, care îi modela, făcând din lutul amândurora un singur cântec cald, intens, etern, transportându-i într-o altă dimensiune, a paroxismului tulburător, căci aveau momente când se înspăimântau de saltul ce îl făcuseră împreună în gol. Şi în timp ce gurile se alinau amarnic, iar trupurile se înfiorau tânguitor, până la cea din urmă sau poate cea dintâi celulă, lumea părea să se ridice ca un zid negru, departe de ei, lipsită de orice sens, de orice motivaţie, căci ce altceva mai putea fi în afara acelui delir electrizant, care făcea din ei o unică umbră de lumină? Ce altceva? Un chin cumplit... Se desprindeau în zori, istoviţi de iubire, chirciţi unul într-altul, piele în piele, ascultându-şi pierduţi respiraţiile frânte, înspăimântaţi de ceea ce viaţa le oferea, căci nu ştiau cum aveau să o cotinue separat. Iar timpul începea să nu le mai ajungă...

Unele nopţi îi prindeau în Casa Bântuită, căci Anton era din ce în ce mai des văzut ieşind şi din ce în ce mai rar văzut de către David în timpul zilei.

Într-una din seri, în timp ce o conducea pe Aida spre camera lui, David o sărută năvalnic, lipind-o cu spatele de uşa camerei lui Anton, care se deschise cu un clic mecanic. Evident că intrară. David căută întrerupătorul, dar cum acesta nu funcţiona, aduse micul felinar cu gaz din camera lui şi îl roti de jur împrejurul pereţilor. Încăperea era complet goală şi părea să nu mai fi fost văruită de mult timp, căci tencuiala era căzută complet în unele locuri şi dâre lungi de ploaie se infiltraseră în restul pereţilor. În fund de tot, o scară mică de lemn se sprijinea de zid până sus în tavan. Băiatul se urcă pe ea, uşor tulburat că se afla în mult râvnita cameră a lui Anton şi că tocmai descoperise unde se afla podul. Se căţără abil până pe podeaua de lemn, care scârţâi bătrâneşte sub el, apoi ridică felinarul, luminând fantomaticul loc pe care dorise cu atâta frenezie să îl găsească. Părea un hău adânc de întuneric, căci se întindea vast şi tainic peste întreaga casă şubrezită de secole. Observă, undeva în faţa lui, o coloană rarefiată de obiecte, ce se continua nesfârşită în obscuritate.

- Ceasuri... murmură Aida, moment în care David conştientiză că se afla lângă el.

Se apropiară de acea coloană, ridicând felinarul în dreptul fiecăruia pentru a le vedea mai bine. Unele erau agăţate în pereţi, altele aveau suporturi masive de lemn, iar altele erau atât de mari încât se sprijineau singure pe bârnele din lemn. Erau de toate formele: rotunde, dreptunghiulare, ovale, triunghiulare, pendule, însă de departe, cele mai interesante i se părură lui David cele globulare. Erau sfere de diferite dimensiuni, transparente, încastrate în suporturi de lemn masiv, închis la culoare, precum inelele de logodnă în cutiuţele lor, pe care din orice unghi le-ai fi privit, vedeai limbile negre înaintând metodic. De abia atunci realiză ce era cu tot zumzetul acela mecanic, care îi împânzise auzul: era un fel de

sunet colectiv, un tic-tac atoate cuprinzător, care părea să desemneze, în mod firesc, mersul lumii, o uriaşă bătaie de inimă. Unele erau stricate, încremenite la diferite ore. În timp ce le examina năuc, se trezi în faţa unui orologiu, care părea să fie situat în mijlocul tuturor, mai mare decât oricare celelalte, impunător, melopeic, motorul vieţii maşinale de acolo. Undeva, în spatele tuturor ceasurilor, văzu că se afla un pat cu baldachin, alb, având aceleaşi aşternuturi vechi, dar preţioase, care se găseau şi la el în cameră... Moment în care David înţelese de ce draperiile de la camera lui Anton erau mereu trase.

Era ceva fascinant în felul în care podul acela se alcătuise sub privirile lor, dizolvându-se milimetru cu milimetru din întunericul necunoscutului, ridicându-se precum o mică cetate a timpului, debusolându-i complet, punându-le gândurile în dezordine. O vreme rămaseră pierduţi, studiind ceasurile în neştire, luaţi prin surprindere de taina minunată care clocotea în ele, până când îşi dădură seama că probabil se făcuse târziu şi ultimul lucru pe care îl doreau era să îi găsească Anton acolo, ori poate chiar Sile.

Coborâră, iar când ajunseră în camera lui David, se priviră tăcuţi câteva momente, neştiind de unde să înceapă şi cu ce. Apoi discutară până în zori toată ciudăţenia situaţiei, la ce îi trebuiau ceasurile acelea luiAnton şi de ce dormea în pod. Aida îi ceru să se mute din Casa Bântuită, dar băiatul refuză categoric, ceea ce îi cerea era o aberaţie, se simţea bine acolo şi era avantajos din toate punctele de vedere. În plus, se lega între el şi Anton o conexiune stranie, care îl încânta, începea să îşi dea seama că poate el avea cifrul necesar pentru a îi deschide mintea şi a îl înţelege pe omul ăsta şi nimbul verde de enigme care lumina înăuntrul lui. Dar nimeni nu putea înţelege asta şi cu atât mai puţin Aida, care avea o repulsie totală faţă de *diavolul în persoană,* cum îl numise de atâtea ori. Se certară şi se băgară separat în patul alb şi mare, unul pe o margine, celălalt pe o margine, când zorile începuseră să arunce fulgi moi de lumină sângeriu-alburie pe fereastră, infiltrând în tăcerea ţiuitoare din cameră contururi vagi, amestecate, şi izul unei poezii eterne, al lumii, al casei străvechi, al femeii de lângă el... O înţelegea. Ura cârciuma lui Anton, din care de abia reuşise să îşi smulgă fratele, îl ura pe Anton că nu închisese cârciuma mai demult. Iar el nu înţelegea încă atâtea...

Se apropie încetişor de ea, sărutând-o prelung pe umăr, prinzându-i degetele într-ale lui, dar ea rămase în continuare cu spatele, un contur orb în noaptea care se ascundea în interiorul baldachinului alb ce înconjura patul, dar atât de viu şi cald. Apoi o sărută pe ceafa moale, trăgând adânc în piept mireasma părului său, mireasma liliecilor... Ploaia susura afară, împletindu-se cu respiraţia ei lină şi seducătoare, ca un oftat blând, etern, de neputinţă.

- Am să mă mut, îi şopti David la ureche, sărutându-i-o suav.

Aida se întoarse şi îl sărută îndelung pe gură, strivindu-i degetele în mâna ei, un cuib mic pulsând de viaţă, dragoste şi dor... Iar zorile, sfioase, intrau tiptil în cameră, înconjurând puţin câte puţin argintul patului, luând aminte la umbrele ce se luptau cu patimă în el.

- Capitolul IX -
GENERAŢIA NEÎNŢELEASĂ

Sfârşitul lui mai aduse senin, ploile plecaseră, luând cu ele dulcea melancolie a picăturilor de ploaie pură, dulcea poezie a cântecelor la ferestre. Acum aceastea stăteau larg deschise, lăsând să pătrundă în interiorul caselor căldura de afară, adierea moale, fremătând alene, valuri domoale de vânt ce împrăştiau susurul îmbătător al vieţii. Liliecii plecaseră şi ei, înlocuiţi de blânzii şi eternii tei...

În camera sa din Casa Bântuită, lângă fereastra deschisă, vrăjit de farmecele naturii şi de parfumul cald de tei, David încerca să citească ziarul, dar chipul Aidei îi apărea pe toate paginile, împletind în el iubire. Zumzăiau în mintea sa câteva versuri pe care voia să i le cânte la chitară când, tot răsfoind ziarul, dădu de titlul care îl pusese în urmă cu mai multe luni pe gânduri: Oraşul Blestemat. Crezu iniţial că se referea la Cârciuma Sinucigaşilor, căci în urmă cu câteva zile aceasta se redeschisese, fiind seară de seară luată cu asalt de inimile atât de înnegrite de funingine, spre disperarea lui şi a Aidei. Dar nu era vorba de cârciumă, începuse să îşi dea seama de asta încă de când citise acel sumbru subtitlu: *Generaţia neînţeleasă.*

Când termină articolul, toate gândurile se dezorganizară haotic, fiecare luând-o într-o direcţie, împotmolindu-se în denivelările minţii sale, încercând să scape numai pentru a se împotmoli din nou, lăsându-i capul vraişte. Era... cumplit. Era... monstruos. Îngrozitor şi denaturat. Astea fură primele gânduri care îl năpădiră asemenea fiarelor care se aruncă sălbatic asupra prăzii. Apoi, în toată alergătura dezorganizată din capul său, nu mai rămase loc pentru înlănţuiri logice, se iveau frânturi care păruseră până atunci uitate complet, fragmente fără sens, momente de gol total, când nici măcar el nu realiza hăul alb din mintea sa, pentru ca apoi să se învârtejească tot felul de grozăvii, precum o imensă reţea ale cărei elemente se activau singure, fără a urma o anumită ordine, la întâmplare... Şi totuşi, nimic nu era la întâmplare, chiar dacă David nu putea conştientiza asta. Capul său nu făcea decât să se apere, încercând să facă faţă ororii. Generaţia neînţeleasă... Prozaic spus, lucrurile stăteau destul de simplu, era vorba de un număr impresionant de adolescenţi care se sinuciseseră în masă. Pe unii îi cunoştea, erau colegi de-ai lui.

După o vreme, încă şocat, ieşi, îndreptându-se spre casa lui Alexe, dar nu găsi pe nimeni, fiind sâmbătă, erau plecaţi la ţară. Îl văzuse în urmă cu o zi la şcoală, apoi stătuseră ore bune în *Stejarul Alb*, povestindu-i de Aida, suportând toate tachinările lui, aşa cum făcea de obicei, că era îndrăgostit de o femeie mai mare. Iar în vreme ce ei se distrau acolo, toţi acei adolescenţi se dizolvau progresiv şi succesiv în neagra nefiinţă. I se părea că străzile erau inundate de o lumină nefirească, în timp ce bătea pe la diferite porţi, încercând să găsească pe cineva care ştia ce se întâmplase, dar fiind sfârşit de săptămână, toţi erau plecaţi. Apoi... Nu avea curajul să deranjeze casele îndurerate, cerând explicaţii

ori punând întrebări nepotrivite, la fel de ilogice ca toată întâmplarea în sine. Iar în timp ce continua să bată străzile, lumina nefirească, adierea caldă, tot freamătul şi gânguritul pământului vibrând intens de viaţă, deveneau din ce în ce mai apăsătoare, gârbovindu-l, apăsându-l teribil pe ceafă. Hoinări absent până seara, negăsind pe nimeni, fără a mai dori să găsească pe cineva, căci ce era de aflat, până la urmă? Cel mai important lucru se ştia deja...

Când ajunse în faţa Cârciumii Sinucigaşilor îl apucă iarăşi dezgustul de propria persoană, fără a fi în stare să înţeleagă de ce. Cumva, pentru tot ce nu îi convenea în viaţă se simţea răspunzător, căci cum putea avea pretenţia ca alţii să îndrepte dezastrele din jur când el părea să nu aibă nicio putere asupra lui măcar... Şi ar fi trebuit, totuşi, să aibă.

Acordeonul cânta strident, tânguindu-şi aceleaşi vaiete eterne. Uneori răzbăteau strigăte murdare şi avea impresia că un iz înţepător de absint plutea plin de prevestiri neguroase pe strada îngustă, atât de dragă lui. Se uită neputincios la felinarul spart, apoi traversă spre clădirea Aidei, absintul lui cumplit de dulce...

O găsi în faţa şevaletului, dar fără pensulă şi nemânjită de culori, aşa cum o găsea de obicei. Îl contempla tăcută, sumbră, răvăşitor de sumbră, lucru care îl înfioră pe David, căci citea pe chipul ei haosul unei enigme. În primul rând, tăcerea aceea infernală, ca o pecete a dezastrului din viitor, trezea în el o nelinişte copleşitoare, simţind-o mult departe. Nu ştia nimic despre sinucideri, iar când află, lucrul ăsta nu o făcu decât să împietrească şi mai tare. David ştia de ce: fratele ei se afla din nou la parter. Iar în tot tragicul din jur iubirea lor părea o nebunie, ceva ilogic, trăit la întâmplare, pe apucate, insuficientă, dar totală... Seara aceea îi strânse şi mai tare în nebunie, căci în afară de garanţia momentului prezent nu aveau nimic, stăteau mână în mână deasupra unei prăpastii fără de sfârşit, de care erau amândoi convinşi că avea să îi înghită cât de curând, spulberând totul. Şi dragostea deveni deodată insuportabilă şi dureroasă. Însă nu renunţară. Oricâtă nebunie, oricât ilogic ar fi fost în ea, doar întâlnirile lor absurde păreau să aibă într-adevăr un oarecare sens, singurele clipe în care trăiau cu adevărat erau cele golite de orice constrângeri, pierzându-se în universul lor cotidian de nesfârşită adoraţie. Şi fiecare atingere, fiecare sărut durea şi înălţau concomitent, confundându-se, iar în final îmbrăcând forma unui tipar perfect.

Într-una din primele seri ale lui iunie, pe când se întorcea de la înmormântarea sinucigaşilor, mocnind de gânduri negre, David o văzu iarăşi pe bătrânica aceea gârbovită, îmbrăcată în straie negre, aşteptându-l pe Strada Iluziilor, trezind aceeaşi curiozitate în el şi aceeaşi nelinişte, zvârcolindu-se precum şerpii înăuntrul lui. Îşi iuţi paşii, dar până să ajungă el în faţa Casei Bântuite strada rămăsese părăsită, pustiu de tristă în pragul serii albastre, calde, prăfuite. David îşi târî paşii pe scările sparte de la intrare, apoi intră în casa aceea glacială din care avea să plece în două săptămâni, când se sfârşea şcoala. Era copleşit de amărăciune, după evenimentul la care participase şi fiindcă avea să o vadă mult mai rar pe Aida odată ce nu aveau să mai locuiască în acelaşi oraş. Îşi târşâi în continuare paşii, dar când ajunse în salon se opri, înfăţişându-se în faţa lui un tablou neobişnuit. O lampă mică ardea stingher pe

podeaua din marmură neagră. În apropiere de ea, tot pe podea, cu spatele sprijinit de un fotoliu, se afla Anton, înconjurat de mai multe sticle şi pahare sparte, iar din loc în loc, mici băltoace formate din ceea ce David credea că era absint, sclipeau răzleţ în bătaia lămpii. Anton părea a fi atât de beat încât nici nu îl observă pe băiat stând drept în faţa lui. Ţinea în mână vioara aceea preţioasă, atât de dragă amândurora, şi privea fix cum ardea lampa, văpăi intense reflectându-se în ochii aceia verzi, magnetizanţi, răpuşi durerii. Căci David înţelegea prea bine că omul prăbuşit pe podea, nimeni altul decât pedantul stăpân al casei, era copleşit de ceva ce trebuia să fie durere.

- Domnule, aţi păţit ceva? întrebă el cu glasul puţin pierit, simţindu-se răguşit de mâhnirile lui personale. Vă pot ajuta cu ceva? adăugă mai întărit, dar nu primi niciun răspuns, de parcă nici nu ar fi pus întrebările. Domnule? repetă el, aplecându-se la nivelul lui Anton, astfel încât să îl poată privi drept în faţă. Acesta păru să îl vadă, bălăbănindu-şi capul ameţit, strângând vioara şi bătând în ea, bolborosind ceva despre ceasuri, după cum reuşi băiatul să înţeleagă cu greu.

Îl strigă pe Sile, dar nu veni nimeni, iar după o vreme începu să îl caute, dar nu îl găsi nicăieri. Nu ştia cum să procedeze, nu voia să îl lase zăcând în continuare pe podeaua aceea rece, însă nu ştia ce ar fi fost potrivit să facă. Până la urmă conchise că orice era potrivit să facă, numai să nu îl lase acolo toată noaptea. Anton bolborosea în continuare, iar David începu să înţeleagă. Era vorba de un ceas, un ceas care se oprise, repetând neîncetat cuvântul *oprit*, de parcă ar fi însemnat ceva de viaţă şi de moarte, bătând haotic în vioară, ca şi când ar fi fost un copil mic, incapabil încă să se exprime verbal, manifestându-se prin toate gesturile pentru a se face înţeles. Îl convinse cu greu să se ridice, după ce încercase să îl ridice chiar el şi îl muşcase de umăr, făcându-l să se taie în palmă în toate cioburile împrăştiate pe podea. Apoi, în timp ce îl trăgea spre camera lui, realiză că era goală şi trebuia să îl urce în pod pentru a îl culca. Îl duse în camera lui, cedându-i-o cu totul, căci el nu avea să doarmă oricum acolo, venise doar pentru a se schimba. Când se întoarse în salon se prăbuşi pe canapea, încercând să se reculeagă puţin înainte de a merge la Aida, fără să înţeleagă nimic din dezastrul de acolo, atâta melodramă pentru un ceas stricat şi asta din partea lui Anton... Dar el, *el,* a cărui inimă pulsa precum un nod înăbuşitor în gât de atâta amarnică mâhnire... Mâna îi sângera destul de serios, dar nu îl preocupa câtuşi de puţin, încerca să găsească în sticlele goale un strop de absint, dar nu îl găsi, se enervă, stinse lampa şi plecă spre adevăratul lui absint, cum obişnuia să o strige de la o vreme pe Aida.

O găsi binedispusă, aşa cum nu o mai văzuse de mult timp, zâmbind atât de senină încât o vreme rămase năuc, cu mâna sângerându-i pe covor. Îl bandajă cu toată dragostea, îngrijindu-l ca pe un bolnav adevărat, certându-l că se încăpăţâna să locuiască în Casa Bântuită până la sfârşitul şcolii şi sărutându-i neîntrerupt mâna rănită, pentru a îi trece mai repede. Află şi de ce era atât de fericită: fratele ei se înzdrăvenise şi promisese că avea să se întoarcă acasă. În câteva zile aveau să plece împreună. David gândea sincer că ăsta era un lucru minunat, dar despărţirea lor părea inevitabilă şi mult mai apropiată decât se aşteptase, era, de fapt, imediată. Totuşi, Aida îi dădu o umbră de speranţă, căci îi spuse că pleca din Şoimeni doar pentru câteva zile, voia doar să se asigure că

fratele ei se instala cum trebuia acasă, apoi avea să se întoarcă, era hotărâtă să facă în aşa fel încât Cârciuma Sinucigaşilor să fie închisă pentru totdeauna. Prinsese o pistă bună, aproape că reuşise să dea de chiriaşii care îl precedaseră pe David, atât de greu de găsit, şi era convinsă că de la ei avea să afle tot ce era necesar pentru ca lucrurile să revină la normal. Pentru David, întregul argument însemna mai mult decât o declaraţie înfocată de dragoste, căci ei nu obişnuiseră niciodată să îşi promită marea cu sarea sau să îşi spună vorbe mari şi pe cât de mari, pe atât de neadevărate. Poate că lucrurile aveau să fie mai în ordine decât se aşteptase el...

Şi pentru prima dată după mult timp seara aceea fu într-adevăr senină, uşor tristă, căci David nu avea să uite pentru multă vreme înmormântarea aceea groaznică, dar liniştită, luminoasă. Ieşiră la plimbare, hoinărind prin oraşul acela veşnic pustiu, luând la pas străzile prăfuite, cu mâinile petrecute fiecare pe spatele celuilalt, vorbind nimicurile lor obişnuite. Aida purta o rochie lungă, albă, vaporoasă şi sandale albe, cu talpa plată, de tip roman. Părea o fantasmă albă, care se desprindea din noapte doar pentru el, şi David o privea îndelung, întipărindu-şi-o în minte exact cum arăta atunci, cu părul ei blond nisipiu desprins pe umeri, cu ochii moi şi bruni de căprioară, cu nasul drept şi gura surâzătoare, atât de caldă... Părea aproape o fetişcană.

O duse pe podul acela arcuit deasupra râuleţului care trecea prin Şoimeni. Încă era umflat de atâtea ploi, prin urmare apa se înălţa mult mai aproape de ei, frământându-se în maluri, fremătând gălăgioasă, îngânându-le iubirea. În întunericul din jur ochii Aidei scânteiau fermecător, ca două picături din apa de sub ei, ochii femeii ce nu în zadar purta numele unei opere de artă... Iar sentimentele curgeau prin ei precum curgeau acele valuri prin Şoimeni.

Se întoarseră târziu în odăiţa de deasupra cârciumii, îmbătaţi de noaptea feerică de dinafara zidurilor, de teii înalţi, albind în întuneric, de sărutările prelungi în muzica desfătătoare a râului, de adierea înţepătoare care îi gonise în cele din urmă înăuntru... Adormiră liniştiţi pe covor, frunte în frunte, visând frumos ca pruncii, respirând la unison în pacea dulce din acea mansardă mică.

În zilele următoare David începu să se îngrijoreze din cauza lui Anton, căci părea să nu facă nici cel mai mic efort pentru a ieşi din starea în care îl găsise în seara aceea, ci părea că îşi făcuse un adevărat program de băutură. Era destul de neobişnuit faptul că îl vedea zilnic, ceea ce nu se întâmplase niciodată de când se mutase în casa lui, ce să mai spună de starea jalnică în care se afla tot timpul... Nu mai bolborosea nimic despre acel ceas stricat, dar David credea că din cauza lui suferea atât, ceea ce era, desigur, o prostie monumentală, indiferent cât de vechi sau preţios ar fi fost, nu merita atâta bătaie de cap. Şi cel mai rău era că Sile era în continuare de negăsit şi nu avea cui să se plângă, căci nimeni nu voia să audă de Anton, ultima persoană din lume care ar fi vrut să audă asta fiind Aida, şi totodată fiind singura căreia el ar fi vrut cu adevărat să îi spună.

Ultimele zile înainte de plecarea ei fură intense, dar blânde, învăluite în pacea unui sentiment trainic, care dura dintotdeauna şi avea să dureze fără de sfârşit. Femeia asta era atât de caldă, de simplă şi suavă, de pătimaşă totodată, încât doar lina ei răsuflare îl înfiora, trezind particule de viaţă în el despre care nici

măcar nu ştiuse că existau. O săruta neîntrerupt, ca un nebun, trăgând adânc în piept parfumul pielii ei, atât de netedă şi moale, sorbind cu totul satinul pieptului care sălta şi cobora prelung în gemetele acelea surde, desfătându-se, jubilând de fericire. Iar dragostea se adâncea în liniştea metodică a unei ape curgătoare...

Era cu o dimineţă înaintea plecării, când David şi Aida se plimbau, îndreptându-se spre râu, înotând în marea de aer curat, care spăla oraşul. Era cald, dar cerul se dezvelea plumburiu, întunecat a ploaie. Îşi băduseră seama înainte de a ajunge la râu că ceva neobişnuit se petrecea acolo. De la depărtare părea că în ziua aceea avea loc un târg, căci se strânsese foarte multă lume. Podul era chircit sub greutatea multor persoane şi Aida dori să se întoarcă, era prea aglomerat şi o băteau cumplit sandalele, dar David insistă să îşi continue drumul, încolţit de un presentiment neguros. Cunoştea prea bine locul ăsta, întotdeauna era pustiu, iar toată lumea aceea adunată acolo îi făcea stomacul să se încovrige de teamă, căci bănuia că se întâmplase iarăşi o nenorocire. Ajunseră într-o margine şi întrebară ce se întâmplase. Fusese găsit în râu în dimineaţa aceea trupul unei fete care dispăruse din ziua înmormântării adolescenţilor sinucigaşi. Aşteptau să sosească poliţia din clipă în clipă. Aida îi dădu drumul la mână, cerându-i să o aştepte acolo, strecurându-se abil prin mulţime, şi se întoarse după vreo jumătate de oră sumbră, cu privirea întunecată, oarecum răvăşită. Îi spuse că era vorba de o adolescentă şi că era aproape sigură că era cea cu care se credea că Anton avea o legătură amoroasă. Însă din descriere David rămăsese şocat, căci corespundea descrierii fetei brunete pe care o urmărise de câteva ori până pe podul acesta fatal. Plecară de acolo năuci, muţi din cauza întâmplării tragice, căutându-se febril din ochi, înspăimântaţi ca de un semn de rău agur.

Restul zilei se scurse tristă, daţi peste cap de acea nenorocire, strângându-se înfiguraţi unul într-altul, zăcând tăcuţi şi melancolici pe covor, ascultându-se cum respirau, vrând parcă să verifice câtă viaţă acumulaseră în ei. Apoi, după amiaza, David se îndreptă spre Casa Bântuită, iar Aida spre fratele ei, pentru ultimele pregătiri înainte de plecare, după care aveau să se revadă seara.

David închise uşa din lemn masiv, sub formă de potcoavă, de la intrare, aşteptându-se să găsească acelaşi spectacol cu care se obişnuise să îl încânte Anton, însă îl întâmpină atâta linişte în salon încât la început nici nu îl observă aşezat într-unul dintre fotolii. Se sperie cu adevărat când îl văzu, căci faţa aceea smeadă era atât de palidă încât ochii îi păreau mai verzi ca oricând, şi aveau o expresie ciudată, împietrită, atât de diferită de cea cu care îl obişnuise, părintească. Îl fixă cu privirea, trecând parcă prin el, iar David i-o susţinu cu mult curaj.

- Apropie-te, îi spuse blând, blândeţea lui de odinioară, iar David execută în mod mecanic ceea ce îi ceru, în vreme ce Anton se ridica din fotoliu. Înţeleg că te-ai hotărât să pleci din casa mea, spuse el tărăgănat, tărăgănarea lui de odinioară. David habar nu avea cum aflase el că voia să se mute, nu spusese nimănui.

- Vedeţi, domnule, odată ce şcoala se va termina, nu mă mai reţine nimic în orăşelul ăsta.

- Nici măcar Aida? întrebă direct şi simplu, încât o vreme nu ştiu ce să răspundă. Dar amintindu-şi de Aida, izbucni, dând frâu liber frământărilor legate de Cârciuma Sinucigaşilor.

- Domnule, vă rog să închideţi *Taine şi Mistere*, zise el tranşant, răstignindu-l cu privirea, concentrând atâta hotărâre încât Anton izbucni tărăgănat şi moale în râs.

- E a ta.

- E... ce aţi spus? îngăimă David deconcertat de râsul lui.

- E toată a ta, poţi să o faci cadou iubitei tale domnişoare.

- Vă rog să nu vorbiţi urât de ea, replică el tonului sarcastic.

- Nici nu am făcut-o, dragul meu băiat, surâse Anton atât de blând încât David începu să creadă că toată ironia nu fusese decât în capul lui.

- Să înţeleg că închideţi cârciuma?

- Eu? Nicidecum... Dar tu eşti liber să faci ce vrei cu ea.

- Mi-o vindeţi mie? zise băiatul, întrebându-se de unde ar putea face rost de banii necesari.

- Ţi-o ofer. E a ta de când ai pus piciorul prima dată în ea şi ţi-aş fi dat-o de atunci dacă mi-ai fi vorbit de ea. Puteai să o închizi de atunci. Îţi da...

- Şi ce doriţi în schimbul ei?

- Îţi dau şi casa.

- Şi ce doriţi în schimbul lor? întări băiatul întrebarea. Pot să închid şi casa?

- Nu... casa nu.

- Desigur că nu, conchise băiatul, începând să se prindă de capcană.

- După moartea mea poţi face ce vrei cu casa. Până atunci ne va sluji la altceva. Înţelegi, tu, David, ce îţi cer? Îţi cer să îmi devii ucenic.

- Uce... ce? se înfioră uşor băiatul.

- U-ce-nic. Rămâne să te mai gândeşti, nu-mi trebuie răspunsul acum, zise el, apoi se îndepărtă, îndreptându-se spre scări.

- Ucenic în ce?

- În tainele lumii... surâse părinteşte în colţul gurii Anton.

- De ce nu vă luaţi un altul? De ce eu?

- Fiindcă tu, David, ai ceva ce n-am găsit la nimeni care a mai locuit aici, răspunse el tărăgănat şi blând, iar băiatul se încruntă nedumerit. Un suflet viu şi pur, capabil de sacrificiu.

- Un suflet asemenea celui care s-a aruncat în râu? replică David, iar bărbatul înlemni, străfulgerându-l cu privirea, devenind dintr-odată cumplit de livid la faţă. Băiatul văzu că îi tremurau incontrolabil mâinile şi îl cuprinse mila, bărbatul fusese bun cu el până atunci, iar el îl ataca probabil unde îl durea mai tare. Anton deschise de câteva ori gura, străduindu-se să spună ceva, dar o închise, căci buza de jos îi tremura. Părea un monument de demnitate care suferea, dar David ştia că nu era atât de demn în realitate.

- Să nu îmi mai vorbeşti niciodată de ea, reuşi în final să articuleze, cu vocea spartă în deznădejde şi cu atâta amărăciune în ochi, încât David, fără să ştie de ce, făcu un pas înapoi. Apoi îl lăsă singur în salon, iar după o vreme începu să răsune Sonata Diavolului în toată casa, interpretată magistral, tristă şi adâncă, parcă mai profundă decât oricând....

David zăcea într-un fotoliu, înfiorat de iubirea tragică a lui Anton, de moartea fetei, de faptul că primise Cârciuma Sinucigaşilor în dar şi neştiind dacă ar fi trebuit să accepte sau nu. Primul impuls fusese să răspundă prompt şi tare NU, dar acum, dacă punea lucrurile în balanţă, poate că ar fi fost mai bine să accepte, ar fi avut forţa să închidă *Taine şi Mistere*, toată mizeria acelei străzi s-ar fi spălat curând. Ce mare lucru ar fi fost să fie ucenicul lui Anton? Asta îşi dorise de la început, să închidă cârciuma, iar acum puterea asta îi stătea în palmă, să o facă, să nu o facă... Era ceva straniu în cererea bărbatului şi totuşi, ascultând Sonata Diavolului, se gândea cu toată seriozitatea de care era capabil să o onoreze. Nu îl înspăimânta Anton, dacă era sincer cu el, realiza că nu îl înspăimântase niciodată, îl intrigase, îl tulburase, dar nu îi inspirase, aşa cum le inspira celorlalţi, frică, ci cunoaştere... o dorinţă avidă de a îl cunoaşte până în străfundurile cele mai gingaşe. Şi rămânea la vechea lui părere şi anume că omul ăsta reprezenta MISTERUL în stare pură şi aşa avea să fie până în cea din urmă zi a sa... Apoi, tainele lumii nu sunau atât de rău, nu sunau rău deloc...

Să o facă, să nu o facă... Iar sonata curgea prelung, ca un izvor de nesfârşită şi nealinată îndurerare. Anton se purtase întotdeauna frumos cu el, cu generozitate, părinteşte. Îi oferea taverna, lăsându-l să o închidă... David uita, însă, să se întrebe de ce nu o închidea el însuşi, de ce o deschisese de la bun început şi în ce scop îşi dorea să îl pregătească, iniţiindu-l în atât de vagi numitele tainele lumii... Uita să se întrebe lucrurile astea.

Când începu să se însereze părăsi Casa Bântuită, murmurând Sonata Diavolului, îndreptându-se melancolic spre Aida, covârşit de toate întâmplările care îl asediaseră în ultima vreme. Cerul, plumburiu toată ziua, se eliberase acum de tensiunea apăsătoare, lumina degradându-se senin din albastru în alburiul stins, fermecător, care precedă întunericul, ziua stingându-se sub răsuflarea caldă a firmamentului.

Când ajunse la Aida îl salută cu vocea stinsă, răguşită, care părea să nici nu fie a ei, provenind din nişte adâncuri nesondate până atunci. Era răvăşită toată, făcând tot felul de gesturi necontrolate, deplasându-se haotic prin odăiţa aceea îngustă.

- Iubita mea, ce s-a întâmplat? o întrebă David prinzând-o în braţe şi mângâind-o cu nesfârşită afecţiune de la tâmplă în jos pe obraz, moment în care văzu că avea ochii cumplit de roşii, probabil se sfârşise plângând.

- Dumitru... răspunse ea cu buzele arse, scoţând un suspin de parcă cineva îi rupea cu degetele şi cu unghiile pieptul, iar când băiatul auzi numele fratelui ei simţi că lucrurile mergeau pe o pantă ascendentă a tragicului. S-a sinucis... îngăimă cu mâinile tremurându-i necontrolat. I le prinse într-ale lui, strângându-le cu putere, lipind-o toată de el, năuc de veste şi neştiind cum să o aline. S-a spânzurat în faţa cârciumii şi l-au lăsat să atârne acolo până l-am găsit eu... scoase ea un alt suspin, iar David era convins că pieptul i se frânsese. Apoi îi povesti cum îl căutase în locuinţa lui, cum îl aşteptase îngrijorată, cum hotărâse să se întoarcă la cârciumă, crezând că iar băuse acolo şi cum îl găsise, atârnând de teiul cel bătrân, Aida făcând aceleaşi gesturi necontrolate, vorbind cu vocea spartă, având uneori unele luciri fixe în privire care îl înspăimântau. Nu mai plângea, era atât de frântă de durere încât nici să plângă nu mai putea, dar

scotea la răstimpuri acele suspine cutremurătoare şi tremura în continuare haotic din tot corpul.

- Şi unde e acum?

- În cârciumă, Pavel a închis-o pentru noaptea asta. Am tren în zori... oftă ea prelung, privindu-l blândă şi zdrobită în ochi, iar David simţi că începeau să îl apuce şi pe el tremurăturile.

- Pot să vin cu tine?

- Nu… clipi ea apăsat şi lung, suspinând precum un animal pe moarte, cu fruntea teribil de încruntată pentru a nu izbucni în plans, apoi se desprinse de el şi fugi la fereastră, unde îşi lipi capul de geam, începând să plângă. Privi pe fereastră, pe lângă capul ei răvăşit, cu câtă pace cobora noaptea şi cât freamăt de durere se ascundea în odăiţa lor. Se apropie de ea, neînţelegând pe deplin semnificaţia comportamentului său, dar îl respinse. După o vreme se întoarse spre el, ştergându-şi ochii roşii, privindu-l la fel de blândă şi zdrobită.

- Draga mea, ce încerci, de fapt, să îmi spui? o cuprinse el în braţe, sărutând-o pe fruntea albă, plânsă, iar ea îşi lipi capul de umărul lui, tăcând clipe în şir ca mormântul.

- Ne despărţim, David. Ăsta e sfârşitul... răspunse ea în final sleită.

- Capitolul X -
SINUCIGAŞUL

În curtea cea mică a Casei Bântuite se afla un tei bătrân, cu trunchiul atât de gros încât David nu îl putea cuprinde în braţe, şi rădăcinile atât de puternice încât se vedeau şi la suprafaţa pământului. Începuse alene să se scuture, aripa moale a vântului imuabil de vară plimbând până în strada prăfuită splendidele flori aurii ce miroseau dulceag a moarte.

De la fereastra lui, David îl privea neîncetat, stătea de veghe zile şi nopţi întregi, învăluindu-l în paza lui surpată în cutremur. Copacul ăsta avea o poveste... Băiatul îşi amintea şi acum de prima impresie avută când îl văzuse vecin credincios ferestrei lui. Era iarnă şi un frig năprasnic. Crengile enorme, ramificate în mii de noduri, goale şi negre în oarba înserare, păstrau câteva porţiuni de zăpadă îngheţată precum o păturică zdrenţuită care nu putea încălzi nimic. Îşi aducea aminte bine... Crezuse cu tărie că cineva murise acolo sau că urma să moară. Senzaţia asta, de neiertătoare moarte, atât de tranşant şi inefabil simţită, îl copleşea în mod inconştient şi acum. Copacul ăsta, grandios şi demn, vieţuind cu tot firescul lumii lângă fereastra lui, părea să fi acumulat în el tot ce avusese băiatul mai zdrobitor de scump, iubirea, viaţa şi în final sfârşitul, moartea, împletindu-se toate în scoarţa sa, în crengi, în spleen-ul florilor şi în parfumul lor de prelungit suspin. Era de ajuns să întindă mâna pe fereastra deschisă şi ajungea la el. Uneori îi rupea florile, strivindu-le în mâini, trăgând adânc în piept mirosul lor neprihănit şi drag, calmant, simţind pierdut, învins, miros de liliac...

Căldura era moleşitoare. Gândurile toate, care îl muşcaseră în fiecare zi, întreaga săptămână, erau şi ele acum moleşitoare. De afară pătrundea o absentă toropeală de nesfârşit pustiu, doar gol... Întreaga apăsare a lumii părea să îl caute numai pe el, iar David o primea tăcut, supus, fără nimic de obiectat în faţa tristeţii ce cobora aşa răpusă din eter.

Lumina se înăbuşi treptat în bezna moale a serii statice de vară, învăluind bătrânul tei în calda răbufnire a blândului mister dintâia oară. Şi veghea continuă firesc de-a lungul nopţii, David privind îngândurat hainii colţi ai morţii...

Uneori, băiatul avea certa impresie că cineva îl privea insistent, holbându-se ostil la el, şi credea că era vorba de tabloul pe care i-l lăsase Aida, înfăţişându-l pe el în gară, dar după o vreme începu să înţeleagă că nu era vorba de tablou şi că cel care îl privea atât de stăruitor, de parcă aştepta atâtea lucruri nelămurite de la el era chiar el, David... Aşteptând, aşteptând, învăluindu-l în acelaşi dezgust faţă de propria fiinţă, fixându-l prelung, cu necontenită persuasiune, aducându-i confuze reprehensiuni, dezamăgit, nemulţumit de tot ce însemna el ca esenţă. Între ei se dădea cumva o luptă mută, surpată în acea senzaţie că se uitau urât unul la altul.

Câteodată, gândurile lui David se prelingeau neastâmpărate pe marginile sinuoase ale unei lumi obscure, ale cărei drumuri – meandre nesfârşite, înecate

în ceaţă – îl chemau să le parcurgă. Păreau sterpe, locuri goale, abandonate, care întăreau un absurd sentiment al zădărniciei. Însă, în vreme ce gândurile lui alunecau peste ele, începeau să se preschimbe... Vidul începea să se dezintegreze, căpătând o formă... Pustiul se dilua... Gândul transforma totul, transformându-se pe sine însuşi, *în timp ce* călătorea de-a lungul drumurilor neumblate până atunci... *În timp ce...* Timpul... De el se legau toate... De el se agăţau toate... De el depindeau toate... Cu ajutorul lui erau toate posibile, iar din cauza lui păleau toate, murind la infinit... Iar gândul aluneca în zbor peste timp şi moarte, însă revenea, zăbovind asupra lor, fâlfâindu-şi aripile largi şi albe. Gândul morţii continuase neîncetat să îl bântuie pe băiat. Veşnica dispariţie a celor din jur, eterna lege potrivit căreia tot ce era viu trebuia sa moară, precum o sentinţă inexpugnabilă care punea punct tuturor destinelor... Toate acestea dădeau ocoale largi în mintea sa, ascunzându-se la răstimpuri, dispărând uneori ceasuri întregi, dar nepărăsindu-l în totalitate. Însă drumurile pe care îi zăboveau gândurile, acele meandre nesfârşite, înecate în ceaţă, nu erau deloc infinite, toate terminându-se în acelaşi punct, în moarte... Chiar dacă timpul continua să existe dincolo de ea. Chiar dacă viaţa şi iubirea aveau să existe întotdeauna dincolo de ea. Toropită de freamătul ideilor, mintea băiatului se deschidea spre faţete nemanevrate până atunci, faţete între care una se contura mai puternic, dospind într-o căldură bolnăvicioasă. Finalul. Ultima suflare. Ultima încordare. Ultima gură de aer. Ultimul zvâcnet de viaţă. Ultima lucire a privirii. Ultima întrezărire. Ultimul suspin şi ultima bătaie de inimă. Sfârşitul... şi curiozitatea nebună în faţa acestui sfârşit, senzaţia, atât de vagă şi în acelaşi timp, atât de intensă a momentului final, trupul chircit şi până la urmă eliberat de tot chinul copleşitor, de toate visele sfărâmate, de toate visele împlinite, de lacrimi, râsete, de ură, de dor şi de căldură... Şi paradoxul trupului livid, lipsit de viaţă, monument al efemerităţii... Şi ochii închişi, nemaiputând să oglindească universul pe care îl oglindiseră atât de limpede până atunci... Şi gura mută... Peste toate tronând timpul, imuabil, curgând dintotdeauna în acelaşi mod, sădind şi ofilind, născând şi înmormântând, precum un fluviu care aduce la mal tot felul de lucruri prinse în vâltoare şi totodată ia cu sine altele atrase de curenţi. Şi peste tot în aer persista cugetul la acea *ultimă suflare*...

Dimineaţa se ridica domol, dezvăluind copacul de sub cortina negrului nămol. Plutea un iz intens de vrajă, farmec, necuprins, al unui cântec nespus de dulce, de dens, de neatins...

Băiatul nu dormise deloc, în ultima săptămână trăise mecanic fără somn, nu îi simţea lipsa şi părea desprins de orice cotidian lumesc. Coborî de la fereastră, unde împietrise de-a lungul nopţilor, mângâind involuntar, mai mult din obişnuinţă crengile acelui tei tăcut, şi se băgă în duşul rece, dezmorţindu-se puţin din toropeală. Când ieşi din duş fu conştient că Anton cânta iarăşi *Sonata Diavolului.* Acum erau numai ei doi, căci îl concediase pe Sile în seara în care se aruncase în râu adolescenta. Îi refuzase oferta. Îi era silă de el, dar continuase, aparent fără motiv, să locuiască în casa lui până la sfârşitul şcolii. Aceasta era ultima zi. Dacă era sincer cu el, îi era milă de Anton, în ultimele zile asistase la deplinul, grandiosul său declin. Îi acceptase refuzul cu multă demnitate, agăţându-se pe ascuns de celebrul tertip cu inversarea secundelor, schimbând ordinea firească a

timpului, încercând zadarnic să îl răstoarne. Asupra lui David nu mai avea, însă, efect nimic, în jurul lui căscându-se înspăimântător un vid.

Coborî scările sparte, înfigându-şi tălpile în trotuarul pavat cu dale de piatră, apoi trecu strada, îndreptându-se spre liceu. În dimineaţa limpede de iunie soarele începuse deja să picure căldură. În curtea şcolii era aglomeraţie, începuse serbarea şi directorul ţinea un discurs, însă pe el nu îl interesa discursul, venise să îşi vadă pentru cea din urmă oară colegii. Erau gălăgioşi şi entuziasmaţi de vacanţă, îl felicitară că pleca de la Anton şi îl întrebară dacă era gata bagajul. Nu era... Apoi vorbiră despre planurile de vacanţă şi ce voiau să facă în detaliu, răzbunând zilele de şcoală. David surâse, oamenii ăştia aveau să îi lipsească. Îl întrebară şi pe el ce urma să facă în timpul vacanţei, însă nu se gândise deloc la asta. Răspunse, totuşi, că voia să plece într-o călătorie lungă... Alexe îl invită la el peste vară şi insistă să meargă toţi la *Stejarul Alb*, dar David refuză, promiţând că avea să ajungă şi el, însă mai pe seară... Citea întreaga nelinişte a lui Alexe scrisă pe faţa sa, dar nu avea puterea şi nici dorinţa de a i-o şterge, tot ce voia era să plece mai repede de acolo şi să rămână singur cu el însuşi. Ceea ce şi făcu.

Luă oraşul la pas. Străzile erau asediate de o pânză fină, aurie, ţesută din dantela florilor de tei, fluturând talazuri infinite de visare. Într-o astfel de zi, un om normal ar fi fost avid de viaţă. David nu se simţea decât strivit de ea şi nu ştia cum să facă să nu mai fie aşa. Întâlni o femeie care semăna cu Aida şi tresări puternic, dar realiză că nu era decât o vagă asemănare. Îi era un dor cumplit de ea. Uneori se înfiora, speriat că avea să îi uite parfumul pielii, căldura gurii tandre, răsuflarea moale, pură, aroma săruturilor lungi, trecute... Dar ea dorise despărţire... *Dacă suntem sinceri unul cu altul, recunoaştem că niciunul dintre noi nu a crezut că asta va duce undeva...* Desigur, nici el nu crezuse... Totul fusese o nebunie, dar nebunia asta mare fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. *Nu mi-e uşor...* Şi o şi vedea cu ochii minţii, sleită pe canapeaua aceea din mansardă, cu ochii trişti de căprioară, îngreunaţi de lacrimi, spunând tot felul de vorbe mari, ca şi el, de altfel, căci niciunul nu ştiuseră cum să facă faţă momentului, înspăimântaţi de ei înşişi şi de ultimele lor clipe împreună. *Nu mi-e uşor nici mie...* , iar pânza florilor de tei îl atingea suav pe faţă, atingerea mâinilor ei...

Tot iureşul de întâmplări îi slăbise coardele umane şi, probabil, la fel se petrecuse şi cu ea. Se simţeau cumva vinovaţi, căci se pierduseră unul într-altul, uitând de lume, de Dumitru, de cârciumă şi de Anton, cutremuraţi de ce le oferea momentul, îngroziţi de viitor, strivindu-se orbeşte în iubire şi lipsindu-se voit de apărare. Desigur că nu crezuse că nebunia de a fi îndrăgostit de o femeie cu doisprezece ani mai mare ca el avea să ducă undeva. Însă asta nu însemna că nu îşi dorise.

Şi ce ar fi putut trăi în continuare ei împreună? Căci ea era zdrobită, de-aia ceruse despărţire. Era, probabil, şi un fel de penitenţă. Şi lui David nu îi rămânea decât să sufere cumplit că Aida se născuse prea devreme, iar el prea târziu.

Străbătea haotic stradă după stradă, neştiind unde voia să ajungă, mâhnindu-l fiecare pas, rănindu-i pieptul fiecare răsuflare, vrând să ajungă acolo unde era o cât de mică alinare.

Deodată, fu conştient că se afla în faţa podului suspendat deasupra râului şi înaintă alene pe el. Îşi încolăci degetele pe balustrada alunecoasă, privind apa de sub el. Scăzuse mult din ziua în care se aruncase în ea acea adolescentă, dar încă era adâncă. Se aplecă uşor, ascultând tot freamătul, tot dorul care bulbucea între maluri, încercând parcă să vadă dacă nu cumva acolo se afla un răspuns. Şi poate că într-adevăr acolo se găsea ceva. Cerul era atât de senin, încât apa părea ireal de curată, valurile leneşe spărgându-se domol, cristalin, unele într-altele, susurând potolit un cântec stins de leagăn. Şi în acea zi, când un om normal ar fi trăit avid de viaţă, în mintea lui David începea să încolţească simplu, nepremeditat, un gând final, de moarte, care până atunci îi dăduse ocol de la depărtare, precum un şoim în jurul prăzii. Acum, însă, devenise conştient de el. Mulţi o făcuseră. Putea la fel de bine să o facă şi el... Simţea razele soarelui săgetându-i pielea, repezindu-se spre suprafaţa mansuetă a apei, simţea adierea domoală a vântului, alintându-se pe lângă el, genunea de lumină, răspândită în toate ungherele, împresurându-l, dezmierdându-l, aburii pământului încins, răsuflarea unduioasă a vieţii, le simţea pe toate clar, cu toată acuitatea de care era capabil, toate senzaţiile, toată desfătarea lunii iunie... Şi totodată simţea privirea aceea duşmănoasă aţintită asupra lui, neobosită şi de nealungat, stăruitoare, aşteptând, aşteptând... Se aplecă şi mai tare peste balustradă, slăbind strânsoarea unei mâini, dar se retrase înspăimântat când o pală de apă îl lovi în obraz, căci era rece şi nu se gândise la asta. Se aplecă din nou, cu precauţie, ceea ce era absurd, ce mai conta precauţia când rezultatul era acelaşi? Inima începu să îi bată cu putere, din ce în ce mai tare, iar când tâmplele începură să îi zvâcnească, înţelese că nu putea să o facă. O vreme rămase acolo, cu mâinile încleştate în balustradă, privind mecanic apa, simţind că îl dureau atâtea şi că, totuşi, nu putea numi nimic din ceea ce îl durea.

Coborî de pe pod pe unul dintre maluri, descălţându-se, fără să ştie nici măcar el de ce se descălţa, simţind cum pietrele îi răneau tălpile, păşind cu hotărâre în apa mică de la ţărm, care îi creştea gradat deasupra gleznelor, cu cât înainta în vâltoare. Era rece, simţea că îl ardea, înfiorându-i toată carnea, simţea limpede lucrul ăsta şi totodată simţea privirea aceea potrivnică, arzându-l mai rău decât apa. Când îi ajunse la brâu se opri, căci o simţea adâncindu-se mult şi credea că dacă avea să mai facă un pas, urma să îl înghită până la gât. Şi gândul la acea *ultimă suflare* izbăvitoare, care avea să pună capăt la tot ce îl duruse vreodată, îl îndemna să nu mai zăbovească şi să îl facă. Prin el aveau să se încheie toate suferinţele, toate mâhnirile... Desigur, tot prin el avea să dispară şi tot ce fusese mai sfânt în viaţa lui, mai desfătător şi mângâietor, mai cald şi viu... Totul se încheia... Privea valurile care i se izbeau de piept, stropindu-i faţa, gâtul, părul, orbit de picăturile care îi intrau în ochi şi de soarele răsfrânt în oglinda apei, simţindu-se prins în vâltoarea timpului. Ezita... Era ceva în textura apei, în licăririle orbitoare de aur topit, în adierea ce îi susura în ureche, care îl deruta, impulsionându-l să prelungească momentul acela de pace incandescentă, un bob mic de lumină dumnezeiască, ce părea să cuprindă mai multe lucruri confuze, neclare, fără contur, libere să se întrepătrundă până dădeau naştere la altele noi. Se afla printre ele, amestecându-se la infinit, umbra unui surâs de copil, pe care îl văzuse în urmă cu o săptămână, două, trei, nici el

nu mai ştia când, trecând pe stradă. Răsuflarea caldă pe mâna sa şi întregul devotament covârşitor care reieşea din ea a unui câine. Senzaţia unei ploi calde pe umerii goi. Urma pierdută a viselor din nopţile de vară, dormite afară. Frânturi care îl făceau să iasă din el însuşi, sau poate că de fapt îl făceau sa se reîntoarcă în el, pierzând controlul, sau poate recăpătându-l, dărâmând tot ce se construise involuntar până atunci sau poate construind tot ce se dărâmase până atunci. Frânturi... care îl ademeneau spre locuri uitate, fiori... Era uşor să mori... Aproape prea uşor... Moartea era ceva de o clipă, acum erai pentru ca în momentul următor să nu mai fie nimic din tine... Era adevărat că nici viaţa nu era altceva mai mult decât o secundă, decât o clipire prelungă din ochi... Îţi trebuia curaj să mori, dar era un curaj dezgustător al laşilor. Se hotărî să facă acel pas, ridică genunchiul, însă puse pasul îndărăt, zbătându-se să ajungă mai repede la mal, impresionat de curenţi, de mirosul pătrunzător, de frigul care îi învăluise trupul, opunându-se acelei priviri neiertătoare, speriat că nu se mai putea înţelege cu el însuşi, tremurând din toate încheieturile, simţindu-şi inima în gât, cutremurat de atrocităţile de care era capabil omul, înţelegând că fiinţa umană, dacă voia, era în stare de orice, oricât de mult i-ar fi plăcut ei să îşi nege murdăriile, oricât de mult i-ar fi plăcut să creadă că erau lucruri pe care nu le-ar fi făcut în veci. Se prăbuşi pe mal, livid şi stors de viaţă, plângând ca un copil, chircit de parcă s-ar fi aflat din nou în pântecul mamei, strivit de neputinţă, simţind că nu avea forţă să continue, dar nici să pună capăt. Iar lumea părea moartă...

Zăcu aşa în neştire până aproape de înserare, când se ridică, legănându-se fără echilibru, ameţit de suferinţă, pornind fără ţintă, căutând ceva, dar fără să ştie ce anume şi unde ar putea găsi. Ajunse parcă tras de aţă în faţa Cârciumii Sinucigaşilor, unde intră întins. Profită de faptul că Pavel se afla în fundul tavernei, curăţând mesele, şi luă în mână sticla de pe tejghea, adulmecând-o cu o strâmbătură. Da, era absint. Nu stătu pe gânduri, dădu o duşcă pe gât, înecându-se, scuipând-o, căci îl simţea amar, cu iz înţepător, încât îl ustura şi nasul. Ieşi înapoi în stradă, mergând bezmetic printre maşinile ce îl claxonau frenetic, uitându-se la ele ca la o salvare, o dulce scăpare. Se opri pe şosea, aşteptând cu urechile înfundate de zgomot, când deodată fu într-adevăr conştient de faptul că se afla pe mijlocul şoselei şi se agăţă cu disperare de viaţă, sărind pe trotuar cu respiraţia întretăiată, simţind-o pe Aida mai aproape ca oricând, căldura ei, iubirea ei, întreg devotamentul şi întreaga dăruire, întregul sacrificiu, toată durerea şi tot sublimul, tot zbuciumul pe care îl trăiseră împreună, toată înfiorarea, tot neastâmpărul şi tot veninul, întreaga ei suflare lină, buzele moi (iar când se gândi la ele, le simţi apăsându-se peste ale lui), privirea blândă, intensă, frântă, frântă, frântă... Căci totul era frânt acum, dar viu, cumplit de viu, prea viu pentru a mai şti încotro să se îndrepte. Era uşor să mori... Aproape prea uşor... Prea simplu, prea murdar, îngreunându-l şi pătându-l, stigmatizându-l, neavând puterea să şteargă nimic din ce îl consuma cumplit, neavând puterea să aline, aşa cum alină un cântec de leagăn oboseala copilului, ori glasul blând al mamei teama pruncului.

Se întoarse agale spre Srada Iluziilor, care îl întâmpină pustie, ca de obicei. David simţi iarăşi că ceva nu era în regulă cu strada aceea. Plutea de-a lungul ei

aceeaşi taină întunecată, precum o umbră apăsătoare, neagră, grea, vâscoasă cu care se obişnuise, senzaţia alunecoasă a întunericului care obosise să îl aştepte, lăsând în urma lui dâra neagră a unui parfum amestecat, mister şi tragic laolaltă... Însă de data asta senzaţia era irevocabilă, părea pustie pentru totdeauna. În salonul Casei Bântuite îl întâlni pe Sile. Îşi aminti că în ziua respectivă trebuia să vină să îşi primească ultimul salariu, dar nu înţelegea ce îl reţinuse până seara. Avea să înţeleagă imediat. Majordomul se afla într-o agitaţie haotică, iar când dădu cu ochii de băiat, parcă o luă razna, bolborosind neîntrerupt cu ciotul de limbă rămas, ţintuindu-l cu privirea aceea bătrână şi lăptoasă, care în seara aceea părea să închidă în ea ceva zguduitor. Deodată fu conştient că Alexe stătea în spatele lui Sile, ceea ce îl deranjă puţin, credea că îşi făcuse griji pentru el şi venise la Anton pentru lămuriri. Fără să stea pe gânduri îi spuse ceea ce gândea.

- David... murmură acesta. Anton...

- Ce-i cu Anton? Unde e? zise intrigat că nu mai auzea *Sonata Diavolului*.

- În tei. S-a spânzurat…

Era straniu, căci Alexe nu rostise decât patru cuvinte, patru, nu mai mult, şi el avea impresia că lumea se zdruncinase. Cum puteau patru cuvinte să zdruncine o lume întreagă?

- Pot să îl văd? fu primul gând care îi trecu prin cap, căci nu putea să creadă această grozăvie.

- Mai bine nu, răspunse Alexe, dar David nici nu ştiu de ce mai puse întrebarea, se duse glonţ la uşa care dădea în curtea interioară şi ieşi în lumina stinsă a amurgului.

Enormul tei era pierdut în solitudine, învăluit din toate părţile de pânza fină a florilor în cădere. Pentru o clipă, David răsuflă uşurat, nevăzând nici urmă de Anton, înfuriat pe Alexe că făcuse o asemenea glumă stupidă. Apoi stomacul i se încovrigă, reperând o umbră lungă atârnând de o creangă, bălăbănindu-se în adierea caldă a lui iunie: o funie...

Năvăli înapoi în salon, unde dădu de părinţii lui Alexe şi de mai multă lume necunoscută, agitându-se în toate direcţiile, care încercară să îl calmeze, dar el nu voia decât să i se spună unde se afla Anton, ce era atât de greu în a i se spune unde se afla Anton? De abia îl coborâseră din tei...

Părăsi salonul ăla haotic şi intră în altul. Dincolo de ferestrele sub formă de potcoavă o lumină albastră, stinsă, lâncezea prăfuită, îngreunând atmosfera, dizolvând uşor întunericul din salon cu umbrele stinghere ale amurgului. Era linişte. Fără să ştie de ce, David se deplasa în vârful picioarelor, încordat să nu facă niciun zgomot, spre canapeaua aşezată într-un colţ, unde văzuse întinsă o siluetă întunecată. Se apropie, simţind că îi ardea faţa, căci recunoştea în ea trăsăturile acelea suple şi aristocrate. Anton era înveşmântat în frac. Nasul drept, fruntea boltită, pletele negre încadrându-i tâmplele livide... Şi ochii aceia stinşi, închişi pentru vecie. Îl privea, iar în timp ce îl privea era conştient că nu era capabil să absoarbă dintr-odată întreaga grozăvie, întregul absurd, ştia că omul ăsta murise, dar nu putea crede şi într-o oarecare măsură refuza a crede, nu îl putea obliga nimeni pe lumea asta să creadă că trupul care zăcea inert în faţa lui nu avea să mai fie în stare să se ridice vreodată de pe acea canapea. După

prietena părinţilor lui, era pentru a doua oară când vedea un mort, însă era pentru prima dată când îl vedea atât de aproape, de direct, data trecută abia de reuşise să o zărească printre atâta lumea şi atât freamăt. Acum, însă, nu mai era nimeni în afară de ei doi, ca în zilele trecute, când zăceau împreună deprimaţi în casă ori chiar ca în zilele şi mai trecute, când, vreme de câteva minute, poate chiar o oră, Anton îl împăturea în misterul acela ineluctabil, învăluindu-l în privirea sa fermecătoare, verde ca iarba, adâncă precum străfundurile unei prăpastii, jucându-se cu timpul, veşnic pedant, impunător, creând legătura aceea inexplicabilă dintre ei. Ei doi, nu mai era nimeni în afară de ei doi... Asta îi dădea o deplină libertate, însă în zadar, căci se simţea împietrit, incapabil să se gândească la altceva decât că refuza să creadă că omul ăsta murise. În obscuritatea din salon, care se mai intensificase puţin, trăsăturile lui Anton păreau nealterate, părea cufundat într-un moment de linişte extatică, nici măcar de somn, căci îi venea greu să creadă că titanul ăsta dormise vreodată. Îi atinse uşor, cu un singur deget, mâna, puţin stingherit de îndrăzneala sa, verificându-i temperatura. Era, cumva, nedefinită, neutră, nici caldă nici rece, lucrul care îl înfioră, căci însemna că nu murise de mult timp. Fără a îşi putea stăvili gândurile, acestea se avântară spre momentul final, spre cea *din urmă răsuflare*, spre cea din urmă gură de aer, de viaţă... Era ceva odios în a şi-l imagina astfel pe Anton, atrocitatea constând în faptul că acesta încălcase o regulă, un cod, trecând peste viaţă şi intrând cu picioarele în moarte, alcătuindu-şi propriile reguli şi alcătuindu-le prost. Ce îi permisese lui să facă *asta?* Dorea să vadă o hârtie, un document oficial, în care era stipulat că era în regulă sa facă *asta.* Exista cineva care îi putea arăta un asemenea document? *Nu,* bineînţeles că *nu*, existau nu una, ci milioane de persoane care îi puteau arăta documente, teancuri de hârtii care indicau deficit de sănătate, boli cumplite, care le măcinau secundă cu secundă, minut cu minut, oră cu oră, răpindu-le din viaţă şi apropiindu-le de moarte, milioane de persoane care ar fi făcut orice pentru o speranţă în plus, o oră, o zi, o lună în plus, dar nimeni care să îi arate absurditatea pe care o cerea el. Existau milioane de oameni care poate chiar în acea zi primiseseră veşti de tot felul sau care aşteptau cu înfrigurare să le primească. Existau oameni care ieşeau din operaţii sub auspicii negative sau care nu mai ieşeau deloc, sau oameni ale căror organisme cedau chiar în timpul tratamentului. La alt pol, existau oameni care mureau la propriu de foame, care îşi strângeau copiii în braţe incapabili să le ofere vreun ajutor. Oameni care piereau în cataclisme, în accidente, care se luptau cu natura şi care erau striviţi de aceasta. David îşi puse o întrebare: *ce era în neregulă cu oamenii?* Îşi retrase mâna de pe cea a lui Anton, supărat pe acesta, privindu-l în continuare blocat, realizând că nu fusese şi nici nu ar fi putut să fie omul care şi-ar fi dorit băiatul să fie, neştiind, însă, nici până în acel moment, cine fusese el cu adevărat... Totodată, era conştient că acea curiozitate în faţa morţii se intensifica. Omul din faţa lui, sau mai bine spus, silueta din faţa lui, care obişnuise cândva să fie om, reprezenta o barieră spre un univers magnetizant, atât de vag, de tainic şi misterios, încât David îl privea neîntrerupt, nereuşind să prindă nimic din enigmele care se tot înfăşurau în jurul lui. Era o taină pe care avea să o afle şi el, la fel ca toţi ceilalţi, dar pentru care nu venise încă timpul... îşi spuse privind fruntea aceea prelungă, care ascundea chiar şi

dincolo de existenţă, tot ce fusese mai real în Anton. Fruntea aceea obişnuită să gândească. Ochii aceia obişnuiţi să clipească, să cântărească. Peste toate se aşezase tăcerea, suprimând orice scânteie de viaţă, anulând mobilitatea care până nu de mult timp îi animase întreaga fiinţă, abandonând-o în rigiditatea aceea glaciară, inertă, impasibilă la toată dimensiunea umană care se scurgea din omul ăsta, purtându-l gol şi singur spre un nou univers, în care băiatului, pentru moment şi pentru încă o perioadă indefinită de timp, i se refuza accesul. Căci plecăm singuri în moarte...

Însă *ce era în neregulă cu oamenii?* Ce rău cumplit de negru pâlpâia etern în ei de luau viaţa şi o striveau între degete, apoi o aruncau ca pe un gunoi, brutalizând-o fără regret, fără a privi în urmă? Ce rău hain, ce animal monstruos trăia ascuns în oameni, atacând din umbră, de luau viaţa şi o călcau în picioare, abandonând-o apoi uitării? Atât de nefiresc şi totuşi atât de simplu... Motolind-o ca pe o coală de hârtie, necontând că era pe jumătate sau doar pe sfert scrisă. Ce era în neregulă cu ei toţi, chiar şi cu el? Şi în timp ce îl contempla pe Anton simţea neîntrerupt privirea aceea acuzatoare, învinovăţindu-l pentru toate neregularităţile dinăuntrul lui, care îl transformaseră în propriul său duşman. Şi se cutremură, întrebându-se cum avea să convieţuiască cu ea, gândindu-se că trebuia să găsească o modalitate demnă şi că singura scăpare reală se afla în eforturile care aveau să fie depuse.

Pustiul şi tăcerea asurzitoare din acel salon întunecat părură, după o vreme, de nesuportat. Dincolo de ferestrele înalte, David văzu că se aprinseseră felinarele, diluând şi totodată accentuând intensitatea nopţii moi de vară, atât de liberă, de expansivă, de caldă şi neîngrădită, părând să nu aibă nimic de-a face cu tot lumescul acela strivitor, absurd, în care toare regulile umane se pierdeau lipsite de sens, de raţiune... Exista mai multă raţiune în noptea aceea limpede şi pură decât ar fi putut exista vreodată în salonul, în casa şi în silueta inertă din faţa lui, chiar şi decât ar fi putut exista vreodată în el însuşi.

Părăsi salonul, iar nu după mult timp părăsi şi Casa Bântuită, lăsându-i pe părinţii lui Alexe să se ocupe de tot, simţind nevoia să rămână iarăşi doar cu el singur, mâhnit de actul lui Anton, puţin înspăimântat că nu avea să îi mai audă glasul tărăgănat, nu avea să îi mai întâlnească privirea aceea abisală, atât de verde, de blândă, caldă, mistuitor de tainică, nu avea să îl mai întâmpine cu atitudinea aceea părintească, toată pedanţa, toată demnitatea dispăruseră, căci aristocratul acela tocmai murise... Nu se gândise că nu avea să îl mai vadă niciodată, chiar dacă în ziua următoare ar fi plecat acasă, nu se gândise ce s-ar fi întâmplat după, se gândise doar că pe Anton avea să îl găsească întotdeauna în Casa Bântuită... Care, aşa cum îl înştiinţaseră părinţii lui Alexe, era acum a lui, la fel şi cârciuma... Se îndrepta spre ea, strivit de evenimente, copleşit de atât tragic, îndurând totul tăcut, umil, supus, chircit de toţi fiorii vieţii, zguduit de gândul că avea să îi fie într-atât de dor de Anton.

Când ajunse pe strada cu felinarul spart rămase puţin surprins că nu urla acel acordeon îngrozitor, iar în timp ce traversa strada văzu prin vitrinele murdare că taverna era goală, la fel ca în perioada când fusese închisă. Intră nedumerit şi îl găsi pe Pavel la tejghea, aranjând mai multe chei. Evident, aflase de sinucidere şi părea să fie bine informat de planurile lui Anton, căci îl aşteptase cu toate

acele chei. Dintre toţi din cârciuma aia Pavel îi fusese cel mai drag, iar acum îi era şi mai drag, găsind cârciuma goală, ordine şi linişte. Îl întrebă care era cheia de la camera în care stătuse Aida, apoi ieşi nebun cu ea în mână, urcând scara întunecată, lovindu-l acelaşi scump miros de mucegai, simţindu-şi inima bătând tot mai puternic. Descuie uşa şi îl izbi întunericul. Găsi cu greu o lumânare uitată pe jos, pe care o aprinse cu degetele tremurându-i, căci părea mai aproape de ea decât fusese întreaga săptămână. Văzu covorul pe care se ghemuiseră adesea, sofaua pe care îi cântase de atâtea ori la chitară, pereţii care le adăpostiseră docili iubirea...

O vreme rămase pierdut acolo, răpus de dor şi neputinţă, absorbind absenţa ei în toate lucrurile atât de dragi şi cunoscute, căci doar asta îi mai rămăsese: absenţa.

Se ridicau zorile când părăsi mansarda, coborând în stradă. Văzu că Pavel nu se mai afla în cârciumă şi se gândi că nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să o încuie. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi, citind sigla de tablă, pe care era inscripţionat atât de vag *Taine şi Mistere*, învăluind întreaga cârciumă într-o privire de rămas bun, înţelegând un lucru. Cu toţii făceau parte din generaţia neînţeleasă, şi tineri şi bătrâni, nu îi mai diferenţia nimic, aveau aceleaşi eşecuri, pasiuni, dorinţe, temeri şi sfârşituri... Oamenii, în marea lor migrare spre existenţă, în marea lor îmbrăţişare a vieţii, întâmpinau aceleaşi piedici, aceleaşi exaltări şi aceleaşi pierderi, veşnicele momente când le fugea pământul de sub picioare... Cu toţii erau neînţeleşi, singura diferenţă pentru cei care alegeau să rămână în viaţă nu era că fuseseră înţeleşi, ci că ei înţeleseseră ceva: că viaţa nu trebuia irosită şi că dacă era să o iroseşti pe ceva, acel lucru era iubirea. Iar în timp ce privea pentru ultima dată cârciuma, David înţelese că era foarte posibil să o iubească toată viaţa cu aceeaşi disperare pe Aida, fără a o mai vedea poate niciodată, şi că asta era suficient, oricât de cumplit ar fi părut. Căci fiinţa se dezvoltă prin iubire...

Întoarse spatele cârciumii, îndreptându-se agale spre centrul oraşului, simţind pe frunte lumina plăpândă a unei noi dimineţi, gândindu-se că nu mai era acelaşi om care venise în urmă cu câteva luni în Şoimeni. Nu mai era omul care îşi punea întrebări, acum era omul care aflase unele răspunsuri, chiar dacă în acelaşi timp realiza că încă nu înţelegea atât de multe din viaţă, se ridicau atâtea vârtejuri în jurul lui, care cuprindeau atâtea paradoxuri... Trase adânc aer în plămâni, încercând să alunge amintirea acelei ape reci, vâltoarea ei neiertătoare, surprinzând veşnica frenezie care însoţea acest gest simplu, de a respira... viaţa.

Dar ce era *omul?* Îi veniră în cap celebrele cuvinte: *o trestie cugetătoare...* Iar ele sintetizau tot cutremurul, toată melancolia şi visarea vieţii, toată maiestuozitatea şi tristeţea ei...

Sfârşit

30 ianuarie 2010 – 9 mai 2011